بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

کتاب نوم:	يوائحې شوى
ليکوال:	ايف سکاټ فيټزګيرالډ
ژباړن:	طارق نجيب
ډيزاين چارې:	عبدالهادي اثر
خپرندوى:	مازيګر کتاب پلورنځى
چاپ کال:	۱۳۹۴ل/2015م
چاپ شمېر:	۱۰۰۰
خپرونوبت:	۲

Ketabton.com

د چاپ حقوق خوندي دي

ې شوى

ف سکاټ فيټزګيرالډ

ق نجيب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

هغه چاته چې زړه مې غواړي ډېر څه ورته ډالۍ کړم!
خپل ګران او قدرمن ورور:
- ډاکتر شمس نجیب ته -

ط. نجیب

له ملګرو مننه:

ښاغلی مبارک خاموش، چې ژباړې ته یې هڅولی یم.
ښاغلی سید عباس هاشمي، چې مینه یې د قدر وړ ده.
ښاغلی جلال خان صدیقي، چې د ژباړلو لپاره یې دا کتاب را ډالۍ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربي جزیره کې د جې ګیټس بې مانۍ تل د روښانه څراغونو، نڅاګانو او د هغې فوق العاده کرکټر باره کې ګونګوسیو یو بې ساری محفل ګډول کېده. خو ګیټس بې یوشتمن ځوان چې تل د سلګونه خلکو ترمنځ یوازې، د یو شي په لټه او منتظر معلومېده خو هیچا سره ددې پوښتنې ځواب نه و.

د هغې د ژوند ګرد جنې سطحې لاندې یو اوږد راز پروت و چې تر لاسه کول یې شاید امکان نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیلیزه

د لوی څښتن تعالی ډېر شکر گزار یم، چې زه یې ددې جوگه کړم دا کتاب وژباړم او خپلو افغانانو او پښتو ژبې لپاره خدمت وکړم. وړاندې تر دې چې د ناول باره کې څه ووایم، اړینه بولم د هغه شخصیت قدردانی او یادونه وکړم چې د ادبیاتو په ډګر کې یې تر هر چا ډېر هڅولی یم. ډاکټر شمس نجیب چې په لومړي ځل یې ناول لوستو ته اړ کړم، د پښتو ادبیاتو ډګر ته مې لاره پیدا کړه او نن دې حد ته راورسیدم چې تاسې ته د مینې ډک ناول (زه گناهگاره نه یم) وژباړم.

دا ناول د اردو ژبې نامتو لیکوالې آغلې عمیرا احمد لیکلی دی. چې د ناول له کیسې څخه د اردو یوه مشهوره ډرامه هم جوړه شوې ده. دا ناول (زه گناهگاره نه یم) زما د ژباړې درېیمه هڅه ده او د ملگرو په غوښتنه

او هڅونه مې وژباړه.

ددې ناول کیسه دوه برخې لري، چې په ماضي کې د یوې انجلۍ په ژوند او څلورویشت کاله وروسته د همدې انجلۍ د لور په ژوند راڅرخېږي. د کیسې لوبغاړی پر ځای ددې چې د ریښتیا په لټه کې شي، تېروتنه کوي او پاتې ټول ژوند د پښیمانۍ او خفگان سره لاس او گریوان وي.

انجلۍ هم په هرچا بې باوري کېږي خو د خدای ج اسره له ځان سره ساتي. د ژوند تر پایه څه کوي، څوک ملامته وي او ددوی دواړو تر منځ د بې باورۍ دیوال ولې ودرېږي. ددې پوښتنو ځواب به درته خپله دا کتاب ووایي.

په پای کې د یوې خبرې یادونه اړینه بولم هغه دا چې هر کله تر یو کار او پرېکړې کولو وړاندې څو ځله فکر وکړئ، هغه چې تاسو به یې وکړئ سم به وي او په راتلونکي ژوند کې به د پښیمانۍ پېټی په اوږو نه وړئ.

په درنښت

طارق نجیب کاموال

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو اځې شوی

د ښتن تعالی له درباره ډېر شکرګزار یم چې ماته یې ددې ناول د ژباړلو توان راکړ.

د ناول باره کې درته لږ څه وایم؛ دا د امریکا نامتو لیکوال ایف سکاټ فیټزګیرالډ لیکلی، که څه هم دا ناول ۹۰ کاله وړاندې په ۱۹۲۵ م کې لیکل شوی، خو بیا هم د شلمې پیړۍ د امریکا تر ټولو غوره او د انګلستان دوهم غوره ناول نومول شوی او په ۱۹۲۵، ۱۹۵۰ او ۱۹۹۰ کلونو کې پرله پسې چاپ شوی. په اخبارونو او مجلو کې یې ځانته ځای پیدا کړی.

په دې ناول کې د امریکا له جګړې وروسته اوضاع او یوه ټولنه د شتمنۍ او مقام له ویرې د ناکامۍ سره مخ شوې، خو لیکوال ددې هر څه نه ډېر په ځانګړي ځای او مهال کې د ګیټس بي د خپلو خوبونو ویرجن لټون کې دا هر څه ځای پر ځای کړي دي.

لیکوال فیټزګرالډ د خیال او ریښتینتوب تر منځ ټوله ییز ټکر راپه ګوته کړی دی.

خپلې موضوع ته راځم، تر ډېره د پښتو ژبې ناولونه په یوې ځانګړې موضوع لکه حماسي، عشقي، پولیسي او داسې نورو باندې راڅرخي، کیسه یې تر ډېر حده جالبه او لوستونکي پرې اسانه پوهېدلای شي.

په دې ناول کې لیکوال خپله کیسه د الف نه تر یا پورې نه رسوي بلکې د کیسې هره برخه بیله درته مخې ته ږدي او لوستونکی هڅوي چې خپله فکر وکړي او ځان وپوهوي.

په لومړي سر کې د لوستونکو فکر خپلوا که پرېږدي چې کیسه هر لورې ته بوتلای شي، خو هغه څه چې لیکوال یې ویل غواړي، شېبه وروسته یې درته روښانه کوي.

که څه هم زه د پښتو ادبیاتو مسلکي نه یم خو تر ډېره ورسره اشنایي لرم، او غوښتل مې د پښتو ژبې لیکوالان د ناول لیکلو یوې بلې بڼې سره بلد شي او لوستونکي هم د ناول هرې برخې د باریکۍ پام کې نیولو سره د کیسې یو بشپړ انځور جوړ کړي.

په پای کې له ټولو افغانانو ورونو هیله کوم چې خپل راتلونکی د پوهې په رڼا روښانه کړي، چې د سیالانو سیال شوو.

په درنښت

طارق نجیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څپرکی

زما د وړوکتوب په حساس کلونو کې به پلار ماته نصیحتونه کول چې تر ډېره به یې زما مغزو کې انګازې کولې. هغه به ویل، کله چې هم په چا باندې نیوکه کوې بس دا په یاد لره چې په دې نړۍ کې ډېرو خلکو هغه څه نه درلودل کوم چې تاسره وو.

هغه به ډېر څه نه ویل، خو مونږ به ډېر وخت په داسې موضوعګانو سره بحثونه کول. خو دهغو ټولو خبرو نه د هغې یوائنی مطلب زما پوهول ؤ. په پای کې به دې ته مایل شوم چې ددې هر څه قضاوت راتلونکي ته پرېږدم او کله چې به زما صبر پای ته ورسید ، نو په دې به پوه شوم چې دا هر څه یو حد لري.

تېر منی چې کله له ختیځ نه راغلم نو دا احساس مې کاوه چې دا ټوله نړۍ ثابته ده او د تل لپاره معنوي پاملرنې ته اړتیا لري، ما نور بې مقصده چکرونه نه غوښتل چې د هر انسان زړه یې خپل حق بولي، یوائې ګیټس بې، د کوم شخصیت باره کې چې ددې کتاب پاڼې تورې شوي دي، زما ددې عکس العمل نه یوه استثناء وه.

که چیرې شخصیت د بدن د حرکاتو یوه نه ختمیدونکې سلسله وي نو بیا په هغې یو ډېر ښایسته څه موجود وو. د ژوند د وعدو لپاره یو ډېر لوړ حساسیت، چې د هغه پیچیده ماشین نه یې تشبیه کولای شو چې په زرګونه مایله لرې زلزله حس کولای شي. دا یې د هیلو لپاره یوه فوق العاده ډالۍ وه. یو عشقي تیاری چې تر اوسه ما په بل کوم شخص کې نه وو موندلې او کیدای شي راتلونکې کې یې هم ونه مومم. خو ګیټس بې په اخره کې سم راووت؛ یو څه چې ګیټس بې یې ښکار شو، یو څه الوده ګردونه دهغې د خوبونو په لاره پراته ول چې د لنډ مهال لپاره یې زما د ژوند د ناکامه خوښیو لاره هم وتړله.

په منځنی لویدیځ ښار کې زمونږ کورنۍ د دریو نسلونو را په دیخوا وتلی نوم لري. د ځان باره کې به یو څه ووایم؛ زمونږ د هاړډ ویېرعمده سوداګري زما د نیکه ورور پیل کړې وه چې وروسته زما د پلار په واک کې شوه. ما تر اوسه داسې تره نه دی لیدلی خو زه هم غواړم د هغې په څېر و اوسم، دهغې انځور اوس هم زما د پلار په کارې دفتر کې ځړیدلی دی. زه د نیو هیون پوهنتون نه په کال **۱۹۱۵** م کې فارغ شوی وم.

په ځای ددې چې منځنی لویدیځ ښار د نړۍ ارامه مرکز وي، خو د نړۍ یوې زړې څنډې په څېر ښکاریده. ما پریکړه وکړه چې ختیځ برخې ته لاړ شم او هلته د بانډ سوداګري زده کړم ځکه هر څوک چې ما پیژندل د بانډ په سوداګرۍ کې بوخت وو ، نو فکر مې وکړ که زه یکې هم ورګډ شم نو څه به وشي؟

زما ترونو او خاله ګانو به ماته داسې لارښوونه کوله لکه چې په لمړي ټولګي کې مې داخلوي. په اخره کې به یې ویل ولې بانډ سوداګري شروع کوې او بیا به یې ویل، هو بیخي سم انتخاب دې کړی. پلار مې تر یو کاله پورې ماته پیسې جمع کولې، خو بیا یو څه وخت وروسته د تل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره ختيځ ته راغلم. د تل لپاره ! فکر مې لږ دوام وموند.

خبره اوس په دې نوي ښار کې د کوټې پيدا کول وو، تر څو پکې و اوسيږم، زه د پراخه چمنونو او ښايسته ونو وطن نه دلته راغلی وم. په دفتر کې يو ځوان راته وويل چې په خوا کې ښارګوټي کې يو ځای کوټه ونيسو، نور ما د خدای نه څه غوښتل؟ هغې يو وړوکی موسمي کور پيدا کړ، د مياشې ۸۰ سينټه غوښته. په اخرو شپږو کې يې له دفتره زما ملګري ته وويل شو چې واشنګټن ته لاړ شي نو زه مجبوره شوم او کور مې يواځې ونيو. ما يو سپې هم درلوده خو يو څو ورځې وروسته هغه هم وتښتيد. او يوه زړه ښځه هم وه چې د کور صفايي او اشپزي به يې کوله. زه د يوې ورځې لپاره يواځې وم، سهار مې يو کس وليد چې زما نه يو څو ورځې مخکې دلته راغلی و، په سرک ورسره ودرېدم.

- ته دې غربي کلي ته څنګه راغلې يې؟ هغه په ناهيلۍ پوښتنه وکړه.

ماورته وويل: زه نور يواځې نه يم ! زه يو لاربښود او دايمې اوسيدونکی شوم.

هغه به کله ناکله د ګاونډيانو په اړه خبرې کولې چې څنګه ورسره ژوند تېر کړو.

د لمر راختلو سره او په ونو کې پاڼو يو ځل بيا د زرغونېدو په حال کې داسې لکه فلمونو کې د ونو پاڼې زرغونېدل په تيزۍ ښايي، ما هم هماغه فکر کاوه چې ژوند يو ځل بيا د اوړي نه پيل شو.

ما سره دويلو لپاره ډېر زيات کتابونه وو او ورسره ښه صحت هم و چې بايد يوه شپېه مې د لوستلو پرته نه وی تېره کړې. د بانکې سستم او پانګه اچونې بيمې کتابونه مې اخستي وو، د لرې نه د سرو او سپينو زرو سيکو په څير له ورايه پرقيدل خو په دوی کې دننه راز نه يواځې ليکوال خبر و.

دا خو هسې د چانس خبره وه چې ما په داسې يو بېګانه ځای کې يو کور په کرايه کړی و. دا ځای د شمالي امريکا په داسې يو نري او ګډوډ ټاپو کې پروت و چې يو سر يې تر نيويارکه رسيدلی و، د ښار نه شل مايله لرې دا ټاپو په دوه هګۍ ډوله ټاپوګانو چې د يوې جزيرې پواسطه سره بيل شوي وو پراته وو.

زه هم غربي هګۍ ډوله ټاپو کې پروت وم. زما کور د ټاپو په اخري سر کې و، د سمندر شور نه يواځې ۵۰ متره لرې، د دوه لوړو بنګلو تر منځ چې شايد دولس زره نه تر پنځه لس زره پورې د سيزن کرايه وي. يو اړخ ته اوږد برج، مرمرين د لامبلو حوض او ۱۲ هکتاره ځمکه کې يو چمن او بڼ پروت و. دا د ګيټس بي ماڼۍ وه او رېښتيا ما خو لا تر اوسه ګيټس بي نه پېژنده. په دې ماڼۍ کې په دې نوم يو ښاغلی اوسېده. زما کور بدرنګه کور و خو وړوکی و او په بره پروت و، د سمندر اوبه او د ګاونډي نيم چمن ترې هم ښکاريده.

د خليج نه بلې غاړې سپين ښايسته څراغونه په اوبو کې ځليدل او د اوړي تاريخ د هماغه ماښام نه پيل شو چې زه ډوډۍ خوړلو لپاره د ټام بکنين کور ته لاړم. ډيزي زما لرې خپلوانو کې راتله او ټام مې د کالج دورې نه پيژنده او د جګړې نه وروسته مې يواځې دوه ورځې هغې سره شيکاګو کې تېرې کړې وې.

د هغې خاوند يو نامتو پولو لوبغاړی و او که ووايو چې ملي څېره وه. يو د هغه اشخاصو نه چې د هغوی محدود لياقت داسې يو ځای ته ورسيږي چې پايله کې هر څه مخ په ښکته روان شي. د هغه کورنۍ ښه شتمني درلوده، د کالج په مهال يې هم پيسو ته چندان اهميت نه ورکاوه. خو اوس هغه شيکاګو نه راغلی دی او دلته په ختيځ کې په څنګه فيشن ژوند تېروي؟ ستاسو ساه ګانې به بندې شي، لکه د مثال په ډول، هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د پولو لپاره واړه بالونه د شیکاګو نه راغوښتل، په دې حقیقت به سترګې پټول وي چې مونږ وو ایو چې زمونږ په نسل کې دې یو څوک دومره شتمن شي.

دوی ولې شیکاګو ته راغلي وو ، په دې زه خبر نه وم. بې له کومې وجې یې یو کال فرانسه کې تېر کړ او بیا دلته راغلل او د شتمنو سره د پولو لوبې کوي او خپل ساعت تېروي. ډیزي راته په ټیلیفون ویلي و چې دلته مونږه پاخه راغلي یو ، خو زما پرې یقین نه وو. زه د ډیزي زړه نه نه وم خبر خو ټام راته معلوم و چې په یو ځای کې ډېر وخت نه پاتې کیږي.

یو ماښام نری باد لګیده ، د ټاپو ختیځې برخې ته د یو زوړ ملګري او لرې خپلوان چې ما ډېره پیژندګلوي هم ورسره نه لرله، لاړم. دا ماښې چې ما څومره فکر کاوه د هغې نه ډېره ښایسته وه ، چې د خلیج بلې لورې نه به سپینه او سره ښکاریده. چمن د سمندر د غاړې نه شروع او تقریبا څلور سوه متره تر کوره او بیا پکې ښونه رانغښتل شوي وو ، د چمن شاخوا خښتې نه جوړ پیاده رو او په منځ کې تاکونه هم وو. د کور مخه د ماسپښین باد په لور خلاصه وه او ټام د آس زغلولو جامې اغوستې، چاکې پښې برنډه کې ولاړ و.

هغه د کالج دورې نه بدل شوی و ، متکبر انداز، غټه خولې او دوه تاره ویښته په تندي کې، یو دیرش کلن سړی و. دوه ځان ستایونکې سترګې یې په مخ کې له ورایه ښکاریدې. د ښځو په څېر آس زغلونکې جامو یې هم هغه مغروره څیره نه شوه پټولای. هغې یو ډبل اواز درلوده چې د خبرو پر مهال غیر اخلاقي لهجې په څیر څرګندیده. کرکه او چاته په ټیټه سترګه کتل ورته د پلار نه پاتې وو. په کالج کې هم ډېرو ورنه له دې کبله کرکه کوله.

"داسې فکر مه کوه چې په دې باره کې زما پرېکړه نهایي ده، ځکه یو

له تا نه او تاسو ډېرو نه پیاړوې یم" هغې به دا خبره ډېرو ته کوله. مونږ په یوه ټولنه کې راغټ شوي وو خو زه هیڅ د هغې په څېر نه وم.

مونږ د یو څو شېبو لپاره برنډه کې خبرې وکړې.

- دلته مې ډېر ښه ځای پیدا کړی. هغه سترګې په بې صبرۍ هاخوا دیخوا اړولې. د برنډې اخر سر پورې یې بوتلم او بیا یې په مودبانه لهجه وویل؛ دننه به لاړ شو !

دننه کړکۍ نیمه خلاصې وې، نری باد د کړکیو نه راننوته او کوټه کې دننه پردې چې د یو کونج نه بل کونج ته اوږدې شوې وې د سمندر د اوبو په څېر څپې یې وهلې. یو اځینی شی چې په کوټه کې ساکن و هغه یو کوچ چې دوه جینکۍ پرې بې خاره پرتې وې. هغوی دواړو سپینې جامې اغوستې وې. زه باید د یو څو شېبو لپاره ولاړ وی او د پردو اوازونه او په دیوال نښتي تصویر ننداره مې کړې وی. ټام شاتنۍ کړکۍ بنده کړه. کوټه کې ارامي شوه، پردې، قالینې او دوه پیغلې په ورو په فرش راښکته شوې.

هغه کشره یو څه نااشنا ماته ښکاره شوه. هغه په صوفې سر تر سره پرته وه، پرته د کوم حرکت، زنه یې بره خواته لکه یو څه یې چې پرې ایښي وي او نه غواړي وغورځي. هغې زه د سترګو په کونج کې وکتم خو هیڅ ځان یې رابانډې پوه نه که. ما خو له ځان سره هغې نه ښښنه هم وغوښتنه تر څو زه یې مزاحم شوی نه یم.

هغه بله انجلۍ ډیزي وه، هغې د راپاڅیدو کوښښ کاوه، صوفه کې کیناسته او یوه وړه زړه راښکونکې خندا یې وکړه، ما هم وخندل او کوټې ته وردننه شوم.

- زه د خوښۍ نه بې هوشه کیږم.

هغې بیا وخندل، زما لاس یې یوې شیبې لپاره ونیو، زما په لور یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل او بیا داسې لکه ماته چې وایي په دنیا کې د بل هیچا په لیدو دومره خوشاله شوې نه ده. هغې په غیر مستقیمه توګه ماته هغه جینۍ راوپیژنده چې بیکر نومیږي. ما اوریدلي و چې د ډیزي په ورو خبرې دې لپاره کوي تر څو خلک ځان خواته مایل کړي.

په هر حال د اغلې بیکر شونډې وخوځیدې او ماته یې پخیر راغلی د سر په خوځولو وویل. یو ځل بیا د معذرت ټکی زما په زړه کې تیر شو.

ما یو ځل بیا ډیزي ته وکتل، هغې په خوږ او ورو غږ زما نه پوښتنې کولې. دا هغه غږ و چې غوږونه ځان سره بره ښکته کوي، د هغې غږ د خبرو یوه سلسله ده یانې که وانه وریدل شي نو بیا به هیڅکله وانه وریدل شي. د هغې مخ خفه معلومیده خو ښایسته او سپین و، ځلیدونکې سترګې او سپینه خوله، خو د هغې په غږ کې یو شوق پروت و، که څوک یې پروا کوي نو په مشکله به هغه غږ هیر کړای شي.

ما هغې ته وویل چې دلته راتګ نه مخکې یو څو ورځې شیکاګو کې پاتې شوم او څومره خلکو ورته خپلې مینې رالیږلې دي،

- هغوي ما پسې خفه ول؟ هغې د خوښۍ نه وویل.

- ټول ښار بې خونده وو، ټولو خلکو د موټرو شاتني ټیرونه د خفګان له کبله تور کړي ول او یو اوږد مهال خفګان ټول ښار په سر اخستی و.

- څومره ښایسته! راځه چې بیرته لاړ شو. ټام! او بیا یې بې ربطه وویل، «راځه زما ماشوم وګوره!»

- زه به ډیر خوښ شم.

- هغه ویده ده. هغه درې کلنه ده. تا تر اوسه نه ده لیدلې؟

- نه!

- ښه نو ته یې باید وګورې.

ټام چې په کوټه کې یې په بې صبرۍ قدم واهه، زما خواکې ودرېد او

زما په اوږه یې لاس راکیښود:

- نن سبا څه کې بوخت یې؟

- زه د بانډ سړی یم.

- چا سره؟

- ما خو د دوی نوم ندی اوریدلې.

بحث پای ته رسولو په څپر یې وویل: زه دې په دې خبره ناکراره کړم.

ما هم په لنډه توګه ځواب ورکه

- خبر به شې. که دلته پاتې شې.

- زه همدلته پاتې کیږم، غم مه کوه. هغه په یو څرک کې ډیزي ته او بیا ماته وکتل لکه د یو څه باره کې چې خبرداری ورکوي.

- زه به د خدای کم عقل یم چې بل ځای کې اوسیږم.

په دې وخت کې آغلې بیکر وویل؛ بالکل....

زه یې په خبره حیران شوم، دا د هغې لمړی حرف و چې د خولې نه یې راووت او په ریښتیا چې څومره زه حیران شوم هغومره هغه هم حیرانه شوه. هغې اسویلی وویست، ستوماني یې وباسله او په ځای ودریده.

- زه ستړی یم، خدای خبر زه د کله نه په دې صوفه پرته یم؟ هغې په ګیله من انداز وویل.

- ماته مه ګوره! درته مې وویل چې نن ما سپښین به لاړ شو نیویارک ته. ډیزي ورته وویل.

- نه. ډېره مننه! هغې یو څو تازه انګور میز د پاسه قاب نه راواخیستل؛ زه اوس د ټریننګ په حال کې یم.

کور به ورته وویل:

- ته بالکل په ټریننګ کې یې. ټام خپل ګیلاس په میز کیښود: هغه څه چې تا تر سره کړي زما نه ډیر لرې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیکر ته وکتل چې هغې به کوم داسې کار کړی وي، هغې ته کتلو نه مې خوند اخیسته. نری وه، وړې سینې او راوتلی بدن درلود، ه لکه تر اوسه د هیڅ کوم سړي لاسونو نه وي لمس کړي، خپل بدن یې د اوږو نه شاته غورځولو و، لکه د عسکري ښوونځي زده کونکي په څېر، چې د هر چا توجه یې ځانته راجزبوله. د هغې خړ رنګه سترګو یو ځل بیا زما په لور وکتل خو دا ځل مودبانه او د یو څو پوښتنو سره، ښایسته مخ کې یې د خفګان نښې هم ښکاریدې. ماته داسې ښکاره شوه چې ما پخوا چیرته لیدلې ده او یا مې ددې کوم انځور لیدلی دی.

- ته په غربي جزیره کې اوسیږې؟، زه هلته څوک پیژنم.
- زه هلته هیڅوک...
- ته باید ګیټس بي وپیژنې.
- ګیټس بي ! کوم ګیټس بي؟" ډیزي ځان پوهول غوښتل.

وړاندې تر دې چې زه ووایم هغه زما ګاونډي دی، د ډوډۍ لپاره اواز وشو. ټام په غیر طبیعي ډول زما په اوږه لاس کیښود او زه یې له ځان سره روان کړم. هغوی دواړو لاسونه یو د بل په کوناټو ایښې او مونږ ورپسې ګلابي رنګه برنډې ته لاړو. د برنډې مخه د لمر غورځیدو ته وه، په میز باندې د څلور شمعو رڼا نري باد څپانده کولې.

- دا شمعې ولې ایښې دي؟ ډیزي نیوکه وکړه او په خپلو ګوتو یې مړې کړې.
- په راتلونکي دوه اونیو کې به د کال اوږده ورځ وي. هغې په خوښۍ ټولو ته وکتل؛ آیا تاسو د کال اوږدې ورځې ته انتظار کوئ او بیا ورپسې خفه یې؟ زه خو یې انتظار کوم او چې تیره شي بیا ورپسې خفه یم.
- مونږ باید یو پلان جوړ کړو. بیکر اسویلې وکښ، په میز کیناسته

داسې لکه د خوب تیاری چې نیسي

- سمه ده، څنګه پلان به جوړ کړو؟ خلک څنګه پلان جوړوي؟ ډیزي زما په لور داسې وکتل چې د خوښي رایه به ورکړم، وړاندې تر دې چې زه ځواب ورکړم، د هغې سترګې به خپلې وړې ګوتې شوې.
- وګوره ! ژوبل شوه.

مونږ ټولو وروکتل، د ګوتې بند یې شین او تور شوی و.

- دا تا ژوبل کړه، ټام ! زه پوهیږم چې تا داسې نه غوښتل خو ژوبله دې کړه، دا هغه څه و چې ما د یو غټ سړي سره واده کولو نه تر لاسه کړل، یو غټ، لوی وحشي سړي نه...

«- دا د وحشي لفظ په ما ډېر بد لګیږي، که څه هم په ټوکو کې وي. ټام د خبرو منځ کې راټوپ کړل.

- وحشي... ډیزي بیا تکرار که.

کله کله به ډیزي او بیکر په یو ځای خبره کوله، دا به د هغوی طنزیه خبرو یوه بیلګه وه چې د هغوی د سپینو جامو او ښایسته سترګو په څیر یوه نمونه وه. هغوی دواړو زه او ټام په خپله مودبانه ساعت تیرۍ کې شریک کړي وو. په دې پوهیدلې چې لږ شیبه وروسته به ډوډۍ وخوړل شي او دا ماښامنۍ به پاې ته ورسیږي. دا ځای د غرب نه بیخي بیل و، دلته به ماښام شیبه په شیبه ډېر زر پای ته رسیده.

ما د موضوع بدلولو لپاره د پرمختګ باره کې خبرې شروع کړې خو ټام پکې ځان راځای کړ او د څو مره کتابونو نومونه یې واخیستل او لګیا شو. د هغې په خبرو کې بې ځایه دلایل تر سترګو کیدل. په همدې وخت کې د ټیلیفون غږ راغی، د مزدورانو مشر دننه لاړ، تر څو ټیلیفون ته ځواب ورکړي، ډیزي زما په لور راکړه شوه:

- زه به درته یو کورنې راز ووایم، د مزدورانو د مشر د پوزې باره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، غواړې چې پوه شې؟

- زه خو راغلی یم چې ستا خبرې واورم!

- ښه نو دا د مزدورانو مشر چې و په نیویارک کې یې د نقرې پاکولو کار کاوه چې دوه سوه کسانو ته د نقرې پاکولو دنده یې لرله. هغې به سهار نه تر ماښامه کار کاوه، تر دې چې پوزه یې پکې داسې شوه.

یوه شیبه وروسته لمر د هغې ځلیدونکې مخ ته مخه ښه وویل. د هغې غږ زه مجبورولم تر څو بې ساه اخستلو د هغې خبرو ته غوږ شم. د لمر رڼا د هغې د مخ نه داسې په نه زړه روانه وه لکه مازیګر کې یو ماشوم د لوبو کوڅې نه وروسته خپل کور ته روان وي.

د مزدورانو مشر دننه راغی او ټام ته یې په غوږ کې څه وویل، ټام لږ غوندې نا خوښی شو، خپله څوکۍ یې په زوره شاته کړه او پرته د څه ویلو دننه لاړ. د ټام نه شتون لکه ډیزي چې ناخوښه کړه، ډیزي زما په لور راکږه شوه، د هغې غږ لکه سندره چې وایي، راته وویل:

- زه ډېره خوښه یم چې ته دلته راغلی یې. تا ماته یو ګلاب... یو په زړه پورې ګلاب رایاد کړ، همداسې نده؟

هغې بیکر ته د تایید لپاره وکتل.

- یو په زړه پورې ګلاب؟

دا خو سمه نه وه، زه هیڅ د ګلاب په څېر نه وم. هغې پرته د فکر کولو دا وویل، د هغې په بدن کې یو نا کراره خوځښت را منځته شوی و، لکه زړه یې چې غوښتل بهر راووځي او هغه پټې خبرې ټولې ووایي. بیا یې ناڅاپه لاسپاک په میز کېښود او دننه لاړه.

ما او بیکر یو بل ته په سترګو کې وکتل، ما څه ویلو ته ځان تیار کړ خو هغې د خبردارۍ په توګه په شونډو ګوته کېښوده، ----شش...

یو ورو غوندې پس پسک دننه نه اوریدل کیده او بیکر دروازې ته

غوږ ورنږدې کړ تر څو څه واوري.

«- هغه ګیټس بي چې تا نوم واخسته، هغه زما ګاونډي دی.

- ته خبرې مه کوه، زه دا خبرې واورم، چې څه شوي؟

- ولې څه خبره ده؟ما ترې وپوښتل

- ته دا وایې چې نه یې خبر؟ ما فکر کاوه چې ټول به خبر وي. حیرانه شوه

- زه نه یم خبر!

- ټام نیویارک کې یوې ښځې سره لاره لري.

- ښځې سره لاره لري؟ ما د ځان پوهولو لپاره خبره تکرار کړه، بیکر یوائې سر وخوځاوه. ما غوښتل چې ځان پوه کړم خو د بوټانو ټک ټک سره هغوی دواړه راووتل.

- داسې وخت نه شي تېریدي؟ ډیزي مکرجنه ژړا پیل کړه.

د یو څو شېبو لپاره مې بهر ته کتل:

- ډېر عشقي موسم دی او یوه سندره ویونکې مرغۍ مې هم ولیده، ډېر خوږ غږ یې و، عشقي وو کنه ټام!

- ډېر عشقي» هغې په ناخوښۍ دا وویل، بیا یې اوږده کړه ؛ که ډوډۍ نه وروسته رڼا وه نو لاړ به شو د آسونو ځای ته.

دننه نه یو ځل بیا د ټیلیفون زنګ راغی، ډیزي سر د نا په خوځولو د ټام د آسونو خبره هم پای ته ورسیده، اصلا ټولې خبرې تیت شوې. د پنځه دقیقو لپاره د شمعې لمبې په حرکت وې او ما هم د شمعې په رڼا کې سترګې خښې کړې وې. زه نه پوهیدم چې ډیزي او ټام د څه باره کې فکر کوي. د څو شیبو لپاره حالات د پوښتنو نه ډک ول.

د آسونو خبره بې موخې منځ ته راغلې وه او بیا ځلې یاده هم نه شوه. ټام او بیکر پاڅیدل او کتابتون ته روان شول. ډیزي هم پاڅیده او زه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې ورروان شوم. د څو دهليزونو نه تېر بهرنۍ برنډې ته ورسيدو. په توره تياره کې چې د لرې نه يوائې رڼا ښکاريده، په لرګينه څوکۍ څنګ په څنګ کېناستو.

هغې خپل مخ دواړه لاسونو کې ونيو، د هغې په مخ کې ځورونکي احساسات ښکاريدل، ما فکر وکړ چې د وړې لور باره کې ترېنه پوښتنه وکړم خو بيا مې مناسبه ونه ګڼله؟

هغې ناڅاپه وويل: مونږ يو بل ډېر نه پيژنو کنه، نيک؟. که څه هم نږدې خپلوان يو خو ته زما واده ته رانغلې.

-زه د جګړې نه نه وم ستون شوی.

-دا خبره دې منم خو زه ډېره ستونزه کې وم او په هر چا بې باوري وم. د هغې خفګان پر ځای و، زه منتظر وم خو هغې نور څه ونه ويل. د هغې د لور نه پرته بل راسره د خبرو کولو لپاره نه و.

-لور به دې خبرې کوي، او ګرځي راګرځي که نه؟"

-هو ! هغې ماته وکتل،يوه خبره درته وکم نيک ! ته خبر يې چې هغه پيدا شوې وه ما څه ويل، غواړې درته ووايم؟

-ولې نه..مهرباني !

-د هغې د پيدا کيدو لا يو ساعت نه وو پوره او خدای خبر ټام چيرته و. زه د ډېرو ګډو وډو سوچونو سره راپاڅيدم او نرسې راته وويل چې انجلۍ پيدا شوې، ما سر کيښود او ښه مې وژړل. ما ويل سمه ده چې انجلۍ ده، هغه به هم يوه کم عقله وي. کم عقلې جونې هسې هم په دې دنيا کې ډېرې دي، يوه وړه ښايسته کم عقله ! هر څوک هم دا فکر کوي او هغه ډېر پر مختللي خلک هم. د هغې ستړګې راډکې شوې. د ناخوښۍ خندا يې وکړه؛ زه څومره مغلقه يم، خدايه زه څومره مغلقه يم !

د هغې غږ مات غوندې شو، زه يې اړ کړم تر څو خپل پام ترې بل ځای

ته يونسم. زه يې ناکراره کړم او دا مانبامنې ماته يو چل غوندې ښکاره شو تر څو زما احساسات پکې راوپاروي. زه انتظار وم، هغې ماته وکتل، د هغې په مخ کې هماغه د پيغلتوب غرور پټ و. په داسې يوه راز نه ډکه ټولنه کې هغې خپل او د ټام شتون فرضي ګڼل.

په توره کوټه کې سور رنګه څراغونه لګيدلي، ټام او بيکر د يو کوچ په دواړه څنډو ناست او بيکر ورته په لوړ غږ ناول لوستله. په کوټه کې د هغې غږ انګازې کولې داسې لکه څوک چې سندرې زمزمه کوي. د سرو څراغونو رڼا د ټام په بوټانو کې ځليدله او د بيکر د خزان د پاڼو په څير زيړ ويښتان يې روښانه کړي وو، د هرې ورقې په ختميدو يې په خپلو نازکو ګوتو ورقه بل لورې ته اړوله. کله چې مونږ راننوتو د خپل چپ لاس په اشاره يې مونږ ته د چپ وويل.

- په راتلونکې کې به جريان ولري. دا يې وويل او مجله يې د ميز په سر وغورځوله. خپل لاسونه يې د زنګنونو په سر کيښودل او پاڅيده.

-لس بجې دي او اوس به دا ښه انجلۍ لاړه شي او ويده به شي.

-جورډن بيکر به سبا ته په ټورنمنټ کې لوبيږي ډيزي وويل.

-ښه...ته جورډن بيکر يې؟

زه اوس پوه شوم چې هغه ماته څنګه اشنا ښکاريده. ما د هغې باره کې ډېرې کيسې اوريدلې وې، په دې کې بې خونده او بحراني کيسې هم وې خو ماته يوه هم نه وه ياده.

-ښه شپه ! ! هغې په نرم غږ وويل. ما اته بجې راپاڅوه !"

-که ته پاڅيږې نو !

-بالکل پاڅيږم ! ښه شپه ښاغلې نيک کيروې، بل وخت بيا ګورو !

-بالکل به ورسره وګورې !. ډيزي د هغې خبره تاييد کړه. فکر کوم يو واده تيار کړو، دلته بيا کله کله راځه، زه غواړم تاسو دواړه په زوره سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ځای کړم. تاسو دواړو به کاټني پسخانه کې بند کړم او یوه کښتۍ کې به مو سمندر کې خوشې کړم، بس دغه شان ساعت تیري به وکړو.

- ښه شپه، ما خو هیڅ وانه وریدل. بیکر زینو ته په ختو کې وه. شیبه وروسته ټام وویل.

«هغه ډېره ښه انجلۍ ده، هغوی باید دلته یو اځې نه وه پرېښې.

- چا باید نه وه پرېښې؟» ډیزي په پوښتنیز ډول وویل.

- د هغې کورنۍ !

«د هغې کورنۍ کې یوه سل کلنه ترور ده، خو ځه نیک به یې خیال ساتي کنه، که څنګه نیک؟ هغه به ټول اوړی د رخصتۍ په ورځو کې دلته راځي.

- زه فکر کوم کور کې اوسیدل به ورته ښه وي. ټام او ډیزي یوې شیبې لپاره د سترګو په کونج کې یو بل ته وکتل.

- هغه د نیویارک ده؟ ما زر وپوښتل

- هغه د لیوز ویلي ده. زمونږ دواړو ماشومتوب یو ځای تیر شوی دی، زمونږ ښایسته ماشومتوب...

- تاسو دواړو خو برنډه کې زړه خواله سره وکړه. ټام وویل.

- ریښتیا ! زما خو څه نه یادیږي. ډیزي ماته وکتل، ما به پکې څه ویلي و. یو څو شیبې وروسته مې د تلو تکل وکړ. هغوی راسره تر دروازې راووتل، ما خپل موټر چالان کړ، ډیزي په تادۍ راغږ کړ:

- لږ ودریږه !

- ما نه هیر شوي و چې تا نه پوښتنه وکړم، مونږ اوریدلي و چې تا کوژده کړې ده. ټام هم د هغې خبره تایید کړه.

- هو مونږ درې کسانو نه اوریدلي دي، دا باید سم خبر وي.

زه پوهیدم چې دوي ولې دا خبرې کوي. ختیځ ته راتلو سره دا خبره

ما پورې تړل شوې وه. ما داسې انګیرله چې زما په راتلو به ډیزي غیږ کې ماشوم او خوشاله زما مخې ته راشي، او ټام خو نیویارک کې نورو ښځو سره لاره درلوده.

ګرمي نیمایي ته رسیدلې وه، د هغوي کور نه راووتم. د لارې په سر د پټرولو پمپ سرو او شنو څراغونو روښانه کړې و. کله چې خپل ځای ته ورسیدم، موټر مې د خپل وړوکي کرایي کور په موټر تمځای کې ودراوه او بهر راووتم. د یوې شیبې لپاره د کور مخې چمن کې ناست وم. باد خپل زور ازماوه، ونو هم خپل مقاومت ښوده خو تر منځ یې پاڼو چغې سورې وهلې. زه یو اځې نه وم. پنځوس شپیته متره لرې د ګاونډي د بنګلې په کوټه کې یو کس ولاړ و. په ځیر مې ورته وکتل، خپل دواړه لاسونه یې د پطلون په جیبونو ننباسلي وو. د هغه د دریدو انداز نه داسې ایسیدله چې همدا ګیټس بي وي.

ما غوښتل هغې ته ورغږ کړم. آغلې بیکر د ډوډۍ پر مهال د هغې نوم اخیستی و، ما غوښتل ځان ورسره معرفي کړم. خو ما ورغږ نه کړ. هغې جیب نه لاسونه راوویستل او د تورو اوبو په لور یې اشاره وکړه، زه ترې لرې وم خو زه پوهیدم چې هغه ریږدیده. ما هم د هغې په اشاره اوبو ته وکتل خو د یو شین څراغ پرته چې د اوبو هغه بله خوا و، نور هیڅ نه تر سترګو کیدل. ما یو ځل بیا ګیټس بي ته وکتل، خو هغه تللی و او زه یو ځل بیا د شور نه ډکه تیاره کې یو اځې پاتې شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم څپرکی

د نیویارک او غربي جزیرې تر منځ لاره کې د رېل پټلۍ او خام سرک د پخوا زمانو انځورونه راښودل. دا سیمه تقریبا ټوله تشه وه. دې ته د ایرو دره ویل کېده. په ریښتیا هم لکه یو صنعتي ځمکه، د بټیو لوګو نه ډکه، هر ځای کندې او نه ختمېدونکې د ایرو او لوګو نه ډکه هوا وه. دوړو او سترپیا نه ډک مخونه یې وو، چې مزدورانو به په ګرانه یو بل پیژندل او په خپلو کارونو به بوخت ول. په خوا کې تیرېدونکو مسافرو به تر نیم ساعته د ایرو درې زړه بوږنونکې سیمې ننداره کوله. دلته یو وړوکی د ریل تمځای هم و، په همدې ځای کې مې د ټام او د هغه یاره هم لیدلې وه.

که څه هم ټام ماته د هغې باره کې ډېر څه ویلي و خو ما بیا نه غوښتل چې ورسره وګورم. یو ماسپښین له ټام سره په ریل موټر کې نیویارک ته روان شوم. د ایرو درې ته په رارسېدو سره یې په روانه کې ریل موټر نه ټوپ کړه.

- راځه راپسې، زه غواړم زما جینۍ سره وګورې.

ما فکر کاوه چې یو ښه ځای ته مې بوځي خو د یکشنبې ماسپښین و، بل څه پلان مې نه درلود، که نه ټام سره زه چیرته راتلم.

زه ورپسې شاته روان وم، د ریل پټلیو نه لږ لرې د سپینو کټارو نه ور تېر شو، هلته یو ودانۍ وه، چاپیره تری د زیړو خښتو وړوکی دیوال هم و، د درې دوکانونو نه یو د هوټل دپاره و چې ټوله شپه به خلاص و، یو خالي و او دریم د موټرو ګراج (جورج بی ویلسن، د موټرو پیرل او پلورل)، زه ټام پسې همدلته ورننوتم. دننه ماحول ډېر ګډوډ و، یو زوړ فورډ موټر په کونج کې ولاړ و چې دوړو یې رنګ ورک کړی و. په دې کې د اپارتمان څښتن دفتر نه راووت، خپل لاسونه یې سره موښل. هغه سپین، کمزوری، بی پروا او یو څه ښایسته و. هغې مونږ ولیدو، راروان شو، آبي سترګې یې له ورایه ځلیدې.

- سلام ویلسن، کاروبار څنګه دې؟ ټام ورته خوشالۍ نه په اوږه لاس کیښود.

- شکایت نشم کولای، کله رابانديې موټر خرڅوې؟ ویلسن لکه قناعت چې یې تر لاسه نه کړ.

- راتلونکې اونۍ ته، زما سړي پرې کار کوي.

- کار یې ډېر ورو ندی روان؟ دا ولې؟

- نا هغه سست ندې، که ته داسې فکر کوې نو زه به یې په بل چا وپلورم. ټام ورته په ارامه ځواب ورکه.

- زما د خبرې مقصد دا نه و، ما یواځې غوښتل ووایم... ویلسن د خبرې صفایي ورکوله، د هغې غږ همداسې پسې ورک شو او ټام ګراج کې هاخوا دیخوا کتل. لږه شیبه وروسته زینو کې د ټک ټک غږ سره یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیرش کلنه ښځه راښکاره شوه، هغه لړه چاغه وه، توربخن لباس یې پر تن و، خو ښایسته ښکاریده او ډېر په ناز هم راروانه وه. هغې نرۍ موسکا وکړه، د خپل خاوند خوا نه داسې تیره شوه لکه هیڅوک چې نه وي ولاړ، ټام سره یې د لاس سترې مشي وکړه، په سترګو کې یې ورته وکتل. ما سره یې هم په دوه ګوتو سترې مشي وکړه او راکتل یې هم نه، په خپلو شونډو یې ژبه تیره کړه او بیا یې خپل خاوند ته وکتل، په نرمه لهجه یې ورته وویل:

- څوکۍ خو راوړه، چې یو څوک خو پرې کیني.

- هو ولې نه. ویلسن خبره واوریده او رهي شو، د ویلسن ښځه ټام ته ورنږدې شوه.

- زه غواړم درسره وګورم، زمونږ پسې بل ریل موټر کې راځه ! ټام ورته په غوږ کې وویل.

- سمه ده ! هغې سر وخوځاوه او لرې ودریده، په دې کې جورج ویلسن هم دوه څوکیو سره راښکاره شو.

د جولایې څلورمه نیټه وه، مونږ ورته لاندې په سرک ولاړ وو، یو ماشوم ریل پټلۍ باندې ناهیلی ناست و، پیشو یې غېږ کې نیولې وه.

- ډارونکی ځای دی کنه؟

- ډېر بد ځای دی.

- هغې ته دا ښه ده چې دا ځای پریږدي.

- ولې د هغې خاوند څه اعتراض نلري؟

- ویلسن؟ هغه فکر کوي چې میرمن یې نیویارک ته خپلې خور کره ځي. هغه بیړا دی، بیچاره په دې هم نه دې خبر چې هغه ژوندی دی.

زه، ټام او د هغې جینۍ درې واړه نیویارک ته روان شوو، د ویلسن

ښځې نرۍ تنګ کارټني لباس په تن و چې پلن کوناټي او د بدن هر اندام پکې له ورایه ښکاریده. سټېشن کې یې یو اخبار او یوه رنګینه مجله هم راواخېسته، او بل دوکان نه یې آیس کریم او یو څه خوشبوی هم راواخېسته.

- زه غواړم ددې سپیانو نه هم یو واخلم، زه غواړم یو ځان سره کورته یوسم، یو وړوکې کوکری، ډېر خوند کوي.

زوړ سړي ټول سپي په پنجره کې بند کړي وو.

- کومې نمونې لري؟ آغلې ویلسن ورنه وپوښتل

- هره نمونه راسره شته، ستاسو کوم پکار دی، آغلې؟

- زه غواړم پولیسي سپې واخلم، زه پوهیږم هغه نه لري.

زوړ سړي پنجرې ته په ځیر وکتل، لاس یې ورننویسته او یو کوکری یې د څټ نه راونیو.

- دا خو پولیسي ندی. ټام وویل.

- نه پولیسي ندی خو د همغې په څېر به وي. زوړ سړي په ناهیلۍ ځواب ورکه.

- رېښتیا هم څومره ښایسته دی. دا په څو دی؟ آغلې ویلسن وپوښتل.

- همدا سپی؟ دا په لس ډالره دی. "سړي په خوښۍ ځواب ورکه. آغلې ویلسن تری کوکری واخېسته، په ملا یې ورته لاس ووهه بیا یې وپوښتل.

- دا نر دی که ښځه؟

- دا سپې؟ دا خو نر دی. سړي وویل.

- بس مردار سپی دی، دا واخله پیسی او لس دانې پرې نور واخله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټام یې خبرې ورختمې کړې. لږ وړاندې چې لاړ ما وویل،

-صبر وکړئ، زه همدلته ښکته کیږم.

-نه، ته دلته نه شې ښکته کیدای. د مارټل زړه به خفه شي که څنګه مارټل؟

-اووه...، ما خپلې خور کیټرین ته ټیلیفون کړی، هغه هم اپارتمان ته راځي، هغه خو مې تا لپاره راغوښتې ده. مارټل د مشورې په څېر وویل.

-ښه زه به ډېر خوښ شوی وم خو..."ټام په خپله خبره کلک ولاړ و، زه مجبور ورسره لاړم، عجیبه غوندې اپارتمان و، وړه کوټه، وړه اشفزخانه او وړوکی تشناب او هر څه تنګ تنګ. په دې ځای کې مې په خپل ژوند دوهم ځل لپاره شراب وڅکل بلکې په زوره راباندې وڅکل شول، ما بیا هم کوښښ وکه تر څو له دې ځای نه لاړ شم خو ټام او کیټرین پرېنښودم. ټام خو اغلې ویلسن(مارټل) سره بلې کوټې ته لاړ، کیټرین راسره خواکې کیناسته، زما په اوږه یې لاس کیښود، یوه پښه یې زما غېږ کې کیښوده.

-ته هم غربي جزیره کې اوسیږې؟

-هو !

-ښه... یوه میاشت وړاندې هلته یو محفل ته تللې وم، هغه محفل یو سړي جوړ کړی و، ګیټس بې نومیده، ته یې پیژنې؟

-هو، زما ګاونډي دی.

-ښه، خلک وایې د کایسر جرمني وراره یا بل څه خپلوان دی، ځکه دومره ډېرې پیسې لري.

-رینښتیا...

هغې سر وخوځاوه. کوټه د لوګو نه ډکه وه. هر ځای د شرابو بوتلونه،

یو نیم کس به ته بل به راننوته، بیا هغه څه وشول چې کیدونکې ول. که څوک یې د ژوند خوند بولې او که څوک یې د لوی ګناه په څیر ارزوي. نیمه شپه وه، د ټام او اغلې ویلسن غږونه رالوړ شول.

-زه به یې نوم اخلم، ډیزي...ډیزي...ډیزي...

ټام د غوسې نه په سوک ورته پوزه ووهله، هر ځای وینې پرتې وې، اغلې ویلسن بد رد ویل. زما شپه همداسې په بې خوبۍ تېره شوه. بهر راووتم او د څلورو بجو ریل ته کیناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ریم څپرکې

د ګرمۍ په شپو کې د ګاونډي د کور نه د تیزې موسیقۍ غږونه راتلل. د هغې د کور په شنو چمنونو کې انجونې، هلکان، سړي او ښځې د پتنګانو په څیرد شمپین شرابو بوتلونه په لاس کې نیولي وو تلل راتلل.د ماسپښین مهال کې به ځینې میلمنو د سمندر غاړو کې یو نفري کښتۍ ځغلولې او څوک به د ساحل په غاړه لمر ته په شګو سر چپه پراته وو ، لنډه دا چې هر چا څه غوښتل هغه یې کول. د ګرمۍ شنبې او یکشنبې رخصتیو ورځو کې به دا محفل د سهار د نهو نه پیل تر نیمې شپې پورې دوام موند. د دوشنبې په سهار به اضافي صفاکاران راوبلل شول تر څو د تېرې شپې ورانکارۍ ترمیم، د چمنونو نه چټلي صفا کړي، لنډا دا چې دا کور یو ځل بیاد پخوا په څیر صفا او د راتلونکې اونۍ میلمنو ته تیار وي.

د هرې جمعې ورځ به پنځه غټ کارټنه نارنجان او لیموان د نیویارک نه راوړل کېدل او دوشنبه به همدغه د نارنجانو او لیموانو پوستکو

ډېرې د کور مخې ته پراته وو. هلته داسې یو ماشین و چې د یوې بټنې په فشار کولو سره به یې یوائې نیم ساعت کې تر دوه سوه لیموانو نه جوس جوړاوه او دا بټن تر دوه سوه ځله ډېر د اشپزانو د مشر له خوا کیکاږل کیده.

هر دوه اونۍ وروسته به یو ډله خلک د کافي اندازه رنګ ډبو ، رنګینه څراغونو سره راتلل تر څو د ګیټس بې کرسمس ونه پرې سینګار کړي.

د محفل پر مهال به د میزونو په سر هر رنګه خواړه، نیمه پخ شوې سورخي غوښه، د فیلمرغ غوښې نه نیولې تر رنګینه سلادونو پورې هر څه ایښودل شوي وو ، خلکو به په خپله خوښه هر څه راخیستلای شوو. منځنی صالون د موسیقۍ ډلې ته ځانګړی شوی و ، ډېری میلمانه به پیغلې وې چې د شرابو ګیلاسونه به یې لاس کې نیولي و ، یوې بلې خوا تلل.

شاوخوا اووه بجې د موسیقۍ ډله راورسیده، ورسره شپیلۍ، واړه غټ ډولونه، دوه درې قسمه ستارونه او د سندرو لپاره هر رنګه الات موجود و.ځینې نور د سمندر غاړې لمبلو نه وروسته په زینو بره روان وو، تر څو جامې بدلې کړي، نویو میلمنو خپل موټر پارک کول. هر ځای خنداګانې او د مستۍ چغې وهل کیدې. بهر چمن کې میزونو باندې رنګارنګ میوې ایښودل شوې وې، هلک او جینۍ چې په لمړي ځل به یې یو بل همدلته لیدل، په یو کونج کې ناست یو بل سره خبرې کولې او خنداګانې به یې کولې.

د لمر پرېوتو سره څراغونه ورو ورو روښانه کېدل، سازکونکو هم نرمې سندرې پیل کړې، خنداګانې پسې زیاتیدې. خلک لا راروان وو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول راغلي خلک یو اځې کوربه ته نه بلکې یو بل ته هم نا اشنا وو ، محفل نو نور شروع شوی و.

هیڅوک مې نه پیژندل، بې موخې یوې بلې خوا ګرځیدم. خو بیا مې هم هڅه کوله تر څو کوربه پیدا کړم. دوه درې کسانو نه مې پوښتنه وکړه خو هغوی برندې برندې راته کتل او اوږې به یې پورته اچولې. چمن کې میزونو باندې اینښودل شویو میوو خواته لاړم، دا یو اځینی ځای چیرته چې یو اځې دریدل بې موخې یا یو اځې نه ښکاریدل.

زه همدلته ولاړ وم، چې دننه نه آغلې جورډن بیکر په مرمرینو زینو کې ودریده، لږه په شا لاړه او بیا یې چمن ته بې خونده نظر وکتل.

- ښه راغلاست به ورته ووایم که نه، خو بیا هم یو څوک خو مې پیدا کړ چې ورسره پیژنم.

- هیلو ! ما په زوره ورغږ کړ او د هغې خواته وروان شوم.

- ما فکر کاوه چې ته به همدلته یې. ماته یاد ول چې ته همدلته اوسیږې او دلته به راځې. هغې زما لاس ونیو لکه چې وایي کوربه توب دې نور زه کوم. دوه جینکۍ د آغلې بیکر خواته ودریدې، ورته یې وویل:

- وبخښه.. تا ونه ګټله !"اغلې بیکر تیره اونۍ کې د ګولف پایلوبه بایللې وه.

د جورډن بیکر نرم لاس زما په لاس کې و ، دواړه زینو نه راښکته او د چمن په لور لاړو ، څوکیو کې کیناستو ، خوا کې درې سړي او دوه جینکۍ هم ناستې وې، دوی د ګیټس بي باره کې وویل چې ګیټس بی نه غواړي هیچا سره ستونزه ولري. یوې جینۍ ویلې چې هغې کوم څوک وژلې. یو بل پکې ویل چې د جګړې په موده کې د جرمنیانو جاسوس و ، هر چا د ګیټس بي باره کې خپل نظر ورکاوه او د محفل په هر کونج کې د

هغې باره کې پس پسک روان و.

- راځه ووځو."بیکر راته په غوږ کې وویل، ما هم دا غوښتل ځکه نیم ساعت مې هسې تېر شو. مونږ پاڅیدو ، هغې ویل راځه کوربه پیدا کړو. هغې ویل تر اوسه یې ګیټس بي سره نه دي لیدلي، زه هم نور بې صبره شوی وم.

مونږ د ګیټس بی په لټه شو ، هغه برنډه کې نه و ، دننه هم نه تر سترګو کیده ، کتابخانې ته لاړو ، دننه د ګوټګې سترګو والا یو پوخ عمر کتابخانې مشرې په غاړه لرله، یوه شیبه مو کتابونو کې تیره کړه.

ښه شیبه ووته، زه لا بیکر سره وم، زما ساعت لږ تېر شو ، بیرته بهر راووتو ، ما هم ځان سره وړوکي ګیلاس شمپین شراب راخیستي و ، یو سړي راته د لرې وکتل او موسکی شو او خواته مې راغی.

- ستا څیره راته اشنا ښکاري، د جګړې په موده کې ته په پنځمه فرقه کې نه وې؟ هغه ډېر په مودبانه لهجه رانه وپوښتل.

- ولې؟ هو... زه په اته ویشتم پیاده ځواک کې وم.

- زه شپاړسم کې وم، د ۱۹۱۸ جون میاشتې پورې. زه پوهیدم چې ته مې چېرته لیدلی یې.

یوه شیبه مو د فرانسې ځینو زړه بوږنونکو سیمو باره کې خبرې وکړې. خبرو کې یې راته دا هم وویل چې همدلته اوسیږي او یو ښایسته موټر هم لري، او سهار ته یې پکې د چکر وهلو بلنه هم راکړه.

- غواړې راسره پکې چکر ووهې؟

- کله؟

- هرکله چې ستا زړه وي، زوړیاره ! همدا مهال مې ترې د نوم پوښتنه کوله چې بیکر راغله او موسکۍ شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ساعت دې تیر دی نو. هغې وویل.
- مخکې نه بهتره. ما یوځل بیا خپل نوي ملګري ته مخ واړوه.
- دا محفل ماته غیر عادي ښکاري. ما لا تراوسه کوربه نه دی لیدلی، زه هم هلته اوسیږم.

ما خپلې جونګړې ته اشاره وکړه،

- او دا سړی، ګیټس بي نومیږي ماته یې بلنه راکړې او اوس خپله نشته.

د یوې شیبې لپاره هغې ماته داسې کتل لکه چې پوه شوی نه وي.

- زه ګیټس بي یم ! هغه ناڅاپه وویل
- څه؟ اوه... ډېره بخښنه غواړم ! ما ورپسې زر وراضافه کړه.
- ما فکر کاوه تاسو ما پیژنئ، زوړ یاره ! زه ویریږم لکه چې یو ښه کوربه ثابت نه شوم. هغه موسکی شو، یانې هر څه یې درک کړي و، دهغې موسکا کې چې ډېر کم خلک یې لري یو راحت بخښونکې راز پروت و، چې تراوسه به مې خپل ژوند کې څلور پنځه ځله لیدلې وي. د هغې عمر څه د پاسه دیرش کاله و. د هغې هره خبره د خوند او ادب نه ډکه وه. که چیری یې ځان راته معرفي کړی هم نه وای نو کیدای شي زه ورنه ډېر متاثره شوی وای، د خولې نه راوتلې هره خبره یې د احتیاط نه ډکه وه.

یوه شیبه تېره نه وه چې د کارکونکو مشر راغی او ګیټس بي ته یې غوږ کې وویل:

- شیکاګو نه ټیلیفون دی.

هغه سر لږ ټیټ کړ، بښنه یې وغوښته.

- هر څه ته چې مو اړتیا وي، ویلی شې، زوړ یاره ! وبښئ زه لږ

وروسته بیا راځم.

هغه چې لاړ زر مې مخ بیکر ته واړوه، تر څو خپلې حیرانتیا باره کې ورته وواېم. ما فکر کاوه چې ګیټس بي به یو چاغ او ځان ښودونکی سړی وي.

- هغه څوک دی؟ ته خبره یې؟
- هغه بس یو سړی دی چې ګیټس بي نومیږي.
- هغه د کوم ځای دی؟ هغه څه کار کوي؟
- اوس نو تاته ښه موضوع په ګوتو درغله، یو ځلې یې راته چا ویلي و چې اکسفورډ کې یې درس ویلی دی. هغې دا خبرې په پیکه موسکا کولې. د هغه ماضي شخصیت ماته تت غوندې ښکاره شو خو بیا یوه شیبه کې بدل هم شو، ځکه هغه وویل.
- خو زه پرې باور نه لرم. بیکر وویل.
- ولې باور نه کوې؟
- زه نه یم خبره، بس زه فکر کوم چې هغه اکسفورډ ته هیڅ تللی ندی. هغې په خپله خبره ټینګار وکړ. ددې نه ماته د هغې بلې انجلۍ خبره رایاده شوه چې ویلي یې؛ زما په فکر څوک یې وژلي. زما په فکر کې نورې پوښتنې هم راوټوکیدې. ما به د ګیټس بي باره کې دا خبرې په اسانۍ منلې وی ایا دا هر څه د منل کیدو وړ هم و، لږ تر لږه زه په دې خپلې نا څه تجربه ویلی شم چې ځوان خلک داسې نه کوي چې د یو نا معلوم ځای نه راشي او په داسې ځای کې دیره شي.
- په هر حال هغه ډېرې ستر محفلونه جوړوي. جورډن بیکر وویل. هغې موضوع بدلول غوښتل.
- او زما داسې محفلونه ډېر خوښ وي، وړو محفلونو کې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شخصیت ساتنه نه کیږي

د ډول نه یو غټ ډنګ پورته شو او ورپسې سندرغاړي چغې شروع کړې، ویل یې د ګیتس بي په غوښتنه سندره وایي او بیا یې نور څه وویل تر څو خلک مست کړي، سندره یې پیل کړه.

ما یو ځل بیا ګیتس بي ولید، مرمرینو زینو کې یواځې ولاړ او هرې یوې ډلې ته یې بیا بیا کتل. هغه تازه ښکاریده، لنډ ویښته لکه هره ورځ یې چې مشین کوي، څیره یې زړه راښکونکې وه. ما ته خو داسې ګناهګار سړی ښکاره نه شو. سندره چې ختمه شوه، ځینو ښځو د سړیو په اوږو سرونه ایښې، ځیني جینکۍ د هلکانو په غیږ کې د خوښۍ نه بې حسه پرتې وې.

- ښښنه غواړم! د ګیتس بي د کارکونکو مشر ناڅاپه زمونږ مخې ته ودریده..

- آغلې بیکر! بخښنه غواړم، ښاغلي ګیتس بي غواړي تاسو سره یواځې وګوري.

- ما سره؟ بیکر په حیرانۍ وپوښتل.

- هو آغلې!

هغه په ورو پاڅیده، ماته یې وکتل خپلې وریځې یې په حیرانۍ پورته واچولې او سړي پسې د بنګلې په لور روانه شوه. ما ولیدل د هغې د شپې لباس پر تن و، د هغې په هر خوځښت کې یوه خوښي او خوند پروت و داسې لکه ښایسته سهار کې چې په لمړي ځل یې د ګولف په چمن باندې قدم وهل زده کړي وي.

زه یواځې وم، تقریبا دوه بجې وې، دننه لاړم، شا خوا مې وکتل د ډېرو ښځو خپلو میړونو سره لانجې روانې وې.

د کتابخانې مخې ته ولاړ وم. دننه نه ګیتس بي او بیکر یو ځای راووتل. ګیتس بي ورته راوتو کې څه ویل خو ډله خلکو ګیتس بي ته خدای پامانۍ لپاره نژدې راغلل او خبره یې نیمایي کې پاتې شوه.

د جوړېدن بیکر ډله هم جوړېدن ته منتظر وو او غږونه یې ورته کول، تر څو یو ځای بیرته لاړ شي. هغې ویل

- ما ډېر څه په زړه پورې واوریدل. زه څومره وخت دننه وم؟ ماته یې غوږ کې وویل.

- نیم ساعت، ولې؟

- ډېر په زړه پورې خبر دی، خو زه یې درته نه وایم، ځوروم دې پرې. هغې اسویلې وویست.

- مهرباني وکه راشه، ما سره وګوره... کتابچه...د آغلې هاروډ په نوم... د هغې بیړه وه، په نیمایي خبرو یې پوه نه شوم.

که څه هم ما په لمړي ځل په دې محفل کې ګډون کړی و، خو زه تر ډېره ناوخته هلته پاتې شوم. زه د ګیتس بي د اخرني میلمنو د جملې نه وم، کوم چې د هغه شاوخوا راټول شوي وو. ما وغوښتل تر څو هغې ته روښانه کړم او ښښنه ترې وغواړم چې هغه ما نه و پیژندلی.

- ذکر کول یې اړین نه دي، هیڅ خبره نه ده زوړ یاره! هغې په ډېرې لیوالتیا ښښنې نه منع کړم. د بیا ډاډ راکولو لپاره یې خپل لاس زما په اوږه کیښود.

- او هیر دې نه شي، سبا سهار چکر ته وځو. یو ځل بیا د کارکونکو مشر راښکاره شو، خپله زنه یې د هغې اوږې ته نژدې کړه،

- فیلاډیفیا غواړي تاسو سره خبرې وکړي، ښاغلیه!

- سمه ده، یوه دقیقه کې درځم، هغوي ته ووایه زه بیرته راځم... ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه.

- ښه شپه.

- ښه شپه. هغه موسک شو، ښه شپه، زوړ یاره... ښه شپه !

زینو نه راښکته شوم، ومې کتل چې محفل لا ختم نه دی. دروازې نه تقریبا پنځوس متره لرې، لسګونه موټرې ګڼ وډ ولاړ دي، څراغونه یې روښانه دي، خلکو یو شور ماشور جوړ کړی و، د سړک غاړې لښتي کې د یو نوي ماډل موټر مخکې ټیر پروت و او موټر کوږ ولاړ و، لسګونه خلک ترې راچاپیر وو، د ځینو موټرچلونکو لاره چې بنده وه هغه ځای نه به یې چغې وهلې او هارنډونه به یې وهل او یو غالمغال یې جوړ کړی و.

یو سړي چې اوږده چپنه یې اغوستې وه، موټر نه راښکته شو، په سرک ودرید او موټر ته یې په ځیر وکتل.

- وګورئ، دا خو په لښتي کې غورځیدلی. هغه خلکو ته ویل، خلک موټر چلونکي ته په غوسه وو.

- که موټر نه شې چلولې خو مه چلوه، د شپې پرې چل زده کوې. هغه بل ویل

- خودکوشي دې کوله. ښه ده چې یو ټیر ترې وتلی دی. موټر چلونکې ویل،

- موټر زما دې خو ما نه چلوه. ځینې نور هم خپلو موټرو نه راښکته شوو، پیغلو د ډېر شرابو څښلو او اوږدو سینډلو له کبله سم دریدل هم نه شوکولای. د موټرو هارنډونه وو چې یو بد حال یې جوړ کړی و.

په دې کې یو بل اوقي غوندې راغی، دواړه لاسونه یې په تشو کیښودل، ویې پوښتل؛

- څه خبره ده؟ تیل پکې ختم شوي دي؟ دوه درې کسانو موټر ته

اشاره وکړه، هغه یو ځل د موټر بیل شوي ټیر ته او بیا بره وکتل لکه د اسمان نه چې را پریوتی وي. بیا یې وویل چې موټر چالان کړو او په شا به یې بوځو، یو ورته وویل؛

- ټایر یې نشته نو څنګه یې شاته بوځې؟ اوقي بیا وویل.

- خو ځئ یوه هڅه خو به وکړو. په دې کې د شور او هارنډونه نور هم زیات شوو. زه هم د صحنې نه ووتم، یو ځل می شاته وکتل، د ګیټس بي کور د سپوږمۍ په رڼا کې د محل په څیر ښکاریده، د هغې په کور کې عجیبه ناڅاپي خاموشي خوره شوې وه، خپله زینو کې ولاړ و او خلکو ته یې د خدای پامانۍ لپاره لاسونه خوځول.

❁❁❁

ډېر وخت به مې کار کاوه. سهار وختي به کار ځای ته تلم. راسره کار کونکي مې هم یوائځې په لمړي نومونو پیژندل. د غرمۍ ډوډۍ به مې هغوی سره په یو بیروباري هوټل کې خوړله، څه د غرمې ډوډۍ وه خو بس کوفته شوې غوښه، جوش کړي الوګان او قهوه به وه. جرسي ښار کې مې یوې جینۍ سره یارانه هم جوړه کړې وه خو د هغې ورور منځ کې خنډ شوی و، د جولای په میاشت کې په رخصتۍ لاړه، ما هم پړی پرې سست کړ.

نیویارک ښار مې یو څه خوښ شوی و، زه به اکثره پنځم واټ لاره باندې پیاده تلم، په لاره به مې خیال کې یو څو ښځې ځان سره ملګرې کړې او خپل تصور کې به د هغوی ژوند ته ورننوتم. کله کله به په خیال کې همدې ښځو پسې د هغوي کورونو پورې لاړم، هغوی به کور ته ننوتو نه مخکې راوکتل او موسکۍ به شوې. دا هر څه زما د یوائیتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارندوی وې، د نورو کارکونکو هم زما په څېر حال و، تر ډېره به هسې د کړکۍ مخې ته ولاړ وو، بیا به تیر مازیګر د ډوډۍ په بهانه له کار ځایه راووتل او د خپل ژوند دردونکې شیبې به یې ضایع کولې.

یو څه وخت لپاره مې جورډن بیکر سره هم نه و لیدلې. بیا مې د ګرمۍ نیمایي کې ولیدله. په لمړي سر کې ماته ځان داسې غوړه مال ښکاریده، چې هغې سره یو ځای لاړ شم ځکه هغه د ګولف لوبې اتله وه او هر چا پیژندله. خو دلته یو څه نور وو، په حقیقت کې زه مېین نه وم، د خلکو پر وړاندې د هغې سلوک داسې مغرور غوندې و. جورډن بیکر به اکثره د هوښیارو خلکو نه ډډه کوله. ځاني بې اعتباره وه. هغې داسې هیڅ نه شو زغملای چې د هغې پکې تاوان وي. زما په فکر خپل احساسات نه ښکاره کوي. دنیا والو ته یې خپلې بدغونې موسکا سره خپلو غوښتنو او ځان ښودونکې بدن ته قناعت ورکاوه. خو ما ته یې هیڅ فرق نه کاوه. بې اعتباري داسې شی نه دی چې یو سړی دې پرې ښځه ملامته کړي. ما دا هر څه هغه وخت درک کړه کله چې مونږ یو ځای د یو محفل نه راتلو او هغې موټر چلاوه. په لاره کې یې د مزدورانو خوا کې موټر دومره نږدې وځغلاوه چې د هغې سړي کورتۍ زمونږ د موټر بانټ باندې ولګیده.

- دا څنګه موټر چلوې؟ یا خو باید ډېر احتیاط وکړې او یا هیڅ موټر ونه چلوې.

- زه احتیاط کوم!

- دا څنګه احتیاط دی؟

- ښه.. نو دا نور خلک دې احتیاط کوي.

- دا نو څنګه خبره شوه.

- هغوی احتیاط کوي او زما موټر مخې ته نه راځي، او د یو ټکر کیدو لپاره باید دواړه خواوې بې احتیاطه و اوسي. هغې خپله خبره باندې ټینګار کاوه.

- کیدای شي تا هم د ځان په څېر کوم سړي سره وخت تیر کړی وي.

- زه امید لرم چې هیڅکله نه، بې پروا خلک مې ډېر بدې شي، نو ځکه خو ته راباندې ګران یې.

د هغې خړ رنګه سترګې په سرک وې، خو هغې زمونږ دواړو اړیکې ته نوم ورکړ. د یوې شېبې لپاره مې فکر کاوه چې زه پرې مېین شوی یم. خو زه هر کله په ارامه مغزو فکر کوم او زما دننه قانون زما د خواهشاتو لپاره د خنډونو په څېر کار کوي. په اونۍ کې یو ځل به مې ورته لیکونه هم لیږل او لاندې به مې ورته لیکل، (په مینه.. نیک)

هر یو کس په ځان کې دننه یو حقیقي ښه والی ګوري او زما دا ؤ.

زه د ګوتو په شمېر ایماندارو خلکو د جملې نه یم، تر کوم حده چې ماته ځان معلوم و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم څپرکی

د جولايي میاشت سهار نهه بجې وې، د ګیټس بي ښایسته موټر زما د کور په دروازه په تیزۍ راننوته او درې غړه هارنونه یې شروع کړه. دا لمړی ځل و چې هغه زما خواته راغی که څه هم ما یې یوائې دوه محفلونو کې برخه اخستې وه. ماته یې خپل موټر کې د چکر وهلو بلنه هم راکړې وه.

- سهار په خیر. زوړ یاره ! د غرمې ډوډۍ به نن ماسره خورې او زه فکر کوم یو ځای به لاړ شو. د هغه هر یو انداز د یو بې جوړې شخصیت ښرګندونه کوله. د هغې دغه خاصیت په متواتره توګه د هغې محتاط خوی له کبله چې د بې کرارۍ په شکل کې پروت و، ماتیده. خپل موټر کې ناست و، هغې ځای نه یې په خوښۍ راکتل،

- ښایسته دی کنه، زوړ یاره؟ تا مخکې دا نه و لیدلی؟"هغه د موټر نه راښکته شو، یوائې ما نه بلکې هر چا لیدلی و، طلایي زیړ رنګ، د نکل پواسطه روښانه شوی، دواړه خواوو ته پلن شوی او اوږد شوی اود

هر چا نظر راښکونکې پرانستی موټر و.

په تېره میاشت کې مې ورسره څلور پنځه ځله لیدلي و، هغه لږ غږیده، زما په لومړي ځل لیدلو، هغه د نه تعریف کیدونکې ځانګړتیا و څښتن و، خو وروسته زما په اند لږ تت شوی، اوس هغه یو ساده سړی، زما ګاونډي د یو محل څښتن و.

او بیا د زحمت نه ډک چکر پیل شو، ګیټس بي خپلې خوږې خبرې پیل کړې، د خبرو په منځ کې به یې خپل ورون په څپیړه هم وهه. هغې په منځ کې دا خبره راواچوله؛

- ګوره زوړ یاره ! زما باره کې ستا څه نظر دی؟ په هر حال ما غوښتل د پوښتنې ځواب ته عمومیت ورکړم، لږ فکر کې شوم. وړاندې تر دې چې ځواب ورکړم.

- ښه... زه به درته ځان باره کې یو څه ووایم. زه نه غواړم زما باره کې کوم غلط نظر ولرې. نو هغه لکه چې د خیالي تهمتونو نه خبر و، کوم چې به ډېری وخت د هغه محفلونو پرمهال خلکو خپلو منځو کې پرې بحثونه کول.

- په خدای زه به درته ریښتیا خبره وکړم، منځني لویدیځ کې زه د شتمنې کورنۍ ځوی یم. اوس ټول مړه دي. بیا امریکا ته راوستل شوی وم، خو خپل تعلیم مې اکسفورډ کې تر سره کړ ځکه زما ټول نیکونه تعلیم یافته وو. تعلیم کول زمونږ د کورنۍ یو دود دی.

هغه ماته مخ راواړوه او ویل یې؛ زه پوه شوی وم چې ولې جورډن بیکر په دې باوري وه چې هغه دروغ وایي. هغه اکسفورډ کې تعلیم کولو خبره ډېره په تیزۍ وکړه او یا یې بیخي تېره کړه، داسې لکه مخکې یې هم دا خبره مزاحم شوې وه او په دې بې باورۍ کې د هغه ټولې خبرې تیت

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې.

- د منځني لوديځ د کومې برخې يې؟ما ترې سمدلاسه وپوښتل.

- سن فرانسسکو.

- ښه...

- زما د کورنۍ ټول غړي مړه شوو نو ځکه ټوله شتمني ماته پاتې شوه."د هغې غږ کې ريښتينولي وه، داسې لکه د کورنۍ ټول غړي ناځاپي د لاسه ورکول يې اوس هم ځوروي. يوې شيبې لپاره شکې شوم لکه زما پښه چې کشوي خو هغې ته يو ځل کتلو سره مې قناعت تر لاسه کړ.

- هغې نه وروسته زه د يو ځوان راجا په څير د اروپا په ټولو هيوادونو کې گرځيدم او د سرو زرو، غوره ډول ياقوت، لويو لوبو ته تلل، يو څه رسامي او دا هرڅه زما د ځان لپاره ول او کوښښ مې کاوه تر څو د پخوا نه راپاتې خفگان پرې هېر کړم.

د هغه په خبرو زما باور نه و، ځکه مې ځان هغه پسې خندا نه راقابو کړ.

- بيا نو جگړه پيل شوه، زوړ ياره. دا نو زما لپاره يوه هوسايي وه او د زړه نه مې غوښتل چې پکې مړ شم، خو بيا ماته ښکاره شول چې دا خپل خوړ ژوند تېر کړم. جگړې ته په ورتلو سره لومړی بريدمن شوم. د ارگونا په ځنگل کې چې زمونږ ليوا کې څومره سلا وه، ما راواخسته او همداسې پرې مخکې لاړم، زمونږ او دښمن تر منځ يواځې نيم مايل فاصله وه، هلته پياده عسکر نه شو ورتلای. هلته مونږ دوه ورځې او شپې پاتې شوو، مونږ ۱۳۰ عسکر او شپاړس ليوس ټوپکې وې. او کله چې پياده ځواک راغی نو د دريو جرمني فرقو ټول عسکر وژل شوي وو.

نو بيا يې ماته د تورن رتبه راکړه او هر يو متحد دولتونو ماته مډالونه راکړه اوله کې د هغه خبرې راته دروغ ښکاريدې خو اوس يې راته خوند راکاوه. هغې خپل جيب ته لاس کړ او يو گلابي رنگ او سپنيزه ټوټه يې زما ورغوي کې کيښوده.

- دغه مډال د مونتيو نگرې حکومت له خوا راکړل شوی دی.

زه حيران شوم، دغه شی خو په ريښتيا هم فوق العاده او اصل ښکاريده. گرد چاپيره د دايرې په شکل پرې ليکل شوي ول، (مونتيو نگري نيکولس ريکس).

- هغه بل مخ يې وگوره !

- تورن جې گيټس بي، د فوق العاده کارنامو لپاره. ما ولوستل.

- دلته يو بل شی دی چې زه يې له ځان سره تل ساتم، د اکسفورډ د ورځو يادښت، چپ لاس ته ولاړ سړي نوبل جايزه ترلاسه کړې وه.دا يو انځور و، بې شميره ځوانانو سپورټي لباس په تن و، عکس کی گيټس بي هم و، خو وړوکي او ځوان ښکاريده او يو د کرکټ بيټ يې لاس کې نيولی و.

اوس دا هر څه ماته ريښتيا ښکاره شول، د هغې په کورکې مې د پړانگانو څرمنې ليدلې وې، الماری کې دننه ياقوت او لعلونه يې راته هم ښودلي وو. د هغه زړه ناکراره او مات شوی ښکاريده.

- نن درنه يوه غټه غوښتنه لرم. هغه وويل، خپل يادگاري عکس يې جيب کې ننويست.

- نو ما فکر وکه چې ته بايد زما باره کې پوی شې، زه نه غواړم زما باره کې داسې فکر وکړې چې زه هيڅ شی وم يا يم، زه د نااشنا خلکو تر منځ راگير يم، نو ځکه کله دلته کله هلته، زه غواړم خپل تېر خفگان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې هیر کړم. نن ماسپښین به زما خفګان نه خبر شې.

- غرمې ډوډۍ کې؟

- نا ماسپښین، زه خبر شوی یم چې ته آغلې بیکر سره کله کله چایو ته وځې.

- ته دا ویل غواړې، یانې ته آغلې بیکر سره مینه لرې؟

- نه زوړ یاره ! زه میین نه یم. خو آغلې بیکر به تا سره د موضوع په اړه خبرې وکړي.

زه هیڅ پوی نه شوم چې د (موضوع په اړه) خبرې نه د هغه مطلب څه و ، خو زه د لیوالتیا نه ډېر وارخطا شوم. ما آغلې بیکر ددې لپاره نه وه بوتلې چې زه ورسره د ګیټس بي باره کې خبرې وکړم. زه ډاډمن وم چې د هغې غوښتنه به په زړه پورې وي خو شیبه وروسته زه په دې پښیمانه وم چې ما ولې د هغه ګڼه ګوڼې کور کې پښه ایښې وه. هغه نور هیڅ ونه ویل، مونږ د ایرو درې نه تېرېدو کې و ، یو نظر مې آغلې ویلسن هم ولیده. موټر ډېر په سرعت روان و ، د هوایي پل سره تېرېدو کې یو موټر سیکل ډوله شی زمونږ د موټر مخکینۍ کونج سره یوځای شو ، یو ترافیکي پولیس پرې سپور و.

- سمه ده زوړ یاره ! سرعت به لږ کم کړو. خپلې بټوې نه یې سپین کارت راوویست او د پولیس مخې ته یې ونیوه. پولیس هم سترګې ځیر کړې،

- ښه تاسو یې، بل ځل به مو پیژنم، ډېر وبخښئ، ښاغلې ګیټس بي ! پولیس وار سره سر وخوځاوه، خپله ترافیکي خولۍ یې په احترام لږه ټیټه کړه او خپله مخه یې ونیوله.

- دا څه و ؟"ما وپوښتل.

- کمشنر سره مې یوځل ښه کړی و او اوس راته هر کال د کرسمس کارت رالیږي.

د پل نه ښار داسې ښکاریده لکه په لومړې ځل چې ورته ګوري او د دنیا ښایست همدې ښار کې راټول شوی دی. کله چې د بلیک ویلې جزیرې نه تېرېدو ، یو لیمو ډوله موټر زمونږ خواکې تېرېده، موټروان سپین موټر چلونکی لباس پر تن و ، شاته درې ستایلش توریان او ورسره یوه جینۍ ناسته وه. ما په زوره وخندل، هغوی مونږ ته داسې بد راکتل لکه د هغوی د موټر سیالي چې مو ورخرابه کړې وي.

غوریدونکې غرمه وه، د ګیټس بي د غرمنۍ اراده وه. یوځای ته ورننوتو ،

- ښاغلې کیروي ! دا زما ملګرې ښاغلې وولف شیم دی.

یوه شیبه مې وولف شیم سره خبرې وکړې. ګیټس بي هم بل خوا تللی و ، بیا راغی.

- دیخوا وګوره، زوړ یاره ! نن سهار مې لکه چې په غوسه کړې او بیا یې هم هماغه موسکا وکړه.

- زما راز او پټ شیان نه خوښیږي. زه پوی نه شوم چې ته ولې ماته د یو ملګري په څېر هر څه روښانه نه وایې، ولې دا هر څه آغلې بیکر پورې تړې؟

- اوه...داسې څه خاص خبره نشته، آغلې بیکر یوه لوبغاړې ده او ته پوهیږې هغه به هیڅکله داسې کوم کار ترسره نه کړي چې هغه غلط وي.

ناڅاپه یې خپل لاسي ساعت ته وکتل، پاڅید ، زه یې وولف شیم سره پریښودم

- هغه چاته زنګ وهي، راځي. وولف شیم دا وویل او هغه پسې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاته کتل.

- ښه سړی دی کنه؟ ښایسته هم او ځوان هم.
- هو...
- هغه... اکسفورډ کې درس ویلی.
- ښه...
- د اکسفورډ کالج نوم خو دې اوریدلی کنه؟
- هو... نوم مې اوریدلی.
- د نړۍ نامتو کالجونو نه یو دی.
- ګیتهس بې د څه وخت راهیسې پېژنې؟ ما ترې وپوښتل.
- یو څو کاله کیږي. هغه په قناعت بخش ډول ځواب راکه؛ هغه سره مې د جګړې وروسته وپیژندل او ملګری مې شو. یو ساعت خبرې مې ورسره کړې وې او ما پیژندلې وچې کره نسل سړی دې پیدا کړی.ما ځان سره وویل؛ که دومره دې خوښ وي، نو کور ته یې بوځه او خپلې خور او مور سره یې معرفي کړه.
- زما تاته خیال دی، ته زما د لستونړو تنهیو ته ګورې ما یې تنهیو ته نه کتل خو اوس یې ورته زما پام که،
- خالص انساني غاښونو نه جوړې دي.
- ښه...«ما له نړدې وکتل،» ډېر ښه سوچ دې کړی دی.
- هو... خپل لستوڼي یې ښه وهل.
- هو... ګیتهس بې د ښځو باره کې ډېر احتیاط کوي، هغه د خپل ملګري ښځې ته هم نه ګوري. په دې وخت کې ګیتهس بې هم بیرته راغی.

ښاغلي وولف شیم خپله قهوه وڅښله او په یوه جټکه کې پاڅید.

- ما خپله ډوډۍ وخوړه، تاسو دواړه ځوانان ماته اجازه راکړئ.

- څه ناوخته دی درباندې؟" ګیتهس بې ترې بیخونده لهجه کې وویل.

ښاغلي وولف شیم د دعا په څېر خپل لاس ونه پورته کړه.

- ته ډېر موادبه یې او زه د یو بل نسل پورې اړه لرم. ته همدلته کېنه، خپلو لوبو باره کې وغږیږه، پیغلې انجونې او... او...زما لپاره، زه خو پنځوس کلن یم، زه به اوس څه تاسو سره ځان برابروم. مونږ ته یې لاس راکړ، خپله نمونه یې پوزه یې کش کړه او لاړ. زه حیران شوم لکه چې ما د هغه باره کې څه بد ویلې ول.
- هغه کله کله ډېر احساساتي کیږي، دا ورځې اوس د هغه احساساتي کیدو دي.
- څوک دی هغه، په هر حال، فلمي لوبغاړی دی؟
- نه
- د غاښونو ډاکټر دی؟
- څوک؟ وولف شیم؟ نه هغه قمارباز دی. هغه زړه نازړه شو او بیا یې په ارامه پسې اوږده کړه،
- دا هغه سړی دی چې د ۱۹۱۹ کال نړیوالې لوبې یې فیکس کړې وې.
- لوبې یې فیکس کړې وې؟ ما د هغه خبره تکرار کړه. زما ښه یاد شي چې ۱۹۱۹کال کې داسې څه پېښ شوي ول. یوه شېبه وروسته مې ترې بیا وپوښتل.
- هغه دا کار څنګه کړی و؟
-"بس هغه موقع نه ګټه اخستې وه.
- نو بیا یې پولیس ولې نه نیسي؟
- هیڅوک یې نه شي نیولای، زوړ یاره! هغه ډېر هوښیار سړی دی. ما ټینګار وکه او د ډوډۍ پیسې ما ورکړې، خدمتګار چې زما باقي پیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړې، ما ولیدل چې ټام بکنن هم د کوټې نه راووت. ما ګیټس بې ته وویل.

-زه ورځم یو چاته باید سلام ووایم.

کله چې ټام مونږ ولیدو ، زمونږ خواته په تیزۍ راروان شو.

-ته چېرته وې؟ ډیزي وارخطا وه، تا تر اوسه ټیلیفون نه و کړی.

-دا ښاغلې ګیټس بې دی، ښاغلې ټام بکنن.

دوی په لنډه توګه سره لاسونه ورکړل. د ګیټس بې مخ کې نا اشنا غوندې شرم راڅرګند شو.

-ته چېرته وې. په هر حال، دومره لرې ډوډۍ خوړلو ته څنګه راغې؟ ټام رانه وپوښتل.

-ښاغلې ګیټس بې سره ډوډۍ خوړلو ته راغلې وم.

ما ګیټس بې ته وکتل خو هغه تللی و.

***

د اکتوبر میاشت، ۱۹۱۹کې جورډن بیکر د پلازه هوټل په څوکۍ ناسته خپله کیسه یې شروع کړه:

-د یوځای نه بل ځای ته پیاده روانه وم، ما ته به چمن کې ګرځېدو خوند راکاوه. څکه زما بوټان د انګلستان نه وو، چې په پوخ سرک به اکثره ښویدل، د ټولو نه غټ چمن هغه وخت کې د ډیزي فې په کور کې و، هغه اتلس کلنه وه یوائې دوه کاله مانه مشره وه. د لیوزویلې د ټولو نه نامتو جینۍ وه. سپین لباس یې پر تن و، یو سپین سپورټي موټر یې هم درلود، په ټوله ورځ کې یو ټیلیفون زنګ راغلی و، یو څو هیجاني ځوان افسران د کیمپ نه راغلي وو. هغوی غوښتنه کړې وه تر څو ډیزي سره په یوائې وګوري.

کله چې د هغې کور نه تېرېدم، د هغې سپین سپورټي موټر د سرک غاړه کې ولاړ و او هغه یو تورن جنرال سره موټر کې ناسته وه چې ما لا تر اوسه نه و لیدلی. د یو بل خبرو کې داسې ورک وو چې ما ته یې هیڅ پام نه و تر څو زه پنځه فوټه ورنږدې شوم.

-سلام جورډن، مهرباني وکه راځه! هغې ناڅاپي وویل،

هغې غوښتل ما سره خبرې وکړي، څکه د هغې ټولو همزولو کې ما نه ډېره متاثره وه. هغې ما نه وپوښتل که ریډ کراس سره کار کول غواړې، نو زه یې کار ورسمولای شم هغې ما سره خبرې کولې او ښاغلې افسر د ډیزي خولې ته کتل.

آفسر ورته په داسې انداز کې کتل چې هره پیغله غواړي یو څوک ورته داسې وګوري ما ته هم عاشقانه غوندې چاپیریال ښکاره شو، څکه تر اوسه مې هغه صحنه یاده ده. د هغې نوم ګیټس بې و چې بیا مې تر څلورو کالو پورې ونه لید. که څه هم ما هغه شپه محفل کې ولید خو ما فکر نه کاوه چې دا دې هماغه سړی وي.

دا مهال نو ۱۹۱۹کال و، راتلونکې کال لپاره مې څلور رسامۍ هم کړې وې او ټورنمنټ کې مې هم برخه اخستې وه، نو ما به ډېرې وخت ډیزي سره نه لیدل. د هغې باره کې وحشي افواګانې خپرېدې، د ژمي یوه شپه ډیزي خپل سامانو نه ټولول تر څو نیویارک ته لاړه شي او خپل مېین افسر ته خدای پاماني ووایي، مور یې پرینښوده چې لاړه شي، خو بیا تر څو اونیو پورې یې د کور هیڅ غړي سره خبرې نه وې کړې بیا یې افسر سره ونه کتل او په سیمه کې هم هاغه ځوانان پاتې ول کوم چې د عسکرۍ جوګه نه وو او هسې خوشې ګرځېدل

خو راتلونکې مني پورې بیرته خوشاله شوه، لکه د پخوا په څېر خوشاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جګړې اوربند نه وروسته مې واوریدل چې نیو اورلیون کې یو چا سره کوژده کړې، خو بیا د یې د جون په میاشت کې د شیکاګو نه ټام بکنن سره واده وکړ. هغې ډولۍ پسې سلګونه خلک خپلو شخصي موټرو کې راغلي وو او واده لپاره یې د ملباک په نوم د یو هوټل هال هم نیولی و. د واده نه یوه ورځ وړاندې ورته ټام بکنن د ملغلرو یو هار چې درې سوه پنځوس زره ډالره ارزښت یې درلود، ډیزي ته ورکړ.

زه د ناوې ملګرې وم، واده خلکو ته ډوډۍ ورکولو نه نیم ساعت وړاندې د هغې کوټې ته ورغلم. هغه د خپل ګلابي لباس په ښکلا په خبر ښایسته په خپل کټ کې بې خوده پرته وه. هغې یو لاس کې د شرابو بوتل او بل لاس کې یو خط نیولی و. هغې په ورو وویل،

-ماته مبارکي راکړه، تر اوسه مې شراب نه دي څښلي، خو اوس ترې ډېر خوند اخلم.

-څه خبره ده؟ ډیزي..زه ویریدلې وم او زه ویلی شم چې ما تر اوسه داسې جینۍ نه وه لیدلې. هغه کټ کې کېناسته او د غاړې هار یې وشکوه او د ملغلرو دانې په فرش تیت شوې،

-دا لاندې ویسه، د چا چې وي هم غې ته یې ورکړه او ورته ووایه ډیزي خپله پریکړه بدله کړه... ډیزي خپله پریکړه بدله کړه. هغې په ژړا پیل وکړ، هغې ژړل او پسې ژړل یې. زه ووتم او د هغې د مور مزدوره مې پیدا کړه. مونږ دواړو دروازه بنده کړه او هغه مو په یخو اوبو ولمبوله. هغې د ماشومانو په څېر لا خط لاس کې نیولی و، خط یې ځان سره تشناب ته هم یوړ او د لمبلو وخت کې یې لاس کې کلک نیولی او زیبینل شوی و، هغې هغه وخت خپل موټې خلاص کړ چې پوی شوه خط د اوبو سره ټوټې شوی دی او نور د لوستو وړ ندی.

خو هغې نور هیڅ ونه ویل، یو څه یخ مو د هغې په تندي کیښود او کالي مو ورته بدل کړل. نیم ساعت وروسته کوټې نه راووتو، د ملغلرو هار یې غاړه کې پروت او پېښه نوره پای ته رسیدلې وه.

راتلونکی سهار پنځه بجې یې ټام بکنن سره واده وکړ، پرته د کومې لړزې نه، جنوبي سمندر خواته یې درې میاشتینی سفر پیل کړ.

کله چې بیرته راغلل نو ما هغوی دواړه په سانتا باربره کې ولیدل. ما تر اوسه داسې ښځه نده لیدلې چې خپل خاوند سره داسې چلند کوي، که چیرته به هغه د کوټې نه هم بهر وتلو نو هغه به بې کراره کیده او پوښتل به یې؛ ټام چیرته لاړ؟ تر هغې چې به ټام کوټې ته راننوت نو د هغې حالت به همداسې و.

ډیزي به په شګو کې ناسته او ټام به ورته غېږ کې سر ایښی و، ډیزي به یې سترګې موښلې او هغې ته به یې په خوښۍ کتل. دا وخت د اګست میاشت وه.

راتلونکی اپریل ډیزي وړه لور وزیږوله او یو کال د پاره فرانسې ته لاړل. دوی مې بیا کینز او بیا وروسته ډې ویلي کې هم ولیدل، بیا وروسته شیکاګو ته راغلل. لکه څنګه چې ته خبر یې ډیزي شیکاګو کې ډېره مشهوره وه. که څه هم هلته شتمن او وحشي ځوانان ول خو ډیزي پکې خپل عزت وساته دا ځکه چې ډیزي شراب نه څښل او دا ډېره ګټوره وي چې د شاوخوا شرابیانو منځ کې څوک شراب ونه څښي. او ډیزي هم کوم هلک سره یارانه نه وه جوړه کړې.

نو دا دی شپږ اونۍ وړاندې یې د ډېرو کلونو وروسته د ګیټس بي نوم یو ځل بیا واوریده. هغه وخت چې ما درنه د ګیټس بي پوښتنه وکړه، تا ته یاد شي؟ غربي جزیره کې ګیټس بي پیژنې؟ کله چې ته لاړې، ډیزي زما کوټې ته راغلې وه، زه یې له خوبه پاڅولې وم او ما نه یې پوښتلي ول.

-تاسو د کوم ګیټس بي باره کې خبرې کولې؟ زه نیمه ویده وم. هغې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نااشنا غږ کې داسې څه ویل لکه په دې نوم سړی یې چې پیژندہ. ګیټس بي هماغه افسر و چې پنځه کاله وړاندې یې د هغې په سپورټې موټر کې ورسره خوا په خوا لیدلی و.

کله چې جوړېدن بیکر کیسه واورېده نو مونږ پلازه هوټل ته نیم ساعت وړاندې راوتلي وو. لمر هم یواځې د جګو ودانیو په څوکو کې ښکاریده او د ماشومانو غږونه لکه په چمن کې د چیمچارانو په څېر،

-دا خو ډېر عجیبه تصادف و. ما وویل

-خو دا هر څه تصادفي نه دي

-ولې نه

-ګیټس بي دا کور ځکه اخستی چې ډیزي مخامخ د اوبو هاغاړه اوسیږي

دا یواځې ستوري نه ول چې هغې خپلې هیلې او غوښتنې ورښوولې، هغه زما مخې ته یو ځل بیا ژوندی راغی، هغه غواړي پوه شي، که ته چیرته ډیزي ته خپل کور کې د چایو یا ډوډۍ بلنه ورکړې او بیا ګیټس بي هلته درشي.

د دې غوښتنې محبوبیت زه ډېر حیران کړم. هغې پنځه کاله انتظار کړی و او یوه بنګله یې اخستې وه. چیرته چې هغې غوښتل د ستورو رڼا د تصادفي پتنګانو په څېر ووینې او یو وخت هغه د یو نا اشنا باغ ته لاړ شي،

-آیا دا اړینه وه چې تا ماته دا هر څه ویلي ول تر څو د هغه دومره وړو کې عرض پوره کړم.

-هغه ویریدلی دی، هغه ډېر انتظار کړی دی، هغه فکر کاوه چې ته به یې ونه منې.

ذهن کې مې یوه بله پوښتنه وزیږیده،

-هغې ولې تا ته ونه ویل تر څو دا کار وکړې؟

-هغه غواړي چې خپل کور وروښايي او ته د هغه ګاونډی یې. نو ځکه.. بیا یې خلکو نه پوښتنې شروع کړې که څوک ډیزي وپیژني او زه لومړنی کس وم چې هغه وموندلم. ما ورته هماغه وخت وړاندیز وکړ چې زه به یې نیویارک کې کوم هوټل ته بوځم او ته هم هلته راشه هغه راته ویل

-زه نه غواړم هغه هوټل کې وګورم، زه غواړم هم دلته نږدې یې وګورم زما د کور خوا کې. کله چې مې ورته وویل چې ته د ټام ملګری یې او ډیزي ستا خپلوانه ده نو هغه خپله نظریه بدله کړه. هغه ټام دومره خاص نه پیژني، که څه هم هغه به هر وخت د شیکاګو اخبار د دې لپاره اخسته که چیری پکې د ډیزي نوم راڅرګند شي.

نور ما ښام شوی و، د یو وړوکي پل لاندې تېرېدو، ما خپل لاس د هغې د شانه راچاپېر که او د ماښام ډوډۍ مې ورته وویل، نور ما د ډیزي او ګیټس بي باره کې فکر نه کاوه، دا پاک، نرم، محدود شخص چې جهاني شکاکیت سره تړاو لري، کوم شخصیت چې اوس مهال یې ملا زما په مړوند راګیره ده.

-او ډیزي باید خپل ژوند کې څه ولري؟ زما په غوږ کې پس پسک وویل،

-ایا هغه غواړي ګیټس بي سره وګوري؟

-هغه لا نده خبره، او ګیټس بي نه غواړي هغه خبره شي. بس ته ورته د چایو لپاره بلنه ورکړه.

مونږ د ګڼو ونو خوا کې تېر شوو، هغې زما لاسونه کلکول د هغې خفه، ستړې او کرکې څیره کې مسکا راغله نو زه ورته نور هم نږدې شوم، دا ځلې د مخ په لور...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

په هغه شپه چې کله غربي جزيرې ته راغلم، د لرې مې وليدل داسې راته ښکاره شوه چې کور مې اور اخستی دی، دوه بجې به وې، د ټاپو هماغه کونج نه د څراغونو شغلې تر سرکه رارسيدلې وې. په کونج کې راتاو شوم چې و مې ليدل د ګيټس بي کور دی، د سر نه تر بيخ پورې يو سپين پړق و. په لومړي ځل ليدو مې داسې وانګيرله لکه چې بيا کوم محفل جوړ دی، يا پکې خلک پټ پټونی کوي او ټول کور د لوبو لپاره تيار شوی دی. خو هلته هيڅ کوم غږ نه و. هلته يواځې باد و چې د ونو سره يې ډغرې وهلې. کله چې زه ټيکسي خپلځای ته رارسولم، و مې ليدل چې ګيټس زما په لور راروان دی، خدای خبر د کله نه به يې زما لاره څارله.

- ستا کور خو ډير روښانه ښکاري. ما ورته وويل.
- رينښتيا...؟ هغه خپلې سترګې بنګلې ته واړولې؛ ما خو پکې يو څو

کوټو ته کتل، راځه لاړ شو کانې جزيرې ته، زوړياره! زما موټر کې.
- ډېر ناوخته دی.
- نو بيا راځه يوه شيبه خپل حوض کې ولامبو. په ټول اوړي کې مې پکې نه دي لمبلي.
- زه ځم ويده کيږم!
- سمه ده.

هغه منتظر و، ماته يې په ځېونکي نظر وکتل. يوه شېبه وروسته مې ورته وويل،
- ما اغلې بيکر سره خبرې وکړې، سبا ته ډيزي ته زنګ وهم او د چايو لپاره ورته بلنه ورکوم.
- اوه... ښه خبره ده! هغه په بې پروايې وويل: زه نه غواړم تاته کومه ستونزه جوړه شي.
- کومه ورځ تا لپاره غوره ده؟
- هره ورځ چې ستا خوښه وي. هغه بيا وويل"زه نه غواړم تاته کومه ستونزه جوړه شي.
- سبا نه بله ورځ څنګه ده؟

هغه يوه شېبه فکر وکړ، بيا يې بې ميله وويل: زه غواړم د کور مخې چمن دې برابر کړم.

مونږ دواړو د چمن ونښو ته وکتل.
- يوه بله وړه خبره هم ده. هغه زړه نا زړه وويل.
- ولې؟ که ته غواړې يو څو ورځې وروسته به يې راوغواړم.
- اوه... دا خبره نه ده. هغه لالهانده غوندې ښکاريده؛
- ما فکر کاوه...دلته ماته وګوره... زوړ ياره! ته ډېرې پيسې نه ګټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنه؟

- دومره نه. ددې خبرې په اوریدو لږ ډاډمن شو.

- ما هم دا فکر کاوه، بخښنه غواړم، ته خو ګورې کنه، زه یو وړوکی غوندې تجارت کوم، ته خو پوهیږې کنه، نو ما فکر کاوه چې ته هسې هم ډېرې پیسې نه ګټې...ته باندونه خرڅوې کنه، زوړ یاره !

- بس خپله هڅه کوم.

- ښه... دا به ستا لپاره ګټوره وي او ستا وخت به هم کم مصرفیږي او پیسې به هم ډېرې وي، دا به زما او ستا ترمنځ وي.

زه اوس پوه شوم، د مختلفو حالاتو تر سیورې لاندې دا مذاکره زما د ژوند یو بحران څرګندوي، خو دا وړاندیز په ښکاره ډول د یو خدمت په بدل کې و. ما سره هم بله لاره نه وه نو د هغه خبرې مې ورپرې کړې.

- زما لاسونه ډک دي، زه درنه ډېر منندوی یم. خو زه د خپل کار پرته نور څه نشم کولای.

- زه درته داسې نه وایم چې ته وولف شیم سره تجارت شروع کړه.

ما هغه په دې وپوهوه چې خپلې خبرې نه نه اوړم. هغه تر ډېره منتظر واو هیله من و چې زه به بیا خبرې شروع کړم، خو بیا لږه شېبه وروسته مجبور شو او په نه زړه کور ته روان شو.

هغه ما سخوتن زما سر لږ غوندې سپک شو او لږ خوشاله هم وم. زه فکر کوم کوټې ته راننوتو سره په ډوب خوب ویده شوی وم. نو زه نه یم خبر چې ګیتهس به کاني جزیرې ته تللی و او که هماغسې ولاړ به یې د خپل کور کوټو ته کتل.

راتلونکې سهار وختي مې دفتر نه ډیزي ته ټیلیفون وکړ او هغې ته مې د چایو بلنه ورکړه.

- ټام ځان سره مه راوله. ما هغې ته خبرداری ورکړ.

- څه...؟

- ټام ځان سره مه راوله.

- ټام څوک دی؟ هغې په معصومه لهجه وویل.

هغه ورځ ډېر تیز باران و، تقریبا د غرمې یوولس بجې به وې چې ډله سړي زما انګړ ته چې باراني کوټونه یې اغوستي وو راننوتل، ګیتهس بې مخکې او لس دولس مزدورکاران ورپسې، ګیتهس بې خلکو ته لاربښوونه وکړه تر څو وابښه وریبي او د چمن خواوشا سیمې صفا کړي. هغه بیرته لاړ. ماسپښین دوه بجې وې، د ګیتهس بې له خوا د چایو اړوند بې شمیره لوښي راوړل شول. یو ساعت وروسته دروازه په زوره پرانستل شوه او ګیتهس بې وړین ټوکر نه جوړه دریشي، نقره یي شرټ، طلایي نیکټایي غاړه کې، ترور دننه راننوت. د هغه رنګ سپین تښتیدلی و او په مخ کې یې د بې خوبۍ نښې له ورایه ښکاریدې،

- هر څه خو سم دي کنه؟ هغه زر وپوښتل.

- هو، ستا خلکو ښه کار کړی دی. چمن یې هم ښه برابر کړی دی.

- کوم چمن؟ هغه زر وپوښتل... ښه... ستا د کور چمن. هغه د کړکۍ نه بهر وکتل، خو هغه ته په کتلو راته داسې څرګندیدله چې هیڅ نه ګوري.

- ډېر ښه ښکاري. هغه بیا په نا اړونده توګه وویل؛ یو اخبار کې ویل شوي چې کیدای شي باران تر څلورو بجو ودریږي، تا هر څه تر لاسه کړي؟ د چایو لپاره خو ټول لوازم پوره دي کنه؟ هغه مې د لوښو خونې ته بوته. بیا مونږ یوځای د خوړو دوکان ته لاړو او هغې نه مو لیموي کیک راواخیست.

- دا به بس وي کنه؟ ما وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو ډېر دی... ډېر ښه دی... زوړ ياره !

تر درې نيمو پورې باران يو څه ورو شوی و ، خو بيا هم نرې نرې ځاځکي د پرخې په څېر د ځمکې په لور راروان وو. ګيټس بې په کراره نه شو کيناستی. شېبه وروسته به يې د کړکۍ نه بهر کتل. اخر له ځايه پاڅيد او ماته يې په غير عادي لهجه کې وويل:

- زه ځم نور...

- ولې...؟

- چايو ته هيڅوک نه راځي. ډېر ناوخته شو.هغه خپل لاسي ساعت ته وکتل.

- زه ټوله ورځ انتظار نشم کولای.

- ځان نه ساده مه جوړوه. د څلورو نه خو يواځې دوه دقيقې تېرې دي.

هغه بيرته غمجن کېناست لکه ما چې په زوره حصار کړی وي، په همدې کې د بهر نه د موټر غږ راغی چې زما د کور انګړ ته راداخل شو ، مونږ دواړو خيز کړ. زه بهر ورووتم.

د لغړو ونو لاندې يو موټر راروان و ، ډيزي شاته سيټ کې ناسته وه، درې کونجه يو ډول سنبلي خولۍ يې په سر وه او د همغې ځای نه ليواله موسکۍ شوه،

- په ما ګرانه ! په همدې ځای کې اوسيږې؟ د هغې غږ د باران ټک ټک سره يوځای شو ، ما هم خپل غوږونه ورڅک کړل. د زلفو يوه برخه يې لمده تر زنې رارسيدلې وه. ما يې لاس ونيو تر څو موټر نه راښکته کيدو کې ورسره مرسته وکړم.

- ته خو په ما مېين شوی نه يې؟ ماته يې غوږ کې په ورو وويل... نو بيا ولې زه بايد يواځې راشم؟

- دا د کيسل ايکرنټ يو راز دی، خپل موټر چلونکي ته وواېه چې لاړ شي او يو ساعت وروسته درپسې راشي.

- فرډي ! يو ساعت وروسته راشه !

مونږ دننه لاړو ، دننه يوه درنده او حيرانونکې صحنه رامنځته کيدونکې وه.

- ښه نو... دا ډېره خندونکې خبره ده !

- څه شی خندونکی دی؟

هغې مخ راواړوه، په کې دروازه هم وټکيده، زه دروازې ته ورغلم، ګورم چې ګيټس بی ولاړ دی، په شاته دروازه بيرته بهر تللی و ، رنګ يې مړګونی سپين تښتيدلی لکه هيڅ وينه چې ونه لري. خپل لاسونه يې د کوټ په جيبونو کې ننباسلي او باران لوند خيشت کړی دی. زه مخکې هغه راپسې دهليز ته راننوت، لا يې زړه نه ښه کاوه چې کوټې ته ننوځي. په زوره مې دننه وليږه، ما د دهليز دروازه بنده کړه ځکه باران بيا زور اخستی و.

تر يوې شيبې پورې هيڅ خبرې نه وې شوې بيا مې نری پس پسک واوريده، زه هم دهليز کې بې موخې ولاړ وم. زه هم دننه ورغلم.

ګيټس بې لا تر اوسه لاسونه جيب کې ننباسلي، ديوالي بخاري د پاسه الماری باندې يې ډډه وهلی ولاړ و. هغې خپلو پښو ته کتل. سر يې راپورته کړ تر څو يو نظر ډيزي ته وګوري. الماری په سر ايښودل شوې ساعت يې سر سره ټکر شو او لاندې راوغورځيد ، په خپلو لړزيدلو لاسونو يې د نيولو ناکامه کوښښ وکه.

- مونږ مخکې سره ليدلي ول. ګيټس بې ورو وويل، ماته يې يو نظر وکتل او د هغه شونډو د خندا يوه ناکامه هڅه وکړه. د مات شوي ساعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړولو هڅه یې وکړه خو بیرته په خپل سم ځای کینښودل شو، بیا هغه کیناست، ځنګل یې په صوفه او د زنې لاندې یې لاس کینښود او نیغ کیناست.

- د ساعت ماتولو لپاره بخښنه غواړم. هغه وویل.

- زوړ ساعت و. ما ورته په احمقانه لهجه وویل، زه فکر کوم مونږ درې واړه په دې باوري وو چې ساعت په ځمکه غورځیدو سره ټوټه ټوټه شوی و.

- مونږ ډېر کلونه یو بل سره نه دي لیدلي. ډیزي وویل

- راتلونکې نومبر میاشت پنځه کاله پوره کیږي. د ګیټس بی غیر ارادي ځواب مونږ یو ځل بیا د خاموشۍ په لور بوتلو. زه ووتم تر څو دوی ته چای راوړم. چای تیار هلته ایښی و. ګیټس بي غلی ناست و، ما او ډیزي خبرې کولې، هغې په عصبانیت کله ماته او کله ډیزي ته کتل. کله کله چوپتیا هم د هرڅه ځواب نه شي ویلای نو ځکه ما بښنه وغوښته او پاڅیدم.

- ته چیرته ځې؟ ګیټس بي زر وپوښتل.

- زه بیرته راځم.

- مخکې تر دې چې له دې ځایه لاړ شې، تا سره مې کار دی. هغه ما پسې تر اشپزخانې راغی، دروازه یې بنده کړه او پس پسک کې یې خبرې پیل کړې:

- څه خبره ده؟

- ته ډېره غټه سهوه کوې. هغه وویل، سر یې د نه په ډول ښي چپې لور ته اړوه،

- دا غټه سهوه کوې، غټه سهوه.

- هیڅ خبره نده، ته شرمیږې؟" له نیکه مرغه ما ورسره دا هم ورزیاته کړه؛ ډیزي هم شرمیږي... د هغه لکه چې باور رانغی؛

- ډیزي هم شرمیږي...؟

- څومره چې ته شرمیږې، هغومره هغه هم...

- لږ په ورو غږیږه...

- ته د ماشومانو په څېر کارونه مه کوه. ما یې خبره ورپرې کړه: یوائځې دا هم نه، ته سپین سترګي توب کوې، ډیزي هلته یوائځې ناسته ده... هغه خپل لاس اوچت کړ لکه ماته چې وایي بس دی، ماته یې وکتل او د کوټې دروازه یې په احتیاط پرانسته او یو ځل بیا کوټې ته ننوت.

زه د کور شا دروازه باندې بهر ووتم، په کومه دروازه چې ګیټس بي د ډیزي په راتلو وتلی و، تر څو خپل احساسات قابو کې راولي، هغه خو خپل ټول ځان باران کې لوند کړی و. باران یو ځل بیا ښه تیز شوی و. زه لاړم د خپل کور چمن کې یوې غټې ونې لاندې ودریدم، د هغه ځای نه یوائځې د ګیټس بی بنګله ښکاریده. د باران څاڅکي به د ونو پاڼو کې سره یو ځای کیدل او لاندې ورته زه ولاړ وم.

تقریبا نیم ساعت وروسته لمر هم د وریځو تر منځ سر راښکاره کړ. د خوراکي توکو ډک موټر د ګیټس بي کور ته تاو شو، زه فکر کوم چې دې خوراکونو نه خپله ګیټس بي ډېر کم خوري. زه بیرته دننه لاړم، باران ودریدو سره د هغوی پس پسک د هلیز کې هم اوریدل کیده. غږونه ورو ورو د احساساتو سیلۍ سره تیزیدل، خو د باران ودریدو سره ټول کور کې چوپتیا خپره وه. اشپزخانه کې مې تر خپلې وسې لوښي یو بل سره ووهل او څه شور مې جوړ کړ، خو هغوی هیڅ نه اوریدل. هغوی دواړه د کوچ دواړو څنډو کې یو بل ته مخامخ داسې ناست ول لکه د یو چا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ازموینه اخستل کېږي او د شرم هغه پل اوس له مینځه تللی و.

د ډېزي مخ د اوښکو نه ډک و او کله چې دننه ورغلم نو یو څه په زوره مې ټوخی وکه، نو پوی شول، ډېزي زر پاڅېده او د آینې مخې ته ودرېده او د سمال باندې یې خپل اوښکې پاکولې. خو ګېټس بې ترور غوندې ښکارېده، خو په لفظي ډول هغه ځلېده، پرته د څه ویلو او یا لاسونو خوځولو نه یې د ویاړ شغلې رابهر کېدې او دا وړه کوټه پرې ډکېدله.

- اوه... سلام... زوړ یاره! هغه وویل، لکه د څو کالو راهیسې یې چې راسره نه وي لیدلی، ما خو فکر وکه کېدای شي لاسي سترې مشې هم راسره وکړي.

- باران خو ودرېدلی دی.

- ودرېدلی؟ کله چې هغه پوه شو چې زه د څه باره کې غږېږم نو پام یې شو چې د لمر وړانګې کوټې ته هم راننوتې دي. هغه د هوا حالاتو پېژندونکي په څېر وویل، ډېزي ته یې مخ واړوه،

- ته دې باره کې څه فکر کوې؟ باران خو ودرېدلی.

- زه ډېره خوشاله یم، جي. د هغې ستونی د خفګان او درد نه ډک و. د ډېرې خوښۍ نه یې په غیر ارادي ډول وویل.

- زه غواړم چې ته او ډېزي زما کور ته راشئ، زه غواړم ډېزي ته خپل کور وښایم.

- په ریښتیا غواړې چې زه هم درشم؟

- د زړه نه یې وایم، زوړ یاره!

ډېزي بره لاړه تر څو خپل مخ پریمینځي. زما ډېر وروسته پام شو چې هلته به ځان پاک هم نه وي. ما او ګېټس بی لاندې چمن کې د هغې انتظار کاوه.

«زما کور خو ښایسته ښکاري کنه، وګوره! لکه څراغ ښکاري.»

ګېټس بې وویل او زه هم ورسره موافق وم، کور په ریښتیا ډېر ښایسته ښکارېده.

- هو... ښایسته دی. "هغه خپل کور ته بیا بیا کتل.

- یوائې مې درې کالو کې دومره پیسې تر لاسه کړې تر څو پرې دا کور واخلم.

- ما فکر کاوه تاته دا دومره پیسې د میراث نه پاتې دي.

- ماته پاتې وې، زوړ یاره! خو ما ټولې پیسې د جګړې له وجې له لاسه ورکړې. د جګړې له وېرې... هغه وویل.

زه فکر کوم هغه په مشکله پوهېده چې هغه څه وایي، کله چې ما ورنه وپوښتل چې څه کاروبار کوي نو د هغه ځواب په زغرده لهجه کې و.

- دا زما شخصي چارې دي. وړاندې تر دې چې خپل ځواب ته فکر وکړي چې دا یو ښه ځواب نه و،

- اوه... زه د ډېرو شیانو سوداګري کوم. هغه ته د خپلې بدځوابۍ احساس وشو،

- لومړي سر کې مې د درملو سوداګري کوله، بیا وروسته د تیلو کاروبار او اوس یو هم نه کوم. هغه ماته په ځیر کتل چې ګنې خفه شوی نه وي.

- زه فکر کوم ته د هغه شپې باره کې خبرې وکې، ما چې درته کوم وړاندیز کړی و؟ وړاندې تر دې چې زه ځواب ورکړم، ډېزي دننه نه راووته. د هغې د کمیس تڼۍ له ورایه د لمر په رڼا کې پړقېدې.

- دا غټ ځای؟ ډېزي په ژړغوني غږ کې وویل.

- ستا خوښ شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډېر مې خوښ شو، خو زه نه پوهېږم ته پکې څنګه یوائځې اوسېږې؟
- زه یې تل په زړه پورې خلکو نه ډک ساتم. شپه او ورځ، هغه خلک چې په زړه پورې کارونه کوي. لمانځونکې خلک...

پر ځای ددې چې بنګلې ته لنډ ورننوځو، مونږ د لاندې سرک د لارې د شا په دروازه دننه ورغلو، ډیزي هم د خوښۍ نه حیرانه پاتې وه. مرمرینو زینو پورې ورسیدو، د مرغیو پرته بل کوم غږ نه اورېدل کېده. ما فکر کاوه چې دلته دننه د هرې صوفې او میز شاته میلمانه ناست دي، د یوې ځانګړې قوماندې لاندې ټول غلي وي تر څو مونږ تېر شو. مونږ بره لاړو، پر له پسې د خوب خونې وې، هره خونه د ګلابو او سنبلې وریښمو او په تازه نوي ګلانو سینګار شوې وې. بیا ورپسې د کالو بدلولو خونې، تشنابونو کې دننه ورې کوټې چې د یني ناروغ خلک پکې خپل ورزش هم کولای شي. هغه د یوې شیبې لپاره هم ډیزي نه مخ نه اړوه. زما په فکر ګیټس بې هر څه ددې جوګه کړي و تر څو د هغې ښایسته سترګې پرې ډکې شي او تقریبا هر څه د ډیزي د خوښۍ وړ وګرځیدل.

ګیټس بې لکه د پخوا یې چې دا هرڅه پلان کړي وو. هغه ډېر خوشاله بریښېده، لکه د ډېرو کلونو موخې ته چې رسیدونکی وي او د خپل هدف تر لاسه کونکی وي. ډیزي هملته ولاړه، ګیټس بې بره روان، هغې ویل لندن کې یو کس لري چې د هر موسم جامې ورته لیږي، یوه یوه الماری به یې خلاصوله او هغې نه یې شرټونه، دریشي، نکټایانې چې د هر یو لپاره بیله بیله الماری وه. بیا د ښځو د جامو الماری شروع شوې، بنډل به یې راخېسته او یو یو به یې لاندې ډیزي په لور غورځاوه. ډیزي هم د خندا نه شنه وه او د یو یو رانیولو هڅه به یې کوله، اخر لاندې ځای

د کالو نه ډک شو او ډیزي پرې سر کیښود او په ژړا شوه.
- دا څومره ښکلې کالي دي، زه ډېره خفه کیږم ځکه تر اوسه مې داسې ښآیسته کالي نه دي لیدلي.

د کور لیدو نه وروسته بهر راووتو، تر څو راته چمنونه او د لمبلو حوض او نوي موسمي ګلونه راوښیي. زمونږ راوتلو سره باران شروع شو.
- که دا لړه نه وي نو ستا کور د همدې ځای نه ښکاري، ستاسو کور مخې ته تل یو شین څراغ بل وي. ګیټس بې وویل.

ناڅاپه ډیزي خپل مړوند د هغې نه راچاپیر کړ خو ګیټس بې د تېرې خبرې باره کې سوچ کاوه، لکه د هغه شین څراغ ارزښت ورته د تل لپاره بې ارزښته شوی وي. هغه یوه لاره چې دوی دواړه یې سره جلا کړي وو اوس د دوی ترمنځ یوائځې اوبه او یو شین څراغ پروت و.

زه ترې هاخوا لاړم، هاخوا د ګیټس بې د ماشومتوب انځور ځوړند و، د بېړۍ تفریحي لباس یې پر تن و. هغه خپل سر شاته بې پروا نیولې و. هغه وخت تقریبا اتلس کلن ښکاریده، ډیزي وویل.
- زما ډېر خوښ شو، ستا دا پیکی! تا خو ماته نه وو ویلي چې تا یو وخت پیکې هم درلود او د تفریح بېړۍ باره کې...؟
- دلته وګوره! ګیټس بې زر وویل، ستا باره کې ډېرې سپینې ورقې تورې شوې دي. دوي خوا په خوا ولاړ انځور ته کتل. ما غوښتل لاجورد باره کې ترې وپوښتم. په دې کې د ټیلیفون زنګ راغی، ګیټس بې خپله غوږۍ پورته کړ،
- هو... ښه... زه اوس خبرې نشم کولای... زه اوس نه شم کولای دې باره کې خبرې وکړم... ما ورته ویلي و یو وړوکی ښارګوټی...هغه باید پوه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وړوکی ښارګوټی څه مطلب لري... ښه، نو هغه زمونږ ندی پکار که ډیټرایټ د هغه نظر وي، د وړوکي ښارګوټي..."

هغه غوږې کیښود.

- دلته راشه، زر... ډیزي کړکۍ کې ولاړه، ویل یې؛ باران اوس هم وریږي. تیاره د غرب خواته ډېره ده او دلته سمندر د پاسه ځګن وریځې ګلابي او طلایي ښکاري.

- هلته وګوره... ګیټس بي ورته په ورو وویل،

- زه غواړم هغه ګلابي وریځې راونیسم او تا پکې ونغاړم... ډیزي وویل.

ما غوښتل چې لاړ شم خو هغوی دواړو زما خبره هیڅ وانه وریده. خو کیدای شي دلیل یې دا و چې زما شتون د هغوی یوائیوالي لپاره قناعت بخش و.

- زه پوهیږم چې نور څه وکړو؟ ګیټس بی وویل؛ ښاغلی کلپ سپرنګر به راولم چې مونږ ته پیانو وغږوي" هغه د کوټې نه ووت، پونګ ته یې غږ کړل تر څو کلپ سپرنګر راوغواړي، هغه یوه شیبه کې راغی.

- ستا د تمریناتو مزاحم شوي خو نه یو؟ ډیزي په مودبانه لهجه کې ترې وپوښتل.

- زه ویده وم... زه ویده وم، خو اوس راپاځیدم.

- کلپ سپرنګر به پیانو وغږوي. ګیټس بي د هغه خبرې ورپرې کړې.

- زه ښه پیانو نه شم غږولای. ډېر وخت کیږي تمرین مې نه دی کړی..."

- لاندې به لاړ شو. ګیټس بي یو ځل بیا خبرې ورپرې کړې. هغه یوه بټنه کیکاږله، خړې کړکۍ ځراغونو بندیدو سره روښانه شوې، د ګیټس بي موسیقۍ کوټه کې پیانو سره خواکې یوه ډیوه هم بله وه.

هغه اورلګید راواخست او د ډیزي لپاره یې پرې سګرټ بل کړ او په یو کونج کې ورسره خواکې کیناست. د کوټې فرش باندې یوائځې باندینۍ رڼا انعکاس کاوه. کله چې کلپ سپرنګر پیانو غږول شروع کړل، شیبه وروسته په ناخوښۍ د ګیټس بي په لټه شو،

- ګوره زما تمرین نشته، ته ګورې، ما درته وویل چې زه نه شم غږولای. زما تمرین...

- ډېرې خبرې مه کوه... غږوه... ګیټس بي ورته په دریم ځل خبره خوله کې وچه کړه.

کله چې ما ګیټس بي ته د خدای پامانۍ لپاره وویل، د هغه په مخ کې مې د وارخطایۍ نښې ولیدې اګر چې یو شکمن پرکالتوب د هغې په خوشبینه څیره کې راڅرګند شو. تقریبا تر پنځه کالو، د ډیزي خوبونه نیمګړي پاتې شوي وو. دا د هغې غلطي هم نه وه او یا د ګیټس بي د ستر ژوند وهمونه وو، ګیټس بي یې د خپلو نوښتګرو جذبو تر منځ غورځولی و چې د وخت په تېرېدو پکې ورزیاتیدل.

هیڅ کوم اور یا تازه والی ددې چلینج نه شي ورکولای چې د یو سړي اروایي زړه تر کومه حده زیرمې ساتلی شي. ما چې کله هغه ته وکتل لږ مې ځان برابر کړی و. د ډیزۍ لاس یې کلک نیولی و، لکه ډیزي چې ورته غوږ کې څه وایي او د احساساتو ډک زړه یې د هغه په لور کوږ شوی وي.

هغوی دواړو زه هیر کړی وم، خو ډیزي بره وکتل او لاس یې راکړ خو ګیټس بي زه بیخي نه پیژندم. ما یو ځل بیا هغوی ته او هغوی ماته وکتل. او بیا زه د کوټې نه راووتم او لاندې مرمرینو زینو کې باران ته یوه شېبه ودریدم او هغوی مې هملته ځانته پریښودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکې

جیمز ګیټز یې خپل اصلي نوم و. هغه خپل نوم اووه لس کلنۍ کې بدل کړی و. هغه وخت یې د خپل مسلک شروعات وکړه کله چې ډان کوډي د خپلې تفریحي بېړۍ سره د سمندر طوفاني اوبو تر منځ راګیر شوی و، هغه وخت جیمز ګیټز د ساحل په خواکې د خپل شلیدلي جرسي او د لمبلو لباس کې ګرځیده. ریښتیا هغه وخت یې نوم ګیټسبي شو. هغه یوه کښتۍ له چا نه پور کړې وه او کرایه به یې ورکوله. په هماغه ماسپښین کې یې ډان کوډي د سمندري طوفان نه ژغورلی و. د هغه مور او پلار پردیو پټیو کې کار کوه، خو د هغه خیالاتو دا هرڅه نه شول زغملای او خپل مور او پلار یې هم نه شول قبلولای.

یو کال کې جنوبي ساحل سوپریر ډنډ پورې ورسیده او بیا پنځه کالو پورې ډان کوډي سره پاتې شو. ډان کوډي پنځوس کلن میلونر او عیاش سړی و. یوه ورځ ځوان ګیټسبي د بېړۍ په راشپیل ناست او بره د بېړۍ عرشې ته ګوري، هغه ډان کوډي ته موسک شو، هغه په دې پوه

شوی وچې هغه چا ته هم وګوري نو په هغه سړي بیا ګرانیږي. یو څو ورځې وروسته یې ورته نوې آبي رنګه کورتۍ، شپږ جوړه پتلونونه او کښتۍ خولۍ واخستل.

ګیټسبي خپل دهلیز کې ولاړ او د هغه کیسې کولې، هغه ویل،

- هغه ما ته هرڅه رازده کړي وو، څنګه کالي واغوندم او څنګه د یو ښاغلي په څېر عمل او خبرې وکړم.

ګیټسبي ته دا ټولې پیسې ډان کوډي نه په میراث پاتې شوې وې. هاغه وخت کې تقریبا پنځه ویشت زره ډالره کیدل، خو هغې پیسې وانه خستې، د امریکا هر اخبار همدا سر خط جوړ کړی و او مختلفې افواګانې یې خپرولې. چې ګیټسبي سره دا دومره پیسې د کومه راغلې.

هغه ما ته دا هرڅه ډېر وروسته وویل. د هغې لنډه دمه چې د اسویلي ویستلو یا د غلط فهمۍ لرې کولو لپاره فکر کاوه. ما ترې ګټه اخسته او د هغه لومړنیو افواګانو باره کې مې فکر کاوه چې یو یې هم سم نه ول.

***

په څرګند ډول د ډیزي بهر ته یو اځې تلل ټام ځوراوه. نو ځکه د شنبې ورځې د ګیټسبي محفل کې ډیزي سره ټام هم راښکاره شو. کیدای شي د هغه شتون په دې محفل کې فشار راوړونکی ثابت شو. دا ځل بیا هماغه خلک یا هماغه شان خلک دې محفل ته راغلي ول. خو ما ته یې دا ځل د پخوا په څېر خوند نه راکاوه او یا کیدای شي زه ورسره روږدی شوی وم او یا کیدای شي چې ما ورته د ډیزي د سترګو له مخې کتل او دا په ثابت ډول خفه کونکي وي چې یو څوک د بل په نظر ګورې.

هغوی ماز یګر تېر راورسیدل او مونږ د سلګونو خلکو تر منځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېدو ، ډيزي خوښۍ نه وويل،
- دا څومره خوند کوي. هغې غلي غوندې ماته وويل،
- که ته غواړې ما ښکل کړې، ماسخوتن هر مهال غږ کولای شې، زه تیاره یم. یوائې زما نوم واخله.
- خوا او شا وګوره ! ګیتس بې ورته وړاندیز وکړ.
- زه ګورم، ډېر حیرانونکی چاپېریال دی...
- ته کولای شې د هغه چا چې یوائې نوم دې اوریدلی وي دلته وګورې.
ټام په مغروره سترګو ورو کتل، ويې ويل،
- مونږ ډېر نه ګرځو. او حقیقت خو دا دی چې زه خو دلته هیڅوک نه پیژنم.
- کیدای شي هغه ښځه وپیژنې..ګیتس بې د شفتالو ونې لاندې ښځو په لور اشاره وکړه، ټام او ډيزي دواړو وروکتل، غیر حقیقي احساسات ورسره مل و تر څو د فلم نامتو ستورې په لیدلو یې باور راشي.
- هغه ډېره ښایسته ده. ډيزي وويل.
- او هغه کس چې خوا کې ورسره ناست دی یو نامتو ډایرکټر دی.
ګیتس بې هغوی ټولو ته وروپیژندل.
- دا ښاغلی بکنن.. او دا آغلې بکنن.. یوه شیبه زړه نا زړه شو بیا یې وویل: ښاغلی بکنن د پولو لوبغاړی دی...
- اوه.. نه، زه نه یم.ټام نیوکه وکړه.
خو حقیقت کې د ګیتس بې په دې خبره ؛ د پولو لوبغاړی. ټام ته ډېر خوند ورکړ.

- ما تر اوسه دومره فلمي لوبغاړي نه وو لیدلي. زما هغه سړی هم ډېر خوښ دی، څه نومیږي؟ ډيزي وويل.
ګیتس بې هغه هم وروپیژنده او دا یې ورته وويل چې هغه د فلم تولیدونکی هم دی.
- زه که څه هم د پولو لوبغاړي په څېر نه ښکارم. ټام په خوښۍ وويل.
ګیتس بې او ډيزي نڅا کوله، هغه مې تر اوسه په نڅا نه وو لیدلي. بیا هغوی زما کور ته لاړل او هملته تر نیم ساعته زینو کې ناست وو. د ډيزي په غوښتنه زه هملته باغ کې د څوکیدار غوندې ولاړ وم. هغې ویل که چیرته سیلاب یا اور یا بل څه خدایي افت راشي چې له مخکې نه مونږ ته خبر راکړې.
ټام هم راښکاره شو، مونږ ماښامنۍ ډوډۍ باندې ناست وو.
- خفه کیږئ خو نه چې زه هلته نورو خلکو سره ډوډۍ وخورم، هغوی ډېر مزاحیه سړي دي.
ما وویل: ورځه.. ډيزي په مهربانۍ وويل؛ او که چیرته د کومې انجلۍ نه د کور پته اخلې نو ما سره یو وړوکی غوندې پنسل شته.
اخیرنی ځای چې زما یاد شي زه ډيزي سره ولاړ وم، د فلم ډایرکټر او نور فلمي لوبغاړي لا اوس هم د شفتالو ونې لاندې ناست وو. زه هملته مخکینو زینو کې ناست وم. زما ملګري هم خپلو موټرو ته منتظر ول، ماسره یو ځای کیناستل. بهر تیاره خپره شوې وه. د ګیتس بې د جامو اغوستلو خونه کې مې یو سیوری ولید، ورپسې بل سیوری...
- هسې دا ګیتس بې څوک دی؟ په هر حال ټام پوښتنه وکړه.. ماته خو کوم غټ قاچاقبر ښکاري.
- دا دې چیرته واورېدل؟ ما ترې وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چا نه مې نه دي اوريدلي. ما تـه داسې ښکاري. دا ټول نوي شتمن شوي خلک ټول غير قانوني کارونه کوي، ته خو پوهيږې.

- ګيتس بي هغې ډله کې نه دی.ما په لنډ ډول ورته وويل.

هغه هم د يوې شېبې لپاره غلی و. پـه ولاړه سترې غونډې شو ، يوې بلې خواته کږيده، د پښو لاندې ورو تيږو کرنجار کوه.

- ښـه، بيا کيدا ای شي د ډېرو هڅو جذبـه وي چې دا ژوي يې سره راټول کړي دي.

يو نري شمال د ډيزي پوستين کالر ورپاوه.

- لږ تر لږه د هغه خلکو نه خو ښه دی کوم چې مونږ پيژنو. ډيزي وويل.

- ته خو خوشاله نه ښکارې...

- زه خوشاله وم.

ټام وخندل او ماته يې وکتل.

- ستا د ډيزي مخ ته پام و چې هغه جينۍ ورته ويل پـه يخو اوبـو دې لمبوم.

- ډېری خلک چې دلته راځي، هغوي تـه بلنـه نـه ورکول کيږي، هغې جينۍ ته هم بلنه نه وه ورکړل شوې. هغوی بس په خپل زړه دلتـه راځي او ګيتس بي دومره موادبه دی چې هغوی باندې نيوکه هم نه کوي.

- زه غواړم چې پوه شم چې هغه څوک دی او هغه څه کوي؟ ټام ټينګار وکړ.... او زه فکر کوم چې زر به ترينه ځان خبر هم کړم.

- زه يې درتـه همدا اوس ويلی شم؛ ډيزي ځواب ورکـه. هغـه درمل ځايونه لري، بلکې د ډېرو درملځايونو څښتن دی. هغه هر څه خپله جوړ کړي دي.

ليمو موټر راښکاره شو.

- ښه شپه، نيک ! ډيزي وويل.

په هماغه شپه تر ډېره هملته پاتې شوم، ګيتس بي راتـه ويلي و چې همدلتـه اوسم تـر څو هغـه وزګار شي. زه هـم بـاغ کې ورتـه کيناستم. د حوض لمبلو غويمنډ هم پای ته رسيدلی. کله چې هغـه زينو کې راښکته کيده، سترګې يې ځليدونکې او سترې ښکاريدې.

- دهغې محفل خوښ نه شو؟

- بالکل يې خوښ شو.

- د هغې خوښ نه شو. هغـه ټينګار وکـه، د هغـې دلتـه ساعت تېر نـه شو. هغه غلی و او ما د هغې نه ختميدونکې خفګان باره کې فکر کاوه.

- ځان د هغې نه ډېر لرې محسوسوم. د هغې پوهول به ډېر ګران شي.

- ته د نڅا باره کې خبرې کوې؟

-"نڅا؟ زوړ ياره ! نڅا ضروري نه ده.هغه ددې نه کم نه غوښـتل تر څو ډيزي لاړه شي او ټام ته په ځغرده وو ايي"ما تـا سره هيڅکله مينـه نـه ده کړې" ډيزي بايد هغې سره څلور تېر کړي کلونه د خپل ژوند نـه وتـوړي او په همدې يوه جمله هر څه ورختم کړي. او لږ څه نور يې هم زړه غوښـتل او هغه دا چې کله ټام سره معاملـه ختمـه کړي، يـو ځل بيا ليوز ويلي تـه د ډيزي کور تـه لاړ شي او هلتـه ورسره واده وکړي. لکه اوس وخت چې پنځه کاله وړاندې وي او هيڅ هم نه وي شوی.

- هغه به پوه نه شي.هغه هڅه کوي چې يو څه ځان پـوه کـړي، مـونږ پـه ساعتونو ساعتونو ناست وو او...

دهغې خبرې نيمايي شوې، همدا سې بره او ښکته يې قدم وهه.

- ما به هغې نه ډېر څه نه ول غوښتي.. ما جرآت وکړ؛ ته ماضي نه شې تکرارولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ماضي نه شم تکرارولی؟ سترګې يې ډکې شوې. ولې نه... ماضي تکراريدای شي... زه به هر څه د پخوا په څېر جوړ کړم. هغه به يې ګوري. هغه خپل سر خوځاوه.

هغه به د ماضي باره کې ډېر غږيده او يو څه تېرې شوې تېروتنې يې بيرته سمول غوښتل. هغه ډيزي سره مينه کړې وه. د هغه ژوند د هماغې ورځې نه ګډوډ شوی و. او که هغه يو ځل بيا د سره پيل وکړي او ورو ورو راروان شي نو ورته به خنډ ين ځای معلوم شي...

... پنځه کاله وړاندې د مني شپه وه، يو ماښام په سرک روان و، د ونو زيړو پاڼو ټول سرک لړلی و او دوی هغه ځای ته لاړل چيرته چې ونې او پاڼې نه وې او سرک د سپوږمۍ رڼا کې ښکاريده، هغوی هملته يو بل ته مخامخ پرته د څه ويلو ودريدل.

د هغه زړه درزا به پسې زياتيده، کله چې به يې د ډيزي مخ ته کتل. هغه پوهيده که هغه جينۍ يې مچو کړې وی. هغه انتظار کړی و. شيبه وروسته يې مچو کړې وه، د هغې سرې شونډو جنګولو سره لکه د ګل غوټۍ په څېر پرانستل شي او مجسم کول پای ته ورسيږي.

اووم څپرکې

د ګيټس بي پر وړاندې پوښتنې هله راپورته شوې کله چې د شنبې په شپه د هغې کور کې هيڅ کوم څراغ روښانه نه شو، ما ليدل چې ډله ډله کسان خپلو موټرو کې د هغه د کور مخې ته ودريدل او شېبه وروسته به په ناهيلۍ بيرته ستنېدل، زه حيران وم چې هغه به ناروغ وي که څنګه؟ د هغه کور ته لاړم. يو نا اشنا ناظر دروازې ته راغی او ورانکارې غوندې څيره يې درلوده، ماته يې په بدګمانۍ وکتل.

- ښاغلې ګيټس بيي ناروغ دی؟
- نه...لږ ځنډ وروسته يې وويل؛ ښاغليه !
- هغه مې ډېرې ورځې کيږي نه دی ليدلی، هغه ته ووايه چې ښاغلی کيرووي راغلی و.
- څوک؟" شډل غوندې اندازکې يې وپوښتل.
- کيرووي...
- کيرووي، سمه ده، زه به ورته ووايم. په زوره يې دروازه بنده کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښځینه کارو کونکي ماته ویلي ول چې ګیټس بي یوه اونۍ وړاندې خپل ټول کارو کونکي شړلي او په ځای یې نور راوستي دي. خواړه راوړونکي هلک ویلي و چې هغوی اوس خوراکي شیان هم نه اخلي.

راتلونکې ورځ راته ګیټس بي ټیلیفون وکړ.

- چیرته روان یې؟ ما ترې وپوښتل.

- نه.. زوړ یاره !

- ما اوریدلي تا ټول کارکونکي شړلي؟

- زما داسې کسان پکار دي چې اوازې نه خپروي او د کور خبرې بهر نه وباسي، ډیزي به کله کله ماسپښیني دلته راتله. ښه نو دا کاروان سرای د ډیزي له خوا رد شوی و.

- ښه..

- اوس خبره تر رسنیو هم رسیدلې وه. چې ګیټس بي د کومې جینۍ سره اړیکې لري. هغه د ډیزي په غوښتنه ماته زنګ وهلی و. ډیزي غواړي که کولای شې سبا غرمې ډوډۍ ته راشئ. آغلې بیکر به هم راشي. نیم ساعت وروسته ډیزي خپله هم زنګ ووهه تر څو پوه شي چې زه ورځم که نه. یو څه خو روان وو. خو زما باور نه شي چې دومره زر هغوی دا صحنه رامنځته کړي. په ځانګړې توګه هغه صحنه چې ګیټس بي یې تېره شپه یادونه کړې وه.

راتلونکې ورځ ډېره ګرمه وه. په یقیني توګه لکه د اوړي اخري ورځ وي.

د ټام بکنن د کور په دهلیز کې نرۍ باد لګیده. دننه کوټه هم یخه او تیاره وه. ډیزي او جورډن په یو اوږد کوچ باندې پرتې وې لکه د نقره یي

مجسمو په څېر، سپین کمیسونه یې د پکي باد هاخوا دیخوا کول.

- مونږ خو خوځیدی نه شو... هغوی دواړو په یوه خوله وویل.

- ښاغلی تومس بکنن، هغه د پولو لوبغاړی چیرته دی؟ ما وپوښتل، په همدې کې یو غټ او دروند اواز د هلیز کې واوریدل شو.

ګیټس بي د سرې قالینې منځ کې ودرید او په لیواله نظر یې ځیر ځیر کتل. ډیزي هغې ته وکتل او په خندا شوه، د هغې خوږه او زړه راښکونکې خندا.

- انګازې داسې دي چې ټام ټیلیفون کې خپلې یارې سره خبرې کوي. جورډن رانږدې شوه او ماته یې غوږ کې وویل. مونږ چپ وو، د ټام غږ هر ځای کې اوریدل کیده.

- سمه ده، زه درباندې خپل موټر نه خرڅوم... ما تاته هیڅ ژبه نه ده درکړې.. که ته ماته داسې د ډوډۍ په وخت کې مزاحمت کوې نو... ډیزي بیا پرې شکمنه وه، ما ورته وویل چې ریښتیا هم یو کس سره یې د موټر معامله ده. ټام غوږۍ ایښی و، د کوټې دروازه یې پرانسته او په چټکۍ کوټې ته رانوت.

- ښاغلی ګیټس بي ! هغه خپل غټ غوښین لاس په ناخوښۍ د ګیټس بي په لور وراوږد کړ.

- زه ډېر خوښ شوم چې تاسو مې ولیدئ...نیک...

- مونږ ته یوه یخه نوشابه تیاره کړه. ډیزي وویل.

همدې خبرې سره ټام ووت تر څو نوشابه راوړي. ډیزي چټکه پاڅیده او د ګیټس بي خواته لاړه، د هغه سر یې د ځان په لور راټیټ کړ او شونډو نه یې ورته مچو واخسته.

- ته پوهیږې چې زه تاسره مینه لرم. هغې په ورو وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تا خو هېر کړي چې دلته يوه بله انجلۍ هم شته ! جورډن وويل، ډيزي په شکمن ډول شاوخوا وکتل،

- خو ته هم نيک نه مچو واخله !

- څومره بې شرمه يې...

- زه هيڅ پروا نلرم. ډيزي وويل. هغه بيرته لاړه او کوچ باندې کېناسته لکه هيڅ يې چې نه وي کړي. په همدې وخت کې نرسې يوه وړه ماشومه انجلۍ لاس نه نيولې کوټې ته راننوته.

- څومره ښايسته ! ډيزي زمزمه يې ډول وويل او خپل غېږ يې پرانسته،

- راشه خپلې مور ته، ته رابانديې ډېره ګرانه يې.

ماشومې د نرس لاس پرېښود او د مور غېږې ته ورغله، زه او ګېټس بې ورټيټ شو او وړې سره مو سترې مشي وکړه. ګېټس بې ماشومې ته په حيرانۍ کتل او زه فکر نه کوم چې د هغه په وړاندې ددې ماشومې شتون د باور وړ و.

- ما خو ډوډۍ نه مخکې کالي بدل کړه. ماشومې په خوښۍ مور ته وويل.

- ځکه چې ستا مور غوښتل چې تا ټولو ته وښايي، ته يو خوب يې... ته يو وړوکی ښايسته خوب..."

- هو..." ماشوم په معصومه لهجه وويل ؛ جورډن خاله هم سپين کالي اغوستي.

- تاته د خپلې مور ملګري ګران دي؟ ډيزي په همدې خبره ګېټس بې ته وکتل،...ته فکر نه کوې چې هغوي ډېر ښايسته دي.

- پلار مې چيرته دې؟

- هغه د پلار په څېر نه ښکاري کنه ! هغه زما په څېر ښکاري، ددې ويښته او مخ ماته تللي دي. ډيزي بيرته خپل کوچ کې کيناسته، نرسه بيا رامخې ته شوه او د ماشومې لاس يې ونيو.

- راځه.. پامې.

- په مخه دې ښه ګرانې ! باسليقې ماشوم د نرسې لاس نيولی، په بې ميله نظر يې شاته کتل او لاړه. همدې وخت کې ټام راستون شو. د شرابو بوتل سره څلور ګيلاسونه د واورو ټوټو نه ډک وو. ګېټس بې خپل ګيلاس ترې واخست.

- په ريښتيا هم يخ دی. هغه وويل.

مونږ په دمه دمه يو ګيلاس وڅښل.

- ما يو ځای کې لوستي و چې لمر هر کال ګرميږي. ټام په اجتماعي ډول وويل؛ که همدا سې وي نو ډېر زر به ځمکه لمر کې وروغورځيږي، يوه شيبه، دا خو سرچپه ده، لمر هم هر کال خپل حرارت کموي. لږه شېبه وروسته يې وويل.

- راځه بهر ته ! هغه ګېټس بې د لاس نه ونيو، غواړم دا ځايونه درته وښايم. زه هم ورپسې ووتم. يو جاله وان په ورو ورو د اوبو خواته روان و. ګېټس بې همغې ته کتل، هغې د اوبو نه هاخوا اشاره وکړه.

- زما کور بيخي تاسو ته مخامخ دی.

- ښه نو ته هلته او سيږې؟مونږ درې واړو هماغه خوا وکتل. بيا ټام وويل.

د خوړلو خونې کې مو د غرمې ډوډۍ وخوړه، د ګرمۍ له کبله يې ټولې پردې پرتې وې تر څو بهر نه ګرمه هوا رانشي.

- نن ماسپښين مو څه اراده ده، څه کوو؟ او بيا بله ورځ او بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلونکو لس کالو پورې؟

- دا څنګه خبرې کوې، ژوند خو د مني نه یو ځل بیا شروع کیږي. جورډن وویل.

- خو اوس ډېره ګرمي ده. ډیزي وویل؛ هر څه ګډوډ دي، راځئ ټول ښار ته لاړ شو. ډیزي ټینګار وکړ، ګیټس بې د سترګو کونج کې هغې ته وکتل.

- اوه... ته ډېر ښایسته ښکارې" ډیزي وویل.

د هغوی سترګې سره بیا وجنګیدې او یو بل ته یې همداسې کتل. شېبه وروسته ډیزي خپلې سترګې ټیټې کړې.

- ته همیشه ډېر ښایسته ښکارې. ډیزي بیا خپله خبره تکرار کړه.

هغې ورته ویلي و، چې تاسره مینه لرم او ټام په خپلو سترګو لیدلي وو. ټام حیران و، د هغه خوله وازه پاتې وه. هغه کله ګیټس بې او کله ډیزي ته کتل لکه د ډېر وخت وروسته یې چې پیژندلې وي.

- سمه ده... زه تیار یم چې ښار ته لاړ شو. راځئ، ټول ښار ته ځو. ټام وویل

هغه پاڅید، هغه بیا کله ګیټس بې او کله خپلې میرمنې ته کتل. هغوی یو هم نه خوځیدل.

- راځئ کنه!" هغه لږ عصباني غوندې شو، څه خبره ده؟ که ښار ته ځئ خو راولاړ شئ چې ځو. د هغه لاسونه ریږدیدل، د ځان قابو کولو لپاره یې د شرابو ګیلاس راواخیست. د ډیزي غږ سره ټول راپورته شول.

- همدا اوس ځو؟ او په داسې حال کې؟ دومره وخت خو یو چا ته ورکړئ چې یو سګرټ وڅکي. ډیزي د نیوکې په څېر وویل.

- ډوډۍ نه وروسته خو ټولو سګرټ وڅکوه.

- اوه... راځئ خوند واخلئ، اوس ډېره ګرمي ده. ډیزي وویل خو ټام ځواب ورنکړ.

- راځه جورډن" هغوی دواړه بره لاړل چې تلو لپاره ځان چمتو کړي او مونږ درې واړه لاندې د هغوی په انتظار ودریدو. ډیزي د بره نه اواز وکړ

- د څښلو لپار باید یو څه راواخلو.

- زه به لاړ شم ویسکي به راواخلم. ټام دا وویل او دننه لاړ.

ګیټس بې زر ماته مخ راواړوه،

- زه خو دې کور کې هیڅ نه شم ویلای، زوړ یاره !

- هغه ډېره بې احتیاطه غږیږي، د هغه خبرې...ما زړه نا زړه وویل.

- د هغه خبرې د پیسو نه ډکې دي. هغه ناڅاپه وویل.

خبره نو داسې وه.زه به هیڅکله نه وم پوه شوی. دا د پیسو خبره وه... په لوړو ماڼیو کې د چا لور...یوه طلایي انجلۍ.

ټام بیرته راووت. یو لیټري بوتل یې یوه ټوټه کې تاو کړی و، ورپسې ډیزي او جورډن تنګ د ګرمۍ کالي او یوه نرۍ بې لستوڼو چپنه یې په لوڅو مټو راخوره کړې وه.

- زما په موټر کې به لاړ شو ! ګیټس بې وړاندیز وکړ. هغه په خپل شین رنګه او لمر ګرم کړي څرمني سیټونو باندې لاس تېراوه،

- دا مې باید سیوري ته ودرولی و.

- دا د کمپنۍ نه همداسې جوړ دی؟

- هو...

- ته راشه زما موټر وچلوه او زه به ستا موټر کې ښار ته لاړ شم. دا وړاندیز ګیټس بې لپاره بې خونده و.

- زه فکر نه کوم دومره تیل به پکې وي. هغه نیوکه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډېر دي پکې... ټام په زيږه لهجه وويل. هغه د تيلو ستن ته وکتل؛ او که تيل پکې ختم شي بيا به يې يو ځای کی ودروو. د هغه په غير منطقي دليل ټول يوه شيبه غلي وو. ډيزي ټام ته کتل چې تندی يې تريو نيولی و او يوه عجيبه غوندې خيره يې جوړه کړې وه. په دې وخت کې هغه نا اشنا ښکاريده. هغه د ګيتس بي مخې ته تيريده ډيزي ته يې وويل،

- راځه ډيزي ! هغه يې له ځان سره د ګيتس بي موټر خواته روانه کړه. راځه په دې نمايشي موټر کې دې ښار ته بوځم.. هغه د موټر دروازه خلاصه کړه، ډيزي خپل ځان د هغې د لاسونو د ايرې نه رابيل کړ

- تا سره به موټر کې نيک او جورډن لاړ شي، مونږ درپسې ستا موټر کې درځو. د ټام دوه کسي موټر و، هغه د ګيتس بي خواته روانه شوه، هغه يې د کورتۍ راونيو.

زه، جورډن او ټام د ګيتس بي موټر کې کيناستو، ټام موټر چالان کړ او د ټيرونو نه يې يو تريخ غږ پورته کړ، د موټر شاته يوه شنه دوړه جوړه شوه او په سرعت روان شو.

- تاسو دا وليدل؟ ټام وپوښتل.

- څه شی؟

هغه ماته په ځير وکتل، چې زه او جورډن بايد په دې هرڅه پوه شوي وو.

- تاسو څه فکر کوئ، زه غول يم. همداسې نه ده؟ هغه وويل؛ کيدای شي زه يم خو زه يو بل اړخ هم لرم چې کله کله ماته وايي چې زه بايد څه وکړم کيدای شي تاسو باور ونه کړئ خو ساينس..." هغه لږ تم شو او بيا لګيا شو،

- ما ددې ستاسو ملګري باره کې تحقيقات کړي دي، که چيرته زه

خبر وم زه به ډېر ژور تللی وم.

- ستا مطلب دا دی چې ته يو بزرګ يې؟ جورډن په ټوکو ترې وپوښتل.

- څه شی؟ مونږ دواړو وخندل هغه مونږ ته وکتل؛ يو بزرګ؟

- د ګيتس بي باره کې.

- ګيتس بي باره کې؟ نه ما خو داسې نه دي ويلي، ما خو ويل چې ما د هغه د تېر ژوند باره کې پوره څيړنه کړې ده.

- او ته به پوه شوی يې چې هغه اکسفورډ کې درس ويلی. جورډن لکه د هغه خبرې سره چې کومک کوي.

- اکسفورډ کې درس ويلی؟ خوشې چټې لګيا دی !

- هغه خو دا ثابتوي چې اکسفورډ کې يې درس ويلی.

- اکسفورډ، نوی مکسيکو يا کوم بل ځای. هغه کبرجنه لهجه کې وويل.

- واوره ټام ! که ته چيرته ځان په هغه بره ګڼې نو بيا دې ولې غرمې ډوډۍ ته بلنه ورکړې وه؟ جورډن وپوښتل.

- زه يې څه کوم، ډيزي راغوښتی و، زمونږ د واده نه وړاندې يې ورسره پيژندل، خدای خبر چيرته...

زمونږ درې واړو طبيعت سم نه و، تر يوې شيبې غلي وو.

- دومره تيل دي چې مونږ ښار ته ورسوي. ټام وويل.

- خو دلته نيزدې يو پمپ شته، تيل پکې واچوه، زه نه غواړم لاره کې تيل خلاص کړي او زه دې ګرمۍ کې ځان پوخ کړم. ټام په زوره بريک باندې پښه کيښوده او موټر د ويلسن په نوم ګراج ته ورننوت.

- راشه تيل واچوه، ته څه فکر کوې مونږ دلته د څه لپاره ولاړ يو، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې منظرې نه خوند وا خلو؟

- زه ناروغ یم، بیګا ټوله شپه ناروغ وم. ویلسن پرته د خوځېدو نه وویل.

- ولې څه خبره ده؟

- زه بس خراب یم.

- نه، زه درسره مرسته کوم، په ټیلیفون کې خو ښه غږېدې. ټام ورته وویل. ویلسن په ډېره مشکله له ځایه پاڅېد، په زوره زوره یې ساه اخسته. د ټانکۍ سر پوخ یې پرانست، د لمر رڼا کې یې مخ شین ښکارېده.

- زما مطلب دا نه و چې ستا د غرمې ډوډۍ په مهال مزاحمت وکړم، خو پیسو ته مې ډېر سخت ضرورت دی، ما فکر کاوه چې ته خپل زوړ موټر راباندې خرڅ کړې.

- دغه موټر دې خوښ دی؟ تیره اونۍ مې اخستی." ټام ورته وویل.

- ښایسته زېړ موټر دی" ویلسن وویل.

- غواړې چې وا یې خلې؟

- زړه خو مې غواړي، خو زه باید په نورو موټرو باندې پیسې لاسته راوړم، بیا یې اخستلی شم. ویلسن بې خونده موسکا وکړه. پیسې دې څنګه دا سې عاجل پکار وې؟

- ډېر وخت مې دې ځای کې تېر کړ. غواړم نور له دې ځایه لاړ شم. زه او زما میرمن غواړو غرب خواته لاړ شو.

- ستا میرمن هم ځي؟ ټام ناڅاپي وویل.

- هغه خو د لسو کلونو را پدې خوا لګیا وه..." هغه پمپ ته ډډه ووهله؛ او اوس به راسره ځي که زړه یې ښه وي که بد. زه یې له ځان سره

بیایم.

- زه ستا څومره پور وړی یم؟ ټام ترې په زیږه لهجه وپوښتل.

- زه غواړم له دې ځایه لاړ شم ځکه مې تاته د موټر لپاره ویلي و.

- ستا څومره پوروړی یم؟

- شل ډالره!

بې رحمه تود باد زما مخ راسیزه. ویلسن لکه په دې چې پوه شوی وي ښځه یې بل چا سره یارانه لري او ددې خبر اورېدو سره ناروغه شوی هم و. ما ویلسن او بیا ټام ته وکتل، ټام هم لږ تر لږه نیم ساعت وړاندې د خپلې میرمنې یارانې باره کې خبر شوی و. زه په دې پوه شوم چې د سړیو ترمنځ هیڅ توپیر نشته، لیاقت یا مسابقه کې، همدومره بنسټیز او ژور لکه یو روغ او ناروغ.

- هغه موټر به درته درکړم، سبا ماسپښین به یې درته راولیږم. ټام ورته وویل. ما د ګراج نه بهر وکتل او مارټل ویلسن موټر ته په غور سره کتل لکه هغه هیڅ نه پوهیږي یا ناخبره دی چې څوک ورته ګوري، یو بل پسې یې احساسات په مخ کې څرګندېدل.

د هغې احساسات ماته اشنا ښکارېدل لکه ما چې نورو ښځو کې هم لیدلي وي خو د مارټل ویلسن په څېره کې بې موخې ښکارېده تر هغه وخته چې زه پوه شوم، د هغې په سترګو کې کینه کښېنه وېره پرته وه. زه خو وایم چې د ساده خیال ګډوډۍ په څېر مغزو کې بله ګډوډي نشته. کله چې مونږ بېرته روان شو، د ټام احساسات هم له وېرې او حفګان نه ډک و. د هغې میرمن یوه ساعت وړاندې خوندي وه، خو اوس د هغې د قابو نه وتلې وه. د ډېزې له لاسه وتل او د مارټل ویلسن دا ځای پرېښودل، دغې غریزي شعور هغه مجبور کړی و تر څو خپل احساسات په غیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستقیمه توګه د موټر سرعت باندې راقابو کړي.

- هغه د پنځلسمې کوڅې غټې فلمونه ډېر ښایسته دي. د نیویارک ماسپښین مې ډېر خوښېږي کله چې ټول خلک په کورونو ننوځي. هلته څه احساس کونکي غونډې شته، لکه د ونې لاندې ناست او پخې میوې ستا په لاسونو کې راپریوځي.

احساس کونکي لفظ ټام نورهم ناراحته کړ. وړاندې تر دې چې هغه کومه نیوکه وکړي، یوه دوه نفري موټر تم ځای ته راورسیده، ډېزي مونږ ته اشاره وکړه

- کم خوا ځو؟ هغې وپوښتل.

- فلم کتلو ته به لاړ شو.

- ډېره ګرمي ده، تاسو لاړ شئ، مونږ به همدلته خواوشا ګرځو بیا به تاسو سره وګورو. ډېزي وویل.

- د لارې په سر بحث نه شو کولای. ټام په بې صبرۍ وویل. یو غټ ټرک تریخ هارن سره زمونږ خوا کې تېر شو، "ما پسې راځئ، د پلازې مخې سنټرل پارک ته. ټام به بیا بیا د هغو موټر پسې شا لید هېنداره کې کتل، هغوی که د بیرو بار یا ترافیکي اشارې شاته پاتې شول نو ټام به هم ورو ورو کیده تر څو هغوي بیرته راښکاره شي، زما په خیال هغه داسې فکر کاوه چې هغوی به په ډېره چټکۍ لاندینې سرک باندې ووځي او د تل لپاره به ډېزي له لاسه ورکړي.

خو هغوي ونه تښتیدل. مونږ پلازه هوټل ته ورسیدو. اوږدې او بې خونده مباحثې مونږ تر دې کوټې راورسولو، که څه هم ما د داسې حالاتو نه ډډه کوله. زما لوند نیکر هم داسې د مار په څیر زما په ورونو تاو شوی و، بیا بیا مې بره کش کوه او د خولو څاڅکې یو د بل پسې په

نوبتي ډول زما په ملا کې سره مسابقې کولې. دا وړاندیز د ډېزي له خوا وو چې پنځه تشنابونه به کرایه کړو او په یخو اوبو به ولامبو. هر یو بیل بیل د هغې دا نظر بې ځایه وګڼه. مونږ ټولو په یو ځای د هوټل منشي سره د خونو او تشنابونو کرایه کولو خبرې کولې.

کوټه ښه غټه وه او اوس تقریبا څلور بجې وې، د کړکیو پرانستلو سره اوس هم د باندې نه تود باد راننوته. ډېزي د آینې په لور لاړه، مونږ ته یې شاه کړه او خپلو ویښتو کې یې ګوتې وهلې،

- هغه بله کړکۍ هم پرانیزه. ډېزي پرته شاته د کتلو وویل.

- نورې کړکۍ نشته.

- ښه... نو بیا ټیلیفون وکړئ چې اضافي کړکۍ...

- خبره یواځې د ګرمۍ نه ځان خلاصول دي. ټام په بې صبرۍ وویل؛ او همدا تا لس چنده حالات خراب کړه. هغه د کېړې نه د ویسکي بوتل راوویست او د میز په سر یې کېښود.

- ولې یې یواځې نه پرېږدې، زوړ یاره! همدا تا غوښتل چې ښار ته راشو کنه!

د یوې شیبې لپاره چوپتیا خپره وه، ګیټس بې یوه کتابچه د میز په سر وغورځوله.

- دا ستا هغه، څرګندونې دي کنه؟ ټام وویل.

- څه شی دی؟

- دا ټول ستا (زوړ یاره) معاملې، دا دې د کومه کړې؟

- دلته وګوره ټام! ډېزي وویل، آینې نه یې مخ راوګرځاوه. که ته چیرته شخصي څرګندونه کوې نو زه پکې څه نه وایم، زنګ ووهه او یو څه یخ راوغواړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټام غوږې پورته کړ ترڅو زنګ ووهي. لاندې صالون کې د سیل غږ اوریدل کیده.

- فکر وکړئ دې ګرمۍ کې څوک واده کوي؟ جورډن غمجنه لهجه کې وویل.

- ما هم د جون په نیمایي کې واده کړی و. یو څوک خو پکې بې هوښه شوی و، څوک و هغه؟ ټام !

- بایلکس. ټام په لنډه ځواب ورکه.

- یو سړی بایلکوسي، بایلکس وکه بیلاکس نومیده او هغه کارټنونه جوړول، هغه لکه چې د بایلوکسۍ ټینیسي و.

- او هغوي بیا زمونږ کور ته راوستی و. جورډن وویل؛ ځکه زما کور هملته کلیسا سره خوا کې و. او هغه سړی تر درې اونیو پورې زمونږ کره دیره و. ترڅو مې ورته پلار وویل چې باید لاړ شي. په کومه ورځ چې هغه تلو پلار مې هم مړ شو. یوه شیبه وروسته یې بیا وویل؛ د دواړو پیښو ترمنځ څه اړیکه نه وه.

- ما هم د بیلوکسي په نوم یو کس پیژنده، هغه د ممفس و !ما وویل.

- هغه یې خپلوان و. ما د هغه ټوله کورنۍ پیژنده. هغه ماته یوه المونیې د ګولف ډنډه هم راکړې ده، اوس هم راسره شته.

لاندې صالون کې موسیقي پاته رسیدلې وه، لکه مراسم چې پیل شوې وي. وار په وار د کړکۍ د لارې د خلکو تیز غږونه اوریدل کیدل، یا...یا...او د یو ډنګ سره چغې نورې هم زیاتې شوې.

- مونږ نور بوډاګان کیږو، که مونږ ځوانان وای نو مونږ به هم نڅا شروع کړې وه. ډیزي وویل.

- بایلکس دې یاد دی؟ او تا هغه څه پیژنده ټام !جورډن وپوښتل.

- بایلکس؟" هغه د فکر کولو هڅه کوله، ما هغه نه پیژنده، هغه د ډیزي ملګری و.

- هغه نه و. جورډن یې خبره ورپرې کړه؛ ما هغه مخکې هیڅ نه و لیدلی، هغه خپل شخصي موټر کې راغلی و او هغه ویل چې تا پیژني. هغه هم لیوزویلي کې رالوی شوی و. جورډن مسکۍ شوه؛ هغې ماته دا هم ویلي و چې ستاسو د ټولګي نماینده هم و.ما او ټام زر یو بل ته وکتل.

- اوله خبره خو دا وه چې مونږ هیڅ نماینده نه درلود، هسې ګیټسبي ما اوریدلي چې تا اکسفورډ کې درس ویلی؟

- نه...

- آه...هو، زه پوهیږم چې ته اکسفورډ ته تللی یې.

- هو زه هلته تللی یم.

لنډ ځنډ چوپتیا رامنځته شوه او بیا د ټام دروند غږ؛

- ته به هغه مهال اکسفورډ ته تللی وې چې بایلکس نیو هیون ته تللی و.

یو بل ځنډ رامنځته شو، خدمتګار دروازه وټکوله او د یخ سره دننه راننوت او د څو شیبو چوپتیا د خدمتګار د مننې په لفظ سره پای ته ورسیده. دا لږزونکي جزیات باید روښانه شوي وای.

- ما درته ویلي و چې زه هلته تللی وم. ګیټسبي وویل.

- ما ستا خبره واوریده خو زه غواړم چې پوه شم چې کله؟

- په ۱۹۱۹ کال کې یواځې د پنځه میاشتو لپاره هلته تللی وم، نو ځکه په اسانۍ چاته نه وایم چې ما هلته درس ویلی دی.

ټام شاوخوا وکتل لکه مونږ ته چې وایي د هغه دروغ منځ ته راغلل. ټولو ګیټسبي ته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د جګړې اوربند نه وروسته یو څو افسرانو ته دا موقع ورکړل شوې وه چې د فرانسې او انګلستان په هر پوهنتون کې درس ویلی شي.ما غوښتل چې پاڅم او هغه یو څو څپېړې کش کړم چې ولې یې ماته دروغ ویلي و، خو اوس مې د هغه په خبرو لږلږ باور راغلی و. ډېزي بې خونده موسکا وکړه او د میز خواته لاړه.

- ویسکي پرانیزه، ټام !"هغې امر وکړ؛ زه به درته لږ شراب یخ کړم تر څو ځان درته دومره کم عقل ښکاره نشي...

- یوه دقیقه، زه د ښاغلي ګیټس بې نه یوه بله پوښتنه هم لرم. ټام وویل.

- کولای شې...ګیټس بې مودبانه لهجه کې وویل.

- دا ته زما کور کې د څه خنډ رامنځته کولو هڅه کوې؟

- هغه هیڅ فرق نه کوي. ډېزي په مایوسۍ وویل، ته ولې ناندرې رامنځته کوې، مهرباني وکړئ لږ ځان قابو کړئ.

- ځان قابو کړم؟ټام یې خبره تکرار کړه؛ زه فکر کوم چې یوه ګوښه ځای کې کینم او ښاغلی هیڅ شی، د هیڅ ځای نه راغلی زه پرېږدم چې زما میرمنې سره یارانه جوړه کړي... ښه... که چیرته زما نه دا طمع کوې نو... نن سبا خلک په کورني ژوند او کورني رواجونو باندې ملنډې وهي، بیا کیدای شي داسې وخت راشي چې توریان او سپین به سره خپلو کې ودونه وکړي.

هغه خپلې بې مانا خبرې وکړې او خپل ځان یې د تمدن پر وړاندې خنډ ځای کې یوائې وموند.

- دلته خو مونږ ټول سپین یو. جورډن پس پسک وکړ.

- زه پوهیږم چې زه دومره مشهور نه یم، زه غټې محفلونه هم نه

جوړوم، زه فکر کوم چې ته د خپل کور نه د خوږ شپول جوړ کړه چې یو څه ملګري پیدا کړې. په دې متمدنه نړۍ کې.

زه ډېر په غوسه وم، بلکې ټول په غوسه وو. کله چې هغه خبره پیل کوله نو ما به د هغه تېر ایستلو لپاره مسکا هم کوله، د بدغونې نه تر چالاکۍ پورې یې دا لیږدونه بشپړه کړه.

- زه به درته یوه خبره وکړم زوړیاره !ګیټس بې شروع وکړه، خو ډېزي د هغې په منظور پوی شوه.

- مهرباني وکړئ، مه کوئ. هغې په بې وسۍ د ګیټس بې خبرې وړېړې کړې؛ خیر دی راځئ ټول بیرته کور ته لاړ شو، مونږ ولې کور ته نه ځو؟

- دا خو ډېره ښه خبره ده. زه پاڅیدم؛ راځه ټام ! څوک خو څه نه څکي؟

- زه غواړم پوه شم چې ګیټس بې ما ته خپله څه وایي.

- ستا ښځه تا سره مینه نه لري. ګیټس بې وویل؛ هغې تا سره هیڅکله مینه نه ده کړې، د هغې مینه ما سره ده.

- ته لیونی شوی یې...ټام یو دم وویل.

ګیټس بې راپاڅیده او په تازه جوش سره یې وویل.

- هغې تا سره هیڅکله مینه نه ده کړې، تا واوریدل؟ هغې صرف ددې لپاره تا سره واده کړی و چې هغه وخت کې زه غریب وم. ماته په انتظار ستړې شوې وه. دا یوه غټه تېروتنه وه، خو د هغې زړه کې زما پرته بل هیچا ته مینه شتون نه لري.

په دې وخت کې ما او جورډن وغوښتل چې لاړ شو، خو ګیټس بې او ټام په دې ټینګار وکړ چې باید پاتې شو. ځکه هغوی یو سره هم د ټولو لپاره څه نه و او مونږ ته یې ددې هر څه باره کې د پوهیدو لپاره ځانګړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

حق راكړى و او د هغوى احساساتو نه خبر شو.

- ډيزي ! تـه كينـه ! د ټام غـړنـور هـم را ډډ شـو. څـه خـو شـتـه دى، زه غوارم دهر څه باره كې پوه شم.

- ما درته هر څه وويل، د پنځو كلونو راهيسې دا كيسـه روانـه ده او ته هيڅ نه يې خبر. ګيټس بي ورته وويل.

ټام ناڅاپه ډيزي ته وكتل.

- ته دې سره د پنځه كلونو راهيسې ګورې؟

- ګـورم ورسـره نـه او نـه مـونږ يـو بـل سـره ليـدلي، خـو پـه دې دومـره وختونو كې مونږ يو بل سره په زړونو كې مينه كړې ده.

- اوه...دا هرڅه دي.ټام د لاسونو ګوتې سره يـو بـل كـې ننباسلې او پـه څوكۍ كيناست.

- ته ليونى يې، زه د تيـرو پنځـه كلـونـو بـاره كـې نـه شـم ويلـى چـې څـه شوي. ځكه هغه وخت خو ما ډيزي نـه پيـژنـده. خـو لعنت دې پـر مـا وي كـه چيري ما ته د هغې سره يو مايل نيږدې هم ليـدلى وى او مـا پـريـښـى وى، خو دا ټول لعنتي دروغ دي. ډيزي همـاغـه مهـال هم مـا سـره مينـه درلـوده كله چې مونږ واده وكړ او اوس هم راسره مينه لري.

- نه... ګيټس بي خپل سر خوځاوه.

- هغې به تاسره مينـه كـړې وي... خـو سـتـونزه دلتـه دا ده چـې هغـه كلـه كله د خپلو كم عقلو خيـالـونـو پـه جـال كـې راګيـره او نـه پـوهيږي چـې څـه كوي. هغه په ځيركتيا سـره خوځـاوه؛ او نـور څـه پـاتي، زه هـم ډيـزي سـره ډېره مينه لرم، كله كله به ترې لرې تلم او ځان نه به مې كمعقل جوړوه خو زه هميشه بيرته ورغلى يم، زما په زړه كې تل مې ورسره مينه كړې ده.

- تاسـو پـاتـې كيـږئ....ډيـزي وويـل، د هغـې غـړ لړزيـدونكې و، هغـې

ماته وكتل.

- ته پـوهيږې مونږ ولې شيكاګو پريښود ؟

ګيټس بي لاړ او ډيزي سره خواكې ودريد

- ډيـزي، هـر څـه پـاى تـه ورسـيدل، اوس هـيڅ فـرق نـه كـوي، ريښـتيا ورته ووايه چې تا ورسره هيڅكله مينـه نده كـړې او دا هرڅـه د تـل لپـاره صفا كړه. هغه په غلا نظر ټام ته وكتل.

- ولې... څنګه ورسره مينه كولى شم، په ممكنه توګه؟

- دا ووايـه چـې تـا ورسـره هيڅكلـه مينـه نـه ده كـړې. "ګيـټس بـى ورتـه وويل، هغه زړه نا زړه كيده، هغې كله ما ته او كلـه جـوړډن تـه د عـرض پـه خير كتل او بيا ورتـه معلومـه شـوه چـې هغـه څـه كـوي او كـه څـه هـم هغـې هيڅكله داسې څه لپـاره نـه تيـارى او نـه تكـل درلـود، خـو اوس اوبـه لـه ورښه تيرې وې.

- ما هغې سره هيڅكله مينه نده كړې...هغې بې مينې ځواب وركړ.

- كـا پيـولانې كـې هـم نـه؟ د ټـام سـتـرګـې ډكـې شـوې او زر يـې تـرې وپوښتل.

- نا...

لاندې سالون نه درز غوبل غږونه اوريدل كيده.

- هغه ورځ هم نا چې پنـج بال نه مې په غيږ كې راوسـتې وې تـر څـو دې بوټان وچ پاتې شي.د ټام په غږ كې يوه غښتلې نرمي پرته وه؛ ډيزي...؟

- داسې مه كوه...د ډيزي لهجه ارامه وه او هغـه مخكينـۍ كينـه پكـې نـه وه. هغـې ګيـټس بـي تـه وكـتـل؛ واخلـه جـى... د هغـې لاسـونـه رپيـدل، ګيټس بي ته يې سګرټ ونيو، دهغه د لاس نه سګرټ په ځمكه پريوت،

- ته ډېر څه غوارې، زه درسره اوس مينه لرم، دا تا لپاره بس ندي؟ زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پخوا باره کې هیڅ مرسته نه شم کولای. ډیزي په ژړغوني غږ وویل؛ ما هغه سره هم مینه کړې ده، خو زه تا سره هم مینه لرم.

ګیټس بي لکه سربداله چې شي،

- ته ما سره...هم لرې؟ هغه یې خبره تکرار کړه.

- کیدای شي دا هم دروغ وي. ټام په وحشي لهجه کې وویل؛ هغه ددې هم نه وه خبره چې ته ژوندی یې که مړ. ولې؟ دا ځکه چې زما او ډیزي تر منځ څه شته چې ته به هیڅکله پوه نشې، دا سې څه چې مونږ دواړه یې هیڅکله نه شو هیرولای. دې خبرو د ګیټس بي اوضاع خرابه کړه،

- زه غواړم ډیزي سره یوائې خبرې وکړم. هغه ټینګار وکه؛ هغه اوس ډېره وارخطا ده.

- که یوائې هم شم بیا هم دا سې نه شم ویلای چې ما ټام سره مینه نه ده کړې، دا به غټ دروغ وي. ډیزي په زړه سوی غږ کې وویل.

- ریښتیا هم دا به غلطه وي! ټام یې خبره تایید کړه.

هغې خپل خاوند ته مخ واړوه،

-که چیرته دا تا ته څه فرق کوي.

- هرومرو! ما ته فرق کوي او دې نه وروسته به دې لا ډېر خیال ساتم.

- ته پوه نه شوې، ټام!" ګیټس بي وویل، د هغه په غږ کې وارخطایي وه، ته به ددې نه وروسته د هغې خیال نه ساتې، زه یم کنه.

- ته به یې خیال ساتې؟ټام سترګې رابرګې کړې او په خندا شو، هغې اوس ځان قابو کې راوستی و.

- او دا نو ولې...؟

- ځکه ډیزي تا پریږدي...

- چټیات...

- هغه ما نه پریږدي! ټام د ګیټس بي په لور ورکوږ شو؛ دا سې هم نه شي کیدای، ځکه د هغې په ګوته ګوتمۍ زما په نوم ده.

-زه نور نشم زغملای، ډیزي په ژړا شوه، خیر دی، راځئ کور ته لاړ شو.

- دا ته یې څوک، په هر حال؟ ټام د خبرو منځ ته راودانګل؛ بس هماغه د وولف شیم یو معمولي ناظر یې. تر اوسه چې زه خبر یم. ما ستا باره کې یو څه تحقیقات کړي دي، سبا نه نور تحقیقات هم کوم.

- همدې کې ساعت تېروه، زوړ یاره! ګیټس بي وویل.

-زه خبر شوی یم چې ستا هغه ګوډامونه د څه لپاره دي" هغه مونږ ته راکتل

- دې او وولف شیم دلته او شیکاګو کې یو څه ځایونه په کرایه کړي دي او په غیر قانوني توګه پکې شرابونه خرڅوي. دا خو یې لا ډېره وړه خبره ده. په لومړي ځل مې قمار خانه کې وکته.

- او دا خبره د څه باره کې وه؟ ګیټس بي موآدبه لهجه کې وویل؛ زه فکر کوم ستا ملګری والټر جیسن به هم خفه وي چې هلته رانغلې.

- او تا هغه کمین کې پرېښود، همداسې نده؟ تا هغه پرېښود او هغې یوه میاشت نیوجرسي زندان کې تېره کړه، خدایه! د والټر ښېرې تا پسې شه.

- هغه مونږ ته د هیڅ ښې نه و، د ډېرو پیسو شوقي و، زوړ یاره!

- ما ته نور (زوړ یاره) ونه وای. ټام پرې ورچغه کړه، ګیټس بي غلی ولاړ و.

- والټر ته هم ځان سره زندان ته کش کولای شوې خو وولف شیم یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله وربنده کړه. دغه پټ تجارتونه خو دې وړه خبره ده، خو ته اوس داسې کارونه کوې چې والټر یې ماته هم نه شي ویلای.

زما ډېزي ته پام شو، چې په وارخطایې کله ګیټس بې، کله ټام او کله جورډن ته ګوري.

ګیټس بې د ډېزي خواته ورغی، هغې سره یې په هیجاني توګه خبرې کولې، ددې ټولو خبرو نه یې انکار کاوه او ځان یې ورته سپیناوه. خو په ډېزي یې لا منفي اثر غورځوه، نو هغه خپله سلاح وغورځوله او د ماسپښین تیرېدو سره د ګیټس بې مړ خوب جګړه هم پای ته ورسیده، هغه د هغه څه چې د حس کیدو امکان یې نه درلود، خپلول غوښتل، په نه زړه یې لا مقابله کوله، په یوې نوې هیلې سره...

- خیر دی ټام! زه نور وس نلرم.

د ډېزي ویرونکو سترګو ویل چې هر تصمیم او هر تشویش چې هغې درلود، اوس له منځه تللی و.

- تاسو دواړه د ګیټس بې موټر کې کور ته ځئ. ټام په خوښۍ وویل او لکه یو غټ جنګ چې یې ګټلی وي؛ ورځئ، هغه به تا نه ځوروي، زه فکر کوم هغه په ځان غره وړوکی غوندې ناز یې نور ختم شوی دی.

ډېزي پسې ګیټس بې ووت، پرته د څه ویلو. لکه د بلاګانو په څېر زمونږ نه وتښتیدل.

یوه شیبه وروسته ټام پاڅید او د ویسکي بوتل یې هماغسې بند بیرته ټوټه کې تاووه،

- غواړې خو نه؟... جورډن...؟ نیک...؟

ما ځواب ورنکړ.

- نیک؟

- څه...؟

- غواړې؟

- نه... هسې زما رایاد شول چې نن زما کلیزه وه.

- کلیزه دې مبارک شه.

زه دیرش کلن وم، زما په وړاندې ویرونکې او د بدشګونۍ که لسیزه پیل شوه. تقریبا اووه بجې وې چې ټام سره د هغه موټر کې زه او جورډن کیناستو او د غربي جزیرې په لور روان شو. ټام په ځان ډېر ویاړي، هغه خوشاله دی او د خبرو منځ کې خاندي هم. د انسان خواخوږي هم یو حد لري او زمونږ د خواخوږۍ اندازه هم پوره شوې وه او مخکینی بحث مو هماغه د رڼا په ښار کې پریښود. دیرش کلن، د یواځې والي یوه لسیزه، یو مجرد سړي ته د پوهولو لپاره همدومره بس وي. خو اوس ماسره خواکې جورډن وه، هغه د ډېزي په څېر نه وه. هغه ډېره هوښیاره وه چې تېر شوي خوبونه د وخت په تېرېدو سره له ځان سره وساتي. کله چې مونږ د تور پل نه تېرېدو، د هغې پرکاله سترې مخ زما په اوږو پروت و.

❋❋❋

ځوان عبراني مایکل چې د ایرو درې په یو قهوې دوکان کې یې کار کاوه، هغه د صحنې شاهدي ویله. هغه چې کله د جورج ویلسن دفتر ته راغلی و نو هغه ناروغ پروت و. مایکل ورته ویلي ول چې لاړ شي او ارام وکړي یا ځان ډاکټر ته وښایي خو ویلسن نه منله ویل یې چې کار به یې خراب شي.

- ما خپله ښځه بره کوټه کې بندي کړې ده. هغه به سبا نه بله ورځ پورې هملته وي، ترڅو مونږ له دې ځایه لاړ شو. ویلسن خپل ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایکل ته ویلي ول. مایکل حیران و ، هغوی د څلورو کلونو راهیسې ګاونډیان ول.

په عمومي توګه ویلسن د هغه کسانو د ډلې نه و چې ټوله ورځ به په چوکۍ ناست و ، خلکو او موټرو ته به یې کتل. کله چې به ورته چا کوم نصیحت کوه نو بې خونده خندا به یې ورته کوله. هغه د خپلې ښځې سړی و ، د خپل ځان سړی نه و.

په طبیعي ډول مایکل ترې پوښتلي ول چې څه شوي خو د ویلسن په هغې هم شک راغلی و چې ولې یې ورنه داسې پوښتنه کړې ده. یو څو نور مزدوران چې دننه راغلل نو مایکل هم د موقع نه ګټه اخیستې وه او تللی و. یو څو شیبې وروسته د اووه بجو نه تیرې وې، د خلکو دخولې خبر شو چې ښځې سره یې شور راخستی و. د ښځې غږونه یې بهر راتلل.

- ما ووهه، له دې ځای مې لاندې وغورځوه، ما ووهه، ته مردارخور بې غیرته انسان...یوه شیبه وروسته آغلی ویلسن تیارې ته راوتلې وه، یو موټر یې لرې لیدلی او پیژندلی یې و ، هغې ته یې لاسونه رپول تر څو ودریږي او خبرې ورسره وکړي. خو وړاندې تر دې چې خاوند یې دروازې نه راووځي میرمن یې د موټر لاندې شوې وه.

مایکل ویل د موټر رنګ یې سم نه دی لیدلی، خو لومړي جینایي پولیس ته یې وویل چې شاید شین رنګ یې درلود. او یو بل موټر چې نیویارک ته روان و ، خپل موټر یې غاړې ته کړ او د مارټل ویلسن خواته راغی، د هغې ژوند په بې رحمۍ له مینځه تللی و. مخ او نور ټول بدن یې په وینو او خاورو کې ورک شوی و. مایکل او موټر چلونکی لومړي کسان ول چې د پیښې ځای ته رسیدلي وو ، دهغې خوله وازه پاتې وه.

***

هغه لږ وروسته شو ، لاره هم بنده نه وه خو موټر ورنږدې شو. د خلکو بې سده او مړاوې څیرو لیدلو سره ټام مجبوره شو چې له موټره ورښکته شي.

- راځئ چې وګورو ، یواځې ګورو یې.

موټر د ویلسن ګراج په لور روان شو ، ډېر خلک ولاړ ول، دننه نه ؛ اوه زما خدایه... غږونه راتلل.

- لکه چې څه پیښه رامنځته شوې ده."ټام هیجاني وپوښتل. هغه د ډله خلکو منځ کې ځانته لاره جوړه کړه، زه او جورډن ورپسې دننه ورغلو ، دننه یو زیړ څراغ تته رڼا جوړه کړې وه.

آغلی ویلسن کمپله کې او بیا یو څادر کې تاوه شوې دیوال سره خواکې په میز پرته وه. ټام چې موټر ته یې شاه وه، ورکوږ شو. خواکې پولیس سره یوه کتابچه وه چې شاید یاداښتونه یې اخستل. ویلسن لرې ولاړ او ژړل یې، یو څو کسان ترې چاپیره ولاړ په اوږه ورته لاسونه ږدي او ډاډ ورکوي، خو ویلسن نه څه لیدل او نه څه اوریدل، هغه بس هم دا چغې وهلې؛ اوه...زما...خدایه.ټام سر راپورته کړ او ګراج کې یې شاوخوا کتل.

- ته څه غواړې ملګریه؟ پولیس، ټام نه وپوښتل.

- څه شوي؟ زه غواړم پوه شم.

- یو موټر ووهله او مړه شوه.

- په هماغه ساعت مړه شوه؟ټام یې خبره تکرار کړه.

- ښځې سرک ته منډه کړه، د سپي زوی موټر هم ونه دراه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هلته دوه موټرې وې، یو موټر راروان او بل روان و. مایکل پولیس ته وویل.
- چیرته روان و؟ پولیس وپوښتل.
- هر یو په خپله لاره روان و. هغه سړي د مړي په لور اشاره کوله خو لاسونه یې بیرته نیمایي کې راستانه کړل؟ هغې رامنډه کړه او هغه موټر چې نیویارک نه راروان و، د هغه موټر مخې ته ورغله، زما په خیال د موټر سرعت ۷۰،۶۰ کې و.
- ددې ځای نوم څه شی دی؟ پولیس وپوښتل.
- نوم یې راته نه راځي.

یو باسلیقه تور سړی خواکې ودرید.
- هغه موټر زیړ رنګ و، غټ زیړ موټر و او نوی هم و.
- ټکر دې خپله ولید؟ پولیس ترې وپوښتل.
- نه... خو هغه موټر زما مخې ته راغی، هلته یې سرعت زیات شوی و. اتیا نوي کې روان و.
- دلته راشه او نوم دې راته ووایه.

یو څه خبرې دننه ویلسن هم واوریدې.
- تاسو مانه پوښتنه وکړئ چې کوم ډول موټر و، زه پوهیږم چې کوم ډول موټر و. هغه ټام ته وکتل، هغه زر د ویلسن خواته راغی او د هغه مخې ته ودرید او د مټه یې ونیو.
- لږ ځان قابو که... ویلسن، ټام ته په ځیر ځیر کتل.
- واوره! ټام ورته وویل، هغه یې لږ ولړزاوه؛ زه همدا اوس نیویارک نه راغلم، ما درته هماغه موټر راوسته، ما چې درسره خبره کړې وه. هغه زیړ موټر، کوم چې ماسره ماسپښین و، هغه زما نه و، پوی شوې؟ ما

هغه موټر ماسپښین نه دیخوا نه دی کتلی.

یواځې زه او توری دومره نږدې وو چې د هغه خبرې مو واوریدې، خو د پولیس هم لږ شک راغی.
- څه خبره ده؟ پولیس وپوښتل
- ملګری مې دی.ټام، پولیس ته سر ورواړوه خو ویلسن یې لا لاسونو کې نیولی و. دا وایي چې هغه موټر پیژني...غټ زیړ موټر و. پولیس په شکي سترګه ټام ته وکتل.
- او ستا موټر کوم قسم رنګ لري؟
- زما خو آبي دوه کسي موټر دی.
- مونږ همدا اوس نیویارک نه راغلو. ماورته وویل، یو کس چې مونږ پسې راروان و، زما خبره تایید کړه. ویلسن یې لکه د ماشوم راپورته کړ ټام هغه دفتر ته ننویست، په څوکۍ یې کیناوه او بیرته راووت
- یو کس ورشئ او ورسره کینئ. دوه کسه مجبوره او په نه زړه کوټې ته ورغلل. ټام هغوی پسې دروازه بنده کړه او زما خواته راغی او راته یې وویل؛ راځه چې ځو.

ټام له صحنې ځای نه په ورو راووت، خو د پیښې ځای پناه کېدو وروسته په سرعت روان شو. شیبه کې سترګې ډکې شوې او سترګې یې موښلې،
- څه بیغیرته انسان، لږ خو به دې موټر ودرولی و.

***

ټام موټر کور کې ګراج مخې ته ودراوه او دوهم منزل ته یې وکتل، دوه کړکۍ له ورایه ښکاریدې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډيزي کورته راغلې ده. هغه وويل. کله چې مونږ کورته راورسيدو، هغه وويل؛ ما بايد تر کوره رسولی وی، نيک ! نن شپه مونږ هيڅ نه شو کولای. د هغه خبرو کې بدلون ښکاريده، هغه جدي و. زه به چاته ووايم چې تاته يوه ټيکسي راوغواړي او تا تر کوره ورسوي او دلته انتظار نه ښه ده، ته او جورډن لاړ شئ که اشپزخانه کې مو څه لګيدل، هغه د کور دروازه خلاصه کړه

- راځه دننه.

- نه خير ويسې. خو زه به ډېر خوښ شم که د ټيکسي غم دې راته وخوره. زه بهر انتظار کوم. جورډن خپل لاسونه زما لاسونو کې راکړل

- راځه دننه ځو، نيک !

- نه، مننه...

زه لږ ناروغ غوندې وم، ما غوښتل يواځې واوسم، خو جورډن يوه شيبه نوره هم تم شوه،

- تر اوسه خو لا نهه نيمې بجې دي. هغې وويل.

په ما دې لعنت وي چې زه دې بيا دننه لاړ شم، ما په يوه ورځ کې ډېر څه وليدل او ناڅاپه په دې دريځ کې جورډن هم شامله شوه. ما يوه شيبه خپل سر لاسونو کې نيولی ګنګس ناست وم، بيا مې واوريدل چې د کارکونکو مشر يو چاته د ټيکسي لپاره زنګ وهي. جورډن هم تريو تندی دننه لاړه، زه د دروازې په لور روان شوم، هملته به ټيکسي ته انتظار وباسم.

زه شل متره هم لرې نه وم تللی چې خپل نوم مې واوريده او ورسره ګيټس بې د بوټو د منځ نه راووت، زه بايد هغه وخت ډېر حيران شوی وم. خو د سپوږمۍ په رڼا کې مې يواځې د هغه ګلابي دريشي ته پام شو.

- ته څه کوې دلته؟ ما وپوښتل.

- بس هم دلته ولاړ وم زوړ ياره !

په يو نظر خو دا ډېر سپک کار دی. ما بايد فکر کړی وای چې هغه به دا کور ولوټي خو زه د ګناهګارو څيرو په ليدلو عادي وم، لکه د وولف شيم څيره

- په لاره کې خو څه ستونزه نه وه پيښه شوې؟ شيبه وروسته يې وپوښتل.

- هو...هغه زړه نا زړه کيده.

- څوک خو پکې مړ شوی نه و؟

- هو...

- ما همدا فکر کاوه، ما ډيزي ته ويلي و. ما همدا فکر کاوه. او دا ښه وي چې ټکان يو دمې راشي. هغه داسې لګيا و لکه يواځې چې د ډيزي خبرې فرق کوي.

- زه غربي جزيرې ته په بل سرک تللی وم او خپل موټر مې ګراج کې پرېښود. زه فکر نه کوم که مونږ چا ليدلي يو. خو زه ډاډمن يم چې مونږ چا نه يو ليدلي.

په دې وخت کې مې ترې زړه ډېر بد شو او ډېره غوسه مې هم ورته راغله، د ډېرې غوسې نه ورته غلی ولاړ وم.

- هغه ښځه څوک وه؟ هغه وپوښتل.

- د هغې نوم مارټل ويلسن و، خاوند يې هملته ګراج درلود، دا شيطاني پيښه څنګه رامنځته شوه؟

- ما غوښتل چې هغې نه اشترنګ... ما غوښتل اشترنګ تاو کړم. خبره يې منځ کې پرې شوه او ماته حقيقت راڅرګند شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- موټر ډېزي چلوه...؟

- همممم... هو. يوه شيبه وروسته يې وويل؛ خو زه به وايم چې موټر ما چلاوه، ته خو خبر يې چې مونږ نيويارک نه راتلو نو هغه ډېره هيجاني وه او هغې فکر کاوه چې موټر چلولو سره به يې ماغزه لږ په ارامه شي، خو هغه ښځه يو ناڅاپه زمونږ مخې ته راغله، دا هرڅه يوه شيبه کې رامنځته شول، ماته داسې ښکاريده لکه هغې چې مونږ ته اشاره کوله او هغې مونږ سره خبرې کول غوښتل. لومړى ډېزي موټر د ښځې نه بچ او د مخامخ راروان موټر په لور تاو کړ او بيا يې د وارخطاى نه بيرته د هغې په لور اشترنګ ووهه. تر څو چې زما لاس اشترنګ ته رسيده نو ښځه مې په هوا وليده، زما په فکر هماغه شيبه کې وژل شوې وه.

- هغه په مينځ دوه شوې وه.

- ماته يې مه ياده وه، زوړ ياره! هغه ټکان وخوړ؛ ما غوښتل د ټکر مخه ونيسم، نو لاسي بريک مې راکش کړ، خو ګټه يې نه وه، له هغې وروسته زه خپله موټر ته کيناستم، هغه به سبا پورې ښه شي، بس زه همدلته انتظار کوم او ګورم که چيرې ورته ټام د نن ماسپښين بحث باره کې څه کم عقلي کوي نو زه به يې مخه ونيسم. هغې خپل ځان کوټه کې بند کړى دى. که چيرى ټام څه حماقت کوي نو ما هغې ته ويلي چې څراغ روښانه او بيا مړ کړه.

- هغه به ورته هيڅ هم ونه وايي. ما ورته وويل.

- زه په هغې باور نه لرم، زوړ ياره!

- ته به تر کومه انتظار کوې؟

- ټوله شپه که ضرورت وي، تر هغه مهال به هغوى ويده شوي هم وي.

يوه نوي خبره مې ذهن ته راغله، که چيرې ټام خبر شي چې موټر ډېزي

چلوه، هغه به فکر کوي چې دواړه خبرې څه تړاو لري، هغه د هرڅه باره کې فکر کولاى شي. ما د ډېزي کور ته وروکتل، يوائې دوه خونو کې څراغونه بل ول.

- ته صبر وکه زه ګورم چې څه خو شته نه... ما د کړکيو نه غلي وکتل، برنډه کې هماغسې څراغونه لګيدلي وو لکه درې مياشتې وړاندې چې زه ډوډۍ لپاره رابلل شوى وم... اشپز خانه کې ډېزي او ټام يو بل ته مخامخ ناست وو، تر منځ ميز باندې يخ سورکړې چرګ او دوه بوتله شراب ايښي وو. يو ځل به ورته ډېزي بره وکتل، ټام ورته خبرې کولې او هغې ورته سر خوځاوه.

هغوى خوشاله نه ښکاريدل، هغوى د چرګ او يا د شرابو نه هيڅ نه و خوړلي او دواړه خفه هم نه ښکاريدل. کله چې برنډې نه راښکته شوم، بهرنه مې د ټکسي غږ واوريده او ګيټسبي همدلته ولاړ انتظار کاوه.

- هر څه خو سم دي؟ هغه بې کراره وپوښتل.

- هو... هر څه سم دي. ما زړه نا زړه وويل؛ ښه ده چې لاړ شې او لږ خوب وکړې.

هغه سر خوځاوه.

- زه همدلته انتظار کوم تر څو ډېزي په ارامه خوب وکړي... ښه شپه زوړ ياره!

هغې خپل لاسونه کورتۍ جيب کې ننباسل او يو ځل بيا د بوټو ترمنځ پټ ودريد او په ځير ځير يې کوټې ته کتل. زه مجبوره شوم، هغه مې همدلته د سپوږمۍ په سپينه رڼا کې پريښود، هغه د څه انتظار کاوه او څه شي ته يې کتل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم څپرکی

ماتوله شپه خوب ونه شو کړای. زه لږ ناروغ هم وم، که سترګه به مې پټه شوه نو وحشي او ویرونکي خوبونه به مې لیدل. سهار سپیده داغ مهال د موټر غږ اوریدو سره له ځایه پورته شوم، کالي مې بدل کړل او د ګیټس بي کور ته روان شوم، زه پوه شوم چې همغه دی. ما غوښتل د سهار کیدو نه وړاندې ورسره وګورم او د یو څه باره کې خبرداری ورکړم ځکه د سهار رارسیدو پورې به ډېر ناوخته شي.

د هغه کورته ورننوتم، باندینۍ دروازه خلاصه وه. دننه لاړم، دهلیز کې الماری ته ډډه وهلی ځوړند ولاړ و، لکه توله شپه چې یې خوب نه وي کړی.

- هیڅ ونه شول. هغه په مړاوي غږ وویل.... زه تر څلورو بجو هملته ولاړ وم، بیا هغه کړکۍ ته راغله، یوه شیبه ولاړه وه او بیا یې څراغ مړ کړ.

د هغې کور ماته هیڅکله دومره ستر نه وښکاره شوی، په هماغه

سهار چې مونږ سګرټ څکولو لپاره یوې کوټې ته لاړو. خو اوس هر ځای ګردونه پراته ول او کوټه ګردجنه وه لکه د څو ورځو راهیسې چې صفایي نه وي شوې.

- ته باید دا ځای پریږدې. ماورته وویل.... دا ښکاره خبره ده چې هغوي به ستا موټر تعقیب کړی وي.

- اوس دا ځای پریږدم؟ زوړ یاره !

- یوې اونۍ لپاره اټلانټیک یا مونټیریل ته لاړ شه.

هغه زما خبرې باره کې هیڅ فکر ونه کړ، هغه ډیزي نه شوه پریښودی، تر څو هغه پوه شي چې ډیزي به څه پریکړه وکړي. هغه یوه اخیري هیله راټینګه کړې وه او ما هغه یواځې نه شو پریښودی. دا هغه سهار و چې هغه ماته د خپلې ځوانۍ او د ډان کوډي سره د یوځای کیدو کیسه کړې وه.دا کیسه یې راته ځکه کوله چې هغه د ټام پر وړاندې دښمنۍ کې ماتې خوړلې وه. زما په فکر هغه اوس په هر څه اعتراف کړی و ، پرته د څه پټ ساتلو خو هغه ډیزي سره خبرې کول غوښتل.

ډیزي د هغه په ژوند کې لومړنۍ ښایسته جینۍ وه، په مختلفو ناڅرګندو استعدادونو درلودلو سره هغه د هر چا سره اړیکې نه درلودې. د هغه د زړه یواځینۍ غوښتونکې انجلۍ وه. هغه د ډیزي کورته په لومړي ځل د څه نورو افسرانو سره د ټایلر کیمپ نه تللی و او بیا وروسته به یواځې ورتلو. هغه ډېر خوښ بریښېده، هغه لا تر اوسه په داسې کور کې نه و پاتې شوی. هلته یو پوخ راز پروت و، یو څو کوټې بره د اوسیدو لپاره ښایسته او یخې وې او یو څه په زړه پورې کړنې به د همغې کوټو مخې دهلیزونو کې تر سره کیدې، کله چې به ډیزې او ګیټس بي کور کې یواځې پاتې شول، هغې ته یې هم ډېر خوند ورکاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډېرو نورو سړيو هم ډيزي خوښيده، نو ځکه د همدې افسر په زړه کې د ډيزي لپاره ارزښت نور هم زيات شوی و.

خو هغه پوهيده چې د ډيزي په کور کې د هغه شتون تصادفي و، خو بيا هم جې ګيټس بې لپاره د آينده زمانت چا ورکاوه، هغه دا مهال يو تش لاسی ځوان و چې د هغه په دريشي لګيدلي ستوري او نښې هر مهال ترې اخيستل کيدای شوې. ګيټس بې د هماغه مهال نه دوخت نه ګټه اخستل پيل کړي ول، هغه څه يې چې کولای شول تر لاسه يې کړه. په بې مسلکۍ او په نه تجربې...

هغه ځانته په ټيټه سترګه ونه کتل. اګر چې د هغه شاته يې د کورنۍ يو غړی هم نه و ولاړ، هغه پوهيده چې ډيزي ډېره فوق العاده جينۍ ده خو هغه په دې نه پوهېده چې يوه فوق العاده جينۍ څه ته وايي؟ ډيزي خپله شتمنه کور کې ورکه وه. ګيټس بې يې هېر کړی و، خو ګيټس بې ورسره په خپلو خيالونو کې واده هم کړی و.

کله چې دوه ورځې وړاندې هغوی يو بل سره وکتل، ګيټس بې بې ساه و، لکه دا جفا چې همغې کړې وي.

-زه تاته هيڅ نشم ښوولای چې زه څومره حيران وم کله چې زه په ځان پوه شوم چې ورسره مينه لرم. ما به کله کله دا فکر کاوه چې شايد هغه مې پرېږدي خو هغې هغه مهال داسې ونکړل، ځکه هغې ما سره مينه لرله. هغې دا فکر کاوه چې زه به په ډېر څه پوهيږم خو خبره يوائې دلته وه چې زه په مختلفو شيانو پوهيدم...نو بيا... خبره تر دې راورسيده، حرص مې کم شو او دهغې په مينه کې شيبه په شيبه وردننه کيدم او بيا مې د هيڅ شي پروا نه درلوده. د لويو کارونو کولو څه ګټه وه؟ که ما هغه وخت کې هغې ته د راتلونکې باره کې خبرو کولو نه خوند اخسته.

په اخري ماسپښين يې چې کله ډيزي نه خدای پاماني اخسته، هغې سره خوا کې ناست و، لاسونه يې پرې اچولي و، د منې يخه ورځ وه. په کوټه کې اور بل و، د هغې اننګي سره شوي ول. ډېره شيبه وروسته هغه لږه وخوځيده او د ګيټس بې مړوند دمه ولېده او بيا توره تياره کې خوله په خوله شول. هغه ماسپښين دواړه خوبوړي شول، هغوی په مياشت کې هم دومره سره نه و يوځای شوي او نه يې هم يو د بل سره دومره خبرې کړې وې. او بيا يې د هغې په اوږه سر ايښی و او د هغې نرمو ګوتو سره يې لوبې کولې او بيا هغه ويده شوی و.

***

هغه په جګړه کې ډېر په ميړانه وجنګيد، د اور بند نه وروسته يې غوښتل چې کور ته لاړ شي خو د څه غلط فهمۍ له وجې هغه اکسفورډ ته وليږل شو. هغه خفه و، ځکه د ډيزي د خطونو نه د نا اميدۍ او مايوسۍ بوی راتلو. ډيزي به ترې پوښتل چې ولې نه شي کولای کور ته راشي، ډيزي باندې هم بهرني فشارونه پراته ول. هغې ورسره ليدل غوښتل او د ګيټس بې شتون ته يې اړتيا درلوده.

داسې وخت هم شو چې ډيزي به ډېرو سړيو سره کتل ځکه د هغې د يوائې والي ترخې شيبې اخري حد ته رسيدلې وې، چې هماغه پسرلي کې ټام بکنن راورسيده. ټام د يو ښاغلي په څېر و. ګيټس بې ته خط هملته په اکسفورډ کې ورسيد.

ما ورنه وپوښتل، چې هغه خط کې څه ول چې ډيزي ته د واده په شپه رسيدلی و.

-د جګړې ختميدو نه وروسته نشم کولای درشم، ما ته لږ صبر وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ځان نه څه جوړ کړم.

رڼا لږه خپره شوې وه، مونږ لاندینۍ کړکۍ هم پرانستې وې، مرغیو ونو کې چغې شروع کړې وې. نرۍ شمال سهار وختې لږ یخ غوندې و او د ګرمۍ د ختمیدو زیری یې راکاوه.

- زه فکر نه کوم چې هغې به ټام سره مینه کړې وي.

ګیټس بې د کړکۍ نه سر راوګرځاوه او ماته یې داسې راکتل لکه چیلینج راکوي چې ته ترې هم انکار نه شې کولای.

- تاته یاد شي زوړیاره ! پرون ماسپښین ډېره وارخطا وه، هغې ځکه داسې خبرې وکړې چې ټام ویرولې وه. او بیا هغه هیڅ نه پوهیده چې څه وایي.

هغه غمجن کیناست.

- هغې کیدای شي هماغه دقیقه ورسره مینه کړې وي چې کله یې واده و او هغې نه ډېره مینه ما سره لرې، ته خو پوهیږې؟

سهار نهه نیمې بجې وې، مونږ چای څښلې وې، بهر برنډه کې ناست وو. تېره شپه لکه موسم بدلیدونکې شپه وه او نن سهار یې ننبې ښکاریدې، باغوان چې د ګیټس بې پخوانیو کارکونکو نه و، رانږدې شو.

- ښاآغلې ګیټس بې ! نن به حوض اوبو نه ډک کړم، پاڼې نور په رژیدو دي او بیا پیپونه بندیږي.

- لږ وروسته یې ډک کړه.

ګیټس بې ماته مخ راواړوه: ته پوهیږې زوړیاره ! ما په دې حوض کې ټول اوړی نه دي لمبلي.

ما خپل لاسي ساعت ته وکتل او په نه زړه پاڅیدو کې شوم.

- زما ریل ته دولس دقیقې پاتې دي... ما نه غوښتل چې ښار ته لاړ شم او نه مې هم کار ته زړه کیده. یو څه چې زما زړه یې غوښتل چې ګیټس بې یو اځې پرینږدم. ما نه ریل پاتې شو او بیا ورپسې بل هم، ترڅو مې ځان تلو ته برابروه.

- زه درته بیا زنګ وهم. ما ورته وویل.

- سمه ده، زوړ یاره !

- غرمه شاوخوا دې احوال اخلم. هغه هم ما سره په زینو کې راښکته شو.

- زه فکر کوم ډېزي به هم ترغرمې راته زنګ ووهي. هغه ما ته د اندیښنې نه په ډک نظر وکتل لکه چې زه یې خبره تایید کړم.

- زه هم ګمان کوم...

- ښه، خدای پامان.

مونږ سره لاسونه ورکړل او زه ترې روان شوم. لږ وړاندې لاړم، یو څه مې رایاد شول.

- هغوی ټول بې کاره پرزې دي، هیڅوک پکې ستا ارزښت نه لرې. ما د لرې نه په چغه ورته وویل.

زه تل ډېر خوشالیږم چې ما ورته داسې ویلي و، ځکه دا زما هغه سره یو اځینۍ خواخوږي وه، د اول نه تر اخره پورې مې د هغه هره خبره رد کړې او یا مې پکې خوراویستې ده. لومړی یې په درنښت سر وخوځاوه او بیا د هغه په مخ کې ځلانده او پوهیدونکې موسکا خپره شوه لکه دا ټول وخت چې مونږ دواړه په یوه ستره ماجرا کې ښکیل وو، هغه اوس هم هماغسې ښایسته لباس پر تن و، لکه ما چې نن نه درې میاشتې وړاندې د همدې کور په محفل کې لیدلی و، زینو کې ولاړ او خلکو ته یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پامانۍ لپاره لاسونه رپول.

ما د هغې میلمه پالنې نه مننه وکړه، مونږ ټولو باید د هغې میلمه پالنې نه مننه کړې وای، هغه هملته ولاړ و.

- خدای پامان. ماورچغه کړه،... سهار چای ډېر خوند وکړ، ګیټس بې !

***

کار ځای ته تللی وم، کار ته مې زړه هم نه کېده، په همدې کې پریشانۍ وړی وم. غرمې نه لږ مخکې د ټیلیفون غږ سره راپورته شوم، تندي نه مې خوله وچه کړه. جورډن بیکر ټیلیفون کړی و. هغې به زیاتره وخت ماته په دې مهال زنګ وهه. په هره حال د هغې غږ اوریدو سره به لږ تازه شوم، لکه په ګرمه ګرمۍ کې خدایي یخ شمال د کړکۍ خلاصولو سره راننوځي، خو دا ځل د هغې غږ وچ او زیږ معلومیده.

- ما د ډیزي کور پرېښود، زه هیمپ سټیډ کې یم او نن ماسپښین سوت المپټن ته روان یم. دا خو اصولي خبره وه چې هغې د ډیزي کور پرېښی و خو دې خبرې زه وځورولم او ورپسې خبرې لا پسې غمجن کړم.

- تېره شپه دې راسره سلوک سم نه و.

- دا نو بیا څه فرق کوي؟

- په هر حال غواړم وګورم درسره...

- زه هم غواړم درسره وګورم.

- فرض که زه نن سوت المپټن ته لاړه نه شم او نن ماسپښین ښار ته درشم.

- نا، زه فکر نه کوم چې نن ماسپښین به سم وي.

- ښه، نو...

- نن ماسپښین امکان نه لري..."مونږ یوه شیبه په همدې خبرې وکړې او بیا زمونږ خبرې ختمې شوې، زه پوه نشوم چې مونږ دواړو کې چا غوږۍ مخکې کېښود. خو زه یې کیسه کې نه وم.

څو دقیقې وروسته مې د ګیټس بې کور ته زنګ ووهه، خو ټیلیفون بوخت راته. ما درې څلور ځله هڅه وکړه. خپل مهال ویش مې وکوت او درې نیمو بجو ریل کې مې د تلو اراده وکړه. بیا په خپله سپرنګې څوکۍ اوږد وغزیدم، ما غوښتل فکر وکړم، دا مهال غرمه وه.

***

جورج ویلسن خو ټوله شپه د ښځې د بیلتون په ویر تېره کړې وه.ملګري تر سهار درې بجو پورې ورسره وو، تر هغه مهال لږ غلی شوی و او د زیړ موټر باره کې یې خبرې کولې. هغه همدا پوښتل چې زیړ موټر د چا و؟. هغه د خبرو په منځ کې بیا په ژړا شو: اوه... زما خدایه...او زما خدایه... مایکل یې د فکر بدلولو لپاره ورته وویل:

- څومره وخت مو د واده کېده؟راشه دلته، یوه شیبه کینه ! زما پوښتنې ته ځواب راکه، د واده دې څومره وخت کیده؟

- دولس کاله...

- ماشومان دې درلودل؟ جورج ! سم کینه، ما درنه پوښتنه کړې ده، بچې دې شته که نا؟

خو هغه یې په خبرو سر نه خلاصوه. جسد لا تر اوسه هملته پروت و. مایکل مجبوره شو، خواته ورغی، ورسره کیناست.

- تر اوسه کومې کلیسا ته تللی یې؟ جورج ! یا ډېر وخت کیږي نه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی؟ که کومې کليسا ته زنګ ووهم او تا لپاره يو پادري راوغوارم ترڅو تا ته لږې خبرې وکړې، سمه ده؟

په دې کې د هيڅا کارنشته؟

- ته بايد کليسا ته لاړ شې جورج ! او بيا داسې وختونو کې تلل اړين وي، ولې تا کليسا کې واده نه وکړی؟ جورج، زما خبرې ته غوږ شه، تا کليسا کې واده نه وکړی؟

- هغه ډېر پخوا و...

د هغه خبرو پرې کوم مثبت اثر نه کاوه. بيا يې سر راجيګ کړ، سربداله غوندې ښکاريده.

- هغه روک وګوره. ويلسن وويل او ميز ته يې اشاره وکړه،

- کوم روک؟مايکل ځنې وپوښتل.

- هغه برنی، هغه يو. مايکل روک خلاص کړ. روک کې دننه يو شی ټوټه کې تاو و.

- دا شی؟ مايکل هغه شی لاس کې نيولی و، هغه ته يې اشاره وکړه، ويلسن ورته د سر په خوځولو هو وويل.

- ما پرون ماسپښين پيدا کړه، زما ښځې سره وه. هغې ما ته ددې باره کې ويل خو ما يې خبرې ته غوږ ونه نيو.

- ستا ښځې راوړی و؟

- هغې خپله الماری کې ايښی و. مايکل پرته د څه ويلو هغه شی ويلسن ته ورکړ، د مايکل په وينا هغه شی درونده غوندې ښکاريده. ويلسن ځان سره لګيا و: يارانه يې ورسره وه او بيا همدې ووژله...

- چا ووژله؟

- ما ته پته ولګيده.

- ته ناروغ شوی يې، جورج ! ته د فشار لاندې يې او ته نه پوهيږې چې څه وايې. ته سهار پورې صبر وکړه...

- هغې ووژله...

- دا خو يو ټکر وو کنه.

ويلسن د نا په ويلو سر خوځاوه، هغه سترګې بندې کړې او خوله يې خلاصه وه: هممم...

- زه پوهيږم چې هيڅا ته بد نه رسوم، خو چې کله زه پوه شم بيا پوهيږم چې څه بايد وکړم. په موټر کې هماغه سړی و، زما ښځې ورسره خبرې غوښتې او هغه ونه دريد، زما د ښځې يار او قاتل...

- ستا ښځه څنګه داسې کولای شي؟

- هغه ډېره ژوره وه... ويلس وويل.

***

سهار شپږو پورې مايکل هم خپل کور ته تللی و. ويلسن هغه وخت کې غلی و، خو کله چې مايکل څلور ساعته وروسته راپاڅيده او د ويلسن ګراج ته راغی نو جورج ويلسن تللی و.

درې ساعتونه کيدل چې ويلسن نا درکه و. پوليسو چې د مايکل له خولې يې اوريدلي و، چې ويلسن ويلي و کس به پيدا کوم. هغه وتلی و او د زيړ موټر باره کې يې پوښتنې کولې، بيا ماسپښين دوه نيمو بجو پورې غربي جزيرې پورې رسيدلی و او هلته يې د چا نه د ګيټس بي د کور پوښتنه کړې وه. او بيا له هغې وروسته يې د ګيټس بي نوم وپيژنده.

***

ماسپښين دوه بجې وې، ګيټس بي خپل د لمبلو لباس پر تن کړ او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړي ځل لپاره یې غوښتل چې حوض کې ولامبي. د کارکونکو مشر ته یې ویلي و که چا ټیلیفون وکړ نو حوض ته دې یې راوړي. لږه شیبه یې حوض ته کتل او بیا یې پکې ځان ور وغورځاوه، د کارکونکو مشر ورته ویل تر څو ورسره کومک شي ځکه د هغه طبیعت سم نه ښکاریده، خو هغه د نا په ویلو سر وخوځاوه. نن ورځ ټیلیفون ته ځواب ویل او ګیټس بي ته خبر ورکول د کارکونکو د مشر لومړیتوب و.

زما په خیال ګیټس بي خپله هم باوري نه و چې ډیزي به ورته ټیلیفون وکړي او کیدای شي نور یې کیسه کې هم نه وي. که چیرته دا صحي وي نو هغې باید دا احساس کړی وی چې د ژوند خوږې شیبې یې له لاسه ورکړي او د ستر قیمت په بدله کې یې د یو نیمګړي خوب پوره کولو باندې برباد کړ.

د کارکونکو مشر د ډزغږ واورید، هغه وروسته ویل چې د داسې پیښې مخنیوي لپاره یې څه چمتو والی نه درلود او یا دا یې فکر کی هم نه راتلل چې داسې څه به پیښیږي. زه د ښار نه نیغ د ګیټس بي کور ته لاړم. خو هغوی پوه شوي ول او زه هم باوري وم، مونږ څلور واړه، زه، موټروان، د کارکونکو مشر او زوړ باغوان حوض سره ولاړ وو.

هلته هر څه پرکاله وو، یو اځې د اوبو خوځښت و چې د یوې خوا تازه اوبه حوض ته ننوځي او بل سوري کې ترې ووځي، هلته اوبو کې بې سکه پروت و، د هغې سیوری د اوبو په تل کې ښکاریده، د حوض اوبو خپل رنګ بدل کړی و، که څه هم تازه اوبو د زړو اوبو ځای نیوه خو لا پکې سور رنګ له ورایه ښکاریده، د حوض بل سره ته په شنو وښو کې د ویلسن جسد هم پروت و او پیښه په هماغه شیبه کې سر ته رسیدلې وه.

هماغه شیبه مې ورته دفتر نه ټیلیفون کړی و، هماغه شیبه ویلسن

تمانچه په لاس ګیټس بي ته د حوض سر ته ولاړ و، هماغه شیبه ګیټس بي د حوض نه د راوتو په حال کې و تر څو د هغه په خیال د ډیزي ټیلیفون ته ځواب ووایي، هماغه شیبه ویلسن هغه د شا له لورې په چپه اوږه وویشت او هماغه شیبه ویلسن تمانچه په خپل سر ږدي او ځان وژني.

ما ټیلیفون کې د دوه ډزو غږ هم واورید، خو بیا ټیلیفون ته څوک رانغی، د کارکونکو مشر وړاندې تر دې چې ویلسن ته ځان ورسوي، هغه خپل کار ویستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. اوله کې زه حیران او کشمکش کې وم، خو کله چې مې هغه خپل کور کې بې ساه او بې سده پروت ولید ، نو شیبه په شیبه به مې ځان مسول ګڼه، ځکه نو رهیڅا پکې دلچسپي نه اخسته...

د هغه د مرګ نه یو ساعت وروسته مې ښه په ډاډه زړه ډېزي ته زنګ ووهه، خو هغې او ټام په هماغه ماسپښین خپل سامان سره د کوره وتي وو او یا کیدای شي دګیټس بې مرګ نه هم خبر شوي او بیا تللي وي.

- هیڅ کومه پته یې نه ده پرېښې؟
- نا...
- څه یې ویلي کله به بېرته راستنیږي؟
- نا...
- څه معلومات درته شته چیرته به وي؟ څنګه هغوی سره اړیکه نیولی شم؟
- زه نه یم خبر، نشم ویلای.

د ډېزي له لورې ناهیلی شوم. ما غوښتل ګیټس بې لپاره څوک نږدې را پیدا کړم. ما غوښتل چې د هغه کوټې ته لاړ شم چیرته چې هغه پروت دی او هغه ته ډاډ ورکړم: یو څوک درته پیدا کوم، ګیټس بې! ته غم مه کوه، بس په ما باور ولره زه به درته څوک پیدا کړم...

د ښاغلي وولف شیم نوم کتابچه کې نه و. د کارکونکو مشر د هغې دفتر شمیره را کړې وه خو کله مې چې دفتر ته زنګ وروهه، پنځه بجو نه تیرې وې، ټیلیفون ځوابولو لپاره یو څوک پیدا شو،

- ته بیا ټیلیفون کوې؟
- ما درې ځله وړاندې هم زنګ وهلی، ډېره ضروري ده...
- وبښئ اوس هیڅوک نشته.

نهم څپرکې

دوه کاله وروسته مې هماغه ورځ او هاغه شپه بلکې ورپسې څو ورځې مې ډېرې ښې یادې دي. پولیس، عکاسان او اخبارونو والا سرې د ګیټس بې کور مخې ته ډله ولاړ وو. د ډېرو رسنیو راپورونه اکثره د پینښو پورې اړوند او ناسم وي. کله چې مایکل شاهدي ورکوله هغې ویلي و چې ویلسن خپله میرمنه باندې شکمن شوی و، خو کیټیرین چې د ویلسن خینه وه، د هغې په وینا چې خپله خور یې هیڅکله ګیټس بې سره نه وه لیدلې. هغې خپلې اوښکې د سمال باندې وچولې. د همدې څیړنو پر بنسټ دا ثابته شوې وه چې ویلسن د ډېر خفګان له کبله مغزي توازن له لاسه ورکړی و او د سم او غلط توپیر یې نه شو کولای ځکه داسې یوه کړنه یې ترسره کړه.

ما خپل ځان د ګیټس بې په خوا کې ډېر یوائې وموند ، ما سره نور هیڅوک نه و ولاړ. کله چې ما غربي جزیرې کې رسنیو ته د ګیټس بې د مرګ باره کې خبر ورکړ، نو د ګیټس بې په اړوند هره پوښتنه ماته راجع

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بیا لاړم کوټې ته، د یوې شیبې لپاره مې فکر کاوه چې بل څوک به داسې پیدا کړم، ګیټس بې یوائځې پروت دی او خبرې یې زما مغزو کې تاویږي،

- ما ته وګوره، زوړیاره ! یو څوک خو راته پیدا کړه، ته خپله پوره هڅه وکړه، زه یوائځې دا هرڅه نشم زغملای.

یو څو کسانو ما نه پوښتنې کولې، خو زه په مات زړه بره لاړم، ګیټس بې ماته د خپل مور او پلار باره کې هم نه و ویلې چې ژوندي به وي که څنګه؟ خو هلته د هغه په کور کې هیڅوک نه وو، پرته د ډان کوډي د انځور نه.

راتلونکې سهار مې د ګیټس بې ناظر ته یو خط ورکړ او نیویارک ته مې ولیږه تر څو وولف شیم ته خبر ورکړي، هغه نه مې وغوښتل تر څو د هغه کورنیو غړو باره کې راته ووایي او پرته د ځنډه نه راشي. زه ډاډه وم چې هغه به اخبار کې د خبر لیدو سره راشي، هغسې ډاډه چې ډیزي به غرمې نه وړاندې زنګ ووهي، خو نه هم زنګ راغی او نه هم وولف شیم رامعلوم شو.

...ښاغلې کیرووي، دا زما د ژوند تر ټولو غټه غمیزه او غټ ټکان و او په حقیقت کې پرې باور هم نشم کولای. داسې احمقانه کار چې هغه سړي کړی دی باید مونږ ټول ورته په فکر کې شو. زه اوس نشم راتلای، ځکه دلته ډېر ضروري کارونه لرم او ځان ترې خلاصولې نشم. که زما په اړوند هر څه خدمت وي بیا وروسته ویلی شې. زه نه پوهیږم چېرته یم خو چې کله داسې خبر واورم بیا ډېر خفه کیږم.

په درنښت

مئیر وولف شیم

کله چې ماسپښین زنګ راغی، سړي وویل چې شیکاګو نه څوک خبرې کوي. ما بیا هم فکر کاوه چې ډیزي به وي، خو په غوږۍ کې مې د یو سړي اواز واورېده.

- سلیګل خبرې کوم...

- ښه..."غړنا اشنا ښکارېده.

- عجیبه خبر و کنه؟ زما زنګ درغلی و؟

- کوم زنګ نه دی راغلی.

- ځوان پارکز ستونزه کې دی، هغه زر زر لګیا و، هغوی هغه د خرڅلاو میز خوا کې نیولی و. هغوی ته چا د نیویارک نه خبر ورکړی و، ته ترې څه احوال لرې...

- هیلو... ما یې خبره ورپرې کړه: غوږ ونیسه، زه ښاغلی ګیټس بې نه یم، ښاغلی ګیټس بې مړ شوی دی.

یوې شیبې لپاره هغه چپ و، بیا یې لکه چې ټیلیفون بند کړی و.

***

زما په خیال نن دریمه ورځ وه. د مینیسوټا نه د هینري ګیټز په نوم یو تیلي ګرام راورسید، هغې کې یوائځې دومره لیکل شوي و چې همدا اوس درروان شوم او جنازه یې تر راتګ وځنډول شي.

هغه د ګیټس بې پلار و، یو جدي زوړ سړی و، هغه ډېر بې وسه او تشویش کې ښکارېده، د سپټمبر په معتدله موسم کې یې غټه چپنه اغوستې وه. ما د هغې نه بیګ او چترۍ واخستل، هغه ډېر سترې ښکارېده. ما د موسیقۍ خونه کې کیناوه او ترې ووتم تر څو ورته خوراک لپاره څه راوړم. خو هغه هیڅ ونه خوړل، خو یو ګیلاس شودې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په رپیدلي لاس واخستې.

- ما د شیکاګو اخبار کې ولیدل. هغه وویل: د شیکاګو هر اخبار سر خط همدا و ، ما چې وکتل بس راروان شوم.

- زه نه پوهیدم چې تاسو سره څنګه اړیکه ونیسم.د هغه سترګې لکه هیڅ چې نه ګوري او په پرله پسې توګه یې کوټې ته کتل.

- هغه سړی لیونی؟ هغه سم لیونی و... هغه وویل.

- قهوه درته راوړم؟ ما وړاندیز ورته وکړ.

- هیڅ شی نه غواړم، زه بیخي ښه یم، ښآغلی...

- کیرو وي.

- ښه ښآغلی کیرووي زه ښه یم، زه غواړم خپل جیمي سره وګورم...هغه به ورته د مینې نه جیمي ویل، هغه مې کوټې ته ورننویست، زه ترې راووتم. شیبه وروسته ښاغلی ګیټز کوټې نه راووت. دهغه سترګو کې اوښکې ځلیدې. او کله یې چې لوی دهلیز او لویو کوټو ته کتل نو د خفګان سره سره یې یو ویاړ هم سترګو کې ښکاریده. ما تر خوب خونې پورې بوته، هغه خپله چپنه وویسته، ما هغې ته دا هم وویل چې ستاسو راتګ ته مو هر څه ځنډولي.

- زه نه پوهیږم چې تاسو څرنګه غواړئ؟ ښآغلې ګیټس بې

- ښآغلې ګیټز، زما نوم دی.

- ښآغلې ګیټز، ما فکر کاوه چې تاسو به جسد غربې خواته وړئ؟ هغه خپل سر خوځاوه.

- د جیمي همدا ختیځ سیمه خوښه وه. هغه په خپل زړه همدلته اوسیدلی دی، نه زما د ځوی ملګری وې، ښآغلی...

- هو ، زما کلک ملګری و.

- هغه به ډېر غټ راتلونکی درلودلای، نه خو پوهیږې. هغه خو لا ځوان و ، خو د ډېر غښتلي مغز څښتن و. هغه خپلو سترګو کې ګوتې و وهلې.

-که هغه ژوندې پاتې و ، نو یو ستر شخصیت به ترې جوړ شوی و. هغه د وطن جوړولو کې مهم رول لوبولای شو.

- بالکل همداسې ده.ما ورته وویل. هغه خامکین روجایي باندې سترې پریوت.

په دې شپه یو بل سړي ټیلیفون وکړ، لومړی یې رانه د نوم پوښتنه وکړه.

- زه کیرووي یم.

- اوه... هغه لږ په ارام شو.. زه کلپ سپرنګر یم

زه هم لږ په کراره شوم، ما ویل چې د ګیټس بې یو بل ملګری خو هم پیدا شو ، ما نه غوښتل چې دهغه د جنازې مراسم رسنیو سره شریک کړم او بیرو بار رامنځته کړم، خو یو څو کسانو ته مې خپله زنګ ووهه.

- جنازه سبا درې بجې ده، همدلته په کور کې، هغه چاته وو ایه چې د راتلو علاقه لري... ما کلپ سپرنګر ته وویل.

- اوه... سمه ده، زه خو دومره څوک نه پیژنم خو بیا هم. هغه زړه نا زړه کیده، د هغه خبرې زه یو دوه کې حیران کړم.

- که نور څوک نه وي ته خو هرومرو راشه.

- ښه، زه به خپل کوشش وکړم. ما چې د کوم شي باره کې زنګ وهلی و...

- یوه دقیقه... ما یې خبره ورپرې کړه: تا څه وویل ته راتلای شې که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خبره دا سې ده، اصل کې رینښتیا دا سې دي چې زه دلته ګرینویچ کې خلکو ته پاتې کیږم او هغوی غواړي زه ورسره سبا ته او وسم. اصل کې که چیرته هغوی د مېلې هوډ درلود، نو بیا به زه خپله هڅه وکړم چې درشم. ما په زوره آه... وکړل او د هغه خبرې مې ورنیمایي کړې.

- ما چې د څه لپاره زنګ وهلی و، هلته زما یوه جوړه بوټان پاتې شوي او که یو چا ته یې ورکړې او ما ته یې راولیږې، ته خو پوهیږې هغه د ټینس لوبې بوټان دي او زه د هغې پرته ګوزاره نه شم کولای، زما د کور پته ده، بي ایف...

ما یې نوره خبره وانه وریده او ټیلیفون مې پرې بند کړ.

زه ګیټس بې لپاره ډېر شرمنده وم، یو کس ته خو چې مې زنګ وواهه، نو هغه ویل چې همدا سې ورسره کول پکار و. او دا هم ما خپله سهوه ګڼله چې دا سې خلکو سره مې باید اړیکه نه وی نیولی، ځکه کیدا ای شي د ګیټس بې ښو ملګرو نه نه ول او ما باید پیژندلي وای.

د جنازې په سهار وختې نیویارک ته لاړم تر څو وولف شیم پیدا کړم، خو هغه مې ونه موند. دروازه مې خلاصه کړه خو هیڅوک دننه نه ول، بیا مې په تیز غږ وویل چې څوک شته؟

- هیڅوک هم نشته، ښاغلي وولف شیم شیکاګو ته تللی. ښځې وویل، د ښځې لومړۍ خبره خو ځکه ناسمه وه چې دننه د بل سړي غږ هم اوریدل کیده.

- مهرباني وکړئ ورته ووایې، چې ښاغلي کیرووې راغلی، ورسره لیدل غواړي.

- زه یې شیکاګو نه نه شم راغوښتلی. په دې وخت کې په غلطۍ سره د وولف شیم غږ: ستیلا!!!" د هغه بلې دروازې نه واوریدل شو.

- خپل نوم دې ولیکه او په میز یې کیږده. ښځې زر وویل: کله چې راغی زه به یې ورکړم

- زه پوهیږم چې هغه دننه دی. هغه زما مخې ته رانږدې شوه، خپل لاسونه یې په کوناټو تېرول،

- غوږ ونیسه ځوانه! ته فکر کوې دلته په زور راغلی یې، مونږ نور سترې شوي یو، چې درته مې وویل چې شیکاګو ته تللی نو بیا شیکاګو ته تللی.

ما د ګیټس بې نوم واخست.

- اوه... هغې یو ځل بیا ماته وکتل: لږ صبر وکړه، ستا نوم څه دی؟

هغه لاړه، یوه شیبه وروسته ښاغلی مایر وولف شیم په جدي ډول دروازه کې راښکاره شو. خپل دفتر ته یې بوتلم، هغه خپله خواخوږي څرګنده کړه، ما ته یې د سیګار ځنبلو وړاندیز وکړ.

- زما ذهن هماغه وختونو ته ځي چې کله مې په لومړي ځل ولید، یو ځوان جګړن چې د جګړې په موده کې یې څو مډالونه هم ترلاسه کړي وو، هغه به تل یونیفورم کې ګرځیده ځکه هغه د عام لباس اخستلو لپاره کالي نه درلودل. په لومړي ځل مې واین برینر کې ولید چې دندې ترلاسه کولو لپاره راغلی و. هغه د څو ورځو راهیسې هیڅ نه وو خوړلي. ما ورته د ډوډۍ وړاندیز وکړ. هغه تر نیم ساعت پورې لګیا و، د څلورو ډالرو نه یې هم ډېر خوراک وکړ

- تا سره تجارت کې شریک شوی و؟

- تجارت کې شریک شوم؟ هغه ما جوړ کړی.

- ښه.

- هغه ما د نشت نه راوچت کړی، د ویالې نه مې راپورته کړی. ما هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولید چې یو ښه ځوان دی او کله یې چې وویل اکسفورډ کې یې درس ویلی نو ما فکر وکړ چې ښه ځای یې استعمالولی شم. هغه مې امیریکن لیجن کې ورننباسه، او بیا یې البانې کې زما یو ګاک لپاره کار کاوه... خو اوس هغه مړ دی. هغه یوه شیبه چپ و.

- ته د هغه ډېر نږدې ملګری وې نو زه پوهیږم نن ماسپښین به د هغه جنازې ته راځې.

- زه غواړم چې درشم.

- ښه، نو بیا راشه

د هغه د پوزې وېښتان د غشو غوندې بهر راوتلي وو، هغه خپل سر خوځاوه. سترګې یې ډکې شوې،

- زه نشم کولای، زه په دې کې ځان نشم ورګډولای. هغه وویل.

- هیڅ شي کې ځان مه ورګډوه، هر څه ختم شول.

- کله چې یو څوک ووژل شي، زه ترې ځان لرې ساتم. کله چې ځوان وم، هغه مهال داسې نه وو. که زما کوم ملګرې به مړ شو، که هر څنګه به وو زه به ورسره تر اخره ولاړ وم.

زه پوه شوم چې هغه د خپلو شخصي وجوهاتو له کبله نشي کولای چې جنازه کې ګډون وکړي، نو پاڅېدم.

- تا کالج لوستلی؟

د یوې شیبې لپاره مې فکر کوه چې څه وړاندیز کوي خو بیا یې سر وخوځاوه او ماته یې لاس راکړ

- پرېږده چې مونږ دا زده کړو تر څو چې یو کس ژوندی وي د هغه لپاره خپل ملګرتوب وښایو، نه د هغه د مړینې وروسته... هغه وویل: او لدې وروسته زما قانون داسې وي چې هر څه همداسې پرېږده.

کله چې د هغه دفتر نه راستون شوم، آسمان تورو وریځو نیولی و، غربي جزیرې ته رارسیدو سره نری نری باران وریده، د کالو بدلولو وروسته د ګیټس بي کور ته ورغلم، ښاغلی ګیټز د هلیز کې هاخوا دیخوا هیجاني ګرځیده. هغه خپل ځوی کې یو ویاړ لیده او د هغه د ځوی لاسته راوړنې پرله پسې توګه زیاتیدې. هغه غوښتل ماته څه وښایي.

- جیمي ماته دا انځور رالیږلی و. هغه په لړزیدا لاسونو خپلې بټوې نه تصویر راوباسه.

- راشه وګوره.

دا د کور یو انځور و، انځور په کونجونو کې درزونه او په لاسونو ښه خیرن شوی و. هغه ماته انځور ډېر په لیوالتیا تشریح کاوه: دلته وګوره او بیا به مې هماغه ځای ته کتل، هغه ته دا انځور د حقیقي کور نه هم ډېر حقیقي ښکاریده.

- جیمي ماته رالیږلی و، زما په خیال ډېر ښایسته انځور دی، ډېر ښه ښکاري.

- ډېر ښه ښکاري، ډېر وخت کیږي نه دې وو لیدلی؟

- هغه دوه کاله مخکې زما خواته راغلی و او ماته یې یو کور اخستی و، زه پکې اوس هم اوسیږم. د کله نه چې د کوره تښتیدلی و نو مونږ سره بیل شوی وو خو اوس مې ولیدل چې د هغه تر شا یو دلیل پروت و. هغه پوهیده چې یو روښانه راتلونکی لري. هغه ماته ډېر سخي و.

هغه د څو نورو شیبو لپاره هم تصویر زما مخې ته نیولی و او بیا یې د بټوې په زوړ ځای کې کېښود، ورپسې یې یوه زړه کتابچه راوویسته.

- دا وګوره، دا یې د ماشومتوب کتابچه وه. د کتابچې په مخ پاڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې *مهال ویش* لیکل شوی و ، لاندې ترې نیټه، د سپټمبر ۱۲، ۱۹۰۶ کال. او لاندې،

خوب نه پاڅیدل....۶ بجې

ورزش....۶:۱۵-۶:۳۰

برق درس او نور....۷:۱۵-۸:۱۵

کار....۸:۳۰-۴:۳۰(مازیګر)

بیس بال او لوبې....۴:۳۰-۵:۰۰

د بلاغت او انډول تمرین او څنګه ترلاسه کول....۵:۰۰-۶:۰۰

درسي اختراع....۷:۰۰-۹:۰۰

عمومي تحلیل او ځان سمونه

- وخت نه ضایع کول

- سګرټ څکول بند

- هره بله ورځ لامبل

- اونۍ کې یو کتاب یا مجله لوستل

- اونۍ کې درې ډالره سپما کول

- پلار او مور سره ښه چلند کول

- دا کتابچه مې هسې ګوتو ته راغله. دا مونږ ته هرڅه ښايي کنه؟

- بالکل هر څه ښايي.

هغه د جیمي باره کې لګیا و او د کتابچې بندول یې زړه نه غوښتل او همداسې ی اړوله رااړوله، د کتابچې هره جمله به یې په زوره ویله او ما ته به یې په لیواله نظر راکتل. زما په فکر هغه دا توقع درلوده چې زه د خپلې ګټې لپاره ترې یو څه ولیکم.

درې بجو نه مخکې لیتران وزیر هم را رسیدلی و او ما ورته د کړکۍ

نه په نه زړه کتل. شیبه وروسته یو څو کارکونکي او نور خلک د هلیز کې ودریدل. وزیر څو ځله خپل لاسي ساعت ته وکتل، هغه د باران باره کې وارخطا و ، بیا مې یوې غاړې ته بوت او د نیم ساعت نور انتظار مې ورته وویل. خو هیڅ ګټه یې نه درلوده ، هیڅوک رانغلل.

تقریبا مازیګر پنځه بجې تیز نرۍ نرۍ باران وریده. درې موټرې پرله پسې د کور دروازې نه د هدیرې په لور روان شوو. اول تور غټ موټر کې تابوت، ورپسې موټر کې د ګیټس بي پلار او ورپسې لیمو موټر کې زه او وزیر ناست وو. وروسته څلور پنځه مزدوران او د غربي جزیرې پوسته رسان چې باران ښه لامده کړي وو ، راڅرګند شووو. هدیرې ته رسیدو سره بل موټر هم راغی، ومې لیدل چې هماغه د ګیټس بي د کتابخانې ګونګي په څېر سترګو والا سړی و ، چې درې میاشتې مې د ګیټس بي د کور په کتابخانه کې لیدلی و. د هغې نه وروسته مې دا سړی نه و لیدلی. نه پوهیږم چې څنګه جنازې نه خبر شو ، باران د هغه پلنې عینکې لمدې کړې وې، عینکې یې له سترګو لرې کړې په یوه ټوټه یې پاکې کړې تر څو د ګیټس بي قبر سم وګوري.

ما هڅه کوله د یوې شیبې لپاره د ګیټس بي باره کې فکر وکړم، خو هغه ډېر لرې تللی و او ما صرف یاد ولی شو ، پرته د خفګان نه چې ډېزي یو پیغام او نه هم یو ګل رالیږلی.

ما واوریدل چې یو سړی لګیا و ، "هغه سړی خوشبخته وي چې د خښولو په مهال یې باران وي. او بیا د ګونګي په څېر سترګو والا په زوره آمین وویل. د باران له کبله مونږ بیرته موټرو کې کیناستو. ګونګي سترګو والا را ته دروازه کې وویل،

-زه کور ته نشم ننوتلای. هغه وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هیڅوک نشي کولای ننوځي.

- ولې خدایه ! هغه خو باید سلګونو سره هلته تللی وای. هغه خپلې عینکې له سترګو ښکته کړې او بیا یې په خپل جیبي دسمال وچې کړې.

***

د ګیټس بی مرګ نه وروسته راته شرق ویرونکی ښکاره شو. کله چې د ونو نه پاڼې غورځیدل پیل شول او نري شمال هم د شپې له خوا پرخه غورځوله، نو ما پریکړه وکړه چې کورته لاړ شم.

یو شی اړین و چې باید ددې ځای تلو نه دمخه مې کړی وای، یو بې خونده او خواشینونکی کار و. خو ما غوښتل چې هرڅه یو ترتیب کې پریږدم. ما جورډن بیکر هم ولیده. مونږ ډېرې خبرې سره وکړې. چې ما ته څه راپیښ شوي وو او د ګیټس باره کې مې هر څه ورته وویل. هغه څوکۍ کې ناسته او زما خبرو ته یې غوږ نیولی و.

هغې د ګولف لوبې لباس پر تن و، زما یاد دي چې هغه مې د یو ښه انځور په شکل ذهن کې ساتلې ده. د هغې زنه یو څه راپورته شوې وه، د هغې ویښته د خزان د ونو پاڼو په څېر ول.

کله چې ما خپلې خبرې پای ته ورسولې، نو هغې پکې پرته د څه ویلو وویل چې هغې یو بل سړي سره کوژدن کړې ده. خو زه شکي وم، ځکه د سر په خوځولو هغې د هرچا سره چې زړه وغواړي واده کولای شول، یوی شیبې لپاره مې همدا فکر کاوه چې شاید زه سهوه شوی یم، خو وروسته پوه شوم، د خپل ځایه راپاڅیدم تر څو خدای پاماني ترې واخلم

- سره له دې تا زه پرېښې وم. جورډن زر وویل: تا ماسره په ټیلیفون ښنګه خبرې کړې وې، زه اوس ستا په کیسه کې نه یم، خو دا زما لپاره

یوه نوې تجربه شوه او ما یو څه ګنګس کوي هم.

- اوه... تاته یاد دي؟ هغې ورزیاته کړه: مونږ چې موټر کې ناست وو د موټر چلولو باره کې مو بحث کړی و.

- ولې، فکر نه کوم...

- تا ویلي ول چې یو موټر چلونکی هغه وخت خراب وي چې یو بل خراب موټر چلونکي سره مخ شي ! ښه، نو ما یو بل خراب موټرچلونکي سره ولیدل، همدا سې نده؟ ما فکر کړی چې ته یو ایمانداره او ساده سړی یې او زه فکر کوم دا ستا یو پټ ویاړ دی.

- زه دیرش کلن یم، ما وویل: زه دروغو ویلو نه پنځه کاله مشر یم. هغې ځواب رانکړ. غوسه مې هم راتله او لږ پرې مئین هم وم. زه ترې لاړم.

***

د اکتوبر میاشت اخري ورځې وې، یو ماسپښین مې ټام ولید. هغه د پنځمې جادې په لور په قهرجنه توګه، خپل لاسونه چاک نیولي لکه چا سره جنګ کولو لپاره روان وي، هغه یوې بلې خوا کتل. زه لږ په ورو شوم چې هغه تېر شي، هغه د سرو زرو دوکان مخې شیشې ته ودرید، تندی یې ترېو نیولی و، چې زه یې شیشه کې ولیدم او بیرته په شا راغی، لاس یې راته ونیو.

- څه خبرې دي نیک ! ولې لاس ورکولو باندې هم اعتراض لرې؟

- هو... ته پوهیږې زه ستا باره کې څه فکر کوم.

- ته لیونی شوی یې نیک ! ته بیخي لیوني یې. زه نه پوهیږم چې په تا څه شوي؟ هغه زر وویل او لاسونه یې کورتۍ کې ننباسل.

- ټام ! هغه ماسپښین تا ویلسن ته څه ویلي و؟ ما په ترخه لهجه ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوښتل. هغه ماته همداسې کتل، او زه پوهیدم چې زما فکر د هغه وخت باره کې سم دی، زه ترې بیرته روانیدم خو هغه راوړاندې شو او زه یې مټ نه ونیولم

- ماهغه ته ریښتیا ویلي و، مونږ هماغه مهال کور پریښودو او سامانونه مې تړلي وو چې هغه راننوت. ما څوک ورولیږه چې ورته ووایې چې ټام کور کې نشته، خو هغه بره راوخوت. هغه به زه هم ویشتلی وم که ما ورته نه وو ویلي چې هغه زیر موټر د چا و. هغه جیب کی د تمانچې په ماشه ګوته ایښې وه. هغه بې پروا لګیا و، لړ تم شو. نو څه وشو که ما ورته ویلي؟ ګیټس بې ستا او د ډیزي په سترګو کې خاورې شیندلي وې، خو هغه یو کلک سړی و، هغه په مارټل موټر داسې وروخیژوه لکه یو سپی او بیا یې موټر هم ونه دراوه.

ما سره د ویلو لپاره هیڅ نه و، پرته د یو نا مکمل حقیقته چې هغه ریښتیا و.

ما هغه یا د هغې په څېر هیڅوک نه شو ښښلی یا د ښښلو وړ وو. ټام او ډیزي بې پروا خلک وو، دوی شیان او ژوندي راټولوي او بیا وروسته خپلو پیسو او بې پروایۍ ته په شا تګ کوي یا کوم څه چې هغوی دواړه سره یوځای ساتي او د نورو خلکو په واسطه خپله ګندګي صفا کړي...

ما هغه ته لاس ورکړ، ډېره بده راته ښکاریده، دا ځل مې ورته ځکه لاس ورکړی و چې زما دې خبرې ته پام شوی و چې زه یو ماشوم سره خبرې کوم. بیا هغه د سرو زرو دوکان ته ننوت ترڅو د ملغلرو یوه غاړه کۍ واخلي یا کیدای شي بل څه اخلي خو زما یې پرې څه...

***

کله چې زه راوتم، د ګیټس بې کور هماغسې تش و، د هغې وابښه هم زما د کور په څېر ببر شوي وو. د همغې کلي یو ټکسي چلونکی چې کله هم د ګیټس بې کور سره تیریږي نو یو ځل هرو مرو د کور مخکینۍ دروازې سره په ورو کیږي او د ننه لور ته اشاره کوي، کیدای شي دا هغه ټیکسي والا وي چې د ټکر په شپه یې ګیټس بې او ډیزي له دې ځای نه شرقي جزیرې پورې رسولي وي او یا کیدای شي دا کیسه یې ځان نه جوړه کړې وي. ما نه غوښتل چې نوره دا کیسه واورم، نو ځکه ما منع کړ او ریل نه ښکته شوم.

د شنبې شپه مې نیویارک کې تېره کړه، ځکه د هغه د رڼا نه ډک او بریښیدونکي محفلونه ما سره ملګري وو چې په اسانۍ سره مې د هغه د کورنه د سندرو، خنداګانو، پرکالتوب چې د هغه د بڼ نه اوریدل کیده او خلک موټرو کې تګ راتګ اوس هم زما ذهن کې هماغسې تازه دی.

په اخرنۍ شپه چې ډاله مې د سامان نه ډکه کړې وه، زه لاړم او یو ځل بیا مې د هغه ستر ناکامه شوي کور ته وکتل. سپینو زینو کې یو کرغیړن څه لغت لیکل شوی و، لکه یو ماشوم چې په خښته لیکلی وي. د سپوږمۍ په رڼا کې صفا ښکاریده، هغه لیکل مې وران کړل. بیا لاړم ساحل خواته او په شګو کې یوه شېبه کیناستم.

زه هلته ناست او ددې زړې او نا اشنا دنیا باره کې مې چرت وهه، ما د ګیټس بې خیالاتو باره کې فکر کاوه چې په لومړي ځل به یې د ډیزي کور مخې ته شین رنګه څراغ لیدلی وي، هغه د ډېر لرې ځای نه دلته راغلی و او د هغه خوبونه ریښتیا هم دومره نږدې شوي و خو هغه ډېر په مشکله په دې ونه توانید چې هغه راخپل او یا درک کړي.

ګیټس بې په شین څراغ باور درلود، یو ژوندی راتلونکی چې کال په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال زمونږ د مخې نه په شا روان دی. بیا هغه مونږ تېر باسي خو بیا ځکه فرق نه کوي چې سبا ته مونږ په تیزۍ منډه وهو ، زمونږ لاسونه لا پسې پراخوي...او بیا به یو روڼ سهار...

خو مونږ روان یو ، د اوبو په مخالف جهت لامبو وهو ، او مونږ پرله پسې توګه په شا تمبوي.

پای

د جولای ۱۱، ۲۰۱۵ کال
کابل، افغانستان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library